

សិក្សាសាសនា

ក្រុមមនុស្សដែលរាប់សារក្នុង
ប្រវត្តិសាស្ត្រយើង ទំព័រ 16,
62, 65

របៀបទទួលបទពិសោធន៍ពីសេរីភាពពិត ទំព័រ 32
នៅពេលសច្ចៈធម៌របស់អ្នកមានភាពរឹងមាំ ទំព័រ 40, 48

បង្កើតទង់សិរាភាពសម្រាប់គ្រួសាររបស់អ្នក
ទំព័រ 60

«ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយ
 ផ្លូវក្នុងសាសនាចក្រ
 សម័យទំនើបនា
 បច្ចុប្បន្ននេះ ...
 ដែលរស់នៅក្នុងគ្រប់
 ជាតិសាសន៍ ហើយ
 ដំណើររឿងរបស់
 ពួកគេនៃការតាំងចិត្ត
 សេចក្តីជំនឿ និងការ
 លះបង់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់
 ពួកគេបានបន្ថែមនូវ
 វត្តមានក្នុងវគ្គបន្ទាត់
 អស្ចារ្យនៃបទក្លែងនៃ
 នគរព្រះនាថ្ងៃចុង
 ក្រោយនេះ » ។

ប្រធាន ខៀវថឺរ អេស្នូ
 អុជផូហ្វ ទីប៊ីក្សាទីតិក្នុង
 គណៈប្រធានទីមួយ «Faith
 of Our Father» Liahona
 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2008
 ទំព័រ 70 ។

ខាងឆ្វេង ៖ បងស្រី ធាវ៉ាយ
 ម៉ាឌីកា កាសោម៉ាកីយ៉ានីណា
 បានស្ថិតនៅក្នុងចំណោម
 សមាជិកសាសនាចក្រដំបូង
 គេក្នុងប្រទេសម៉ាដាហ្គាស្កា ។

សារលិខិត

- 4 សារលិខិតគណៈប្រធានទីមួយ ៖ ពិភពលោកត្រូវការពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនាសព្វថ្ងៃនេះ ដោយ ប្រធាន ថូម៉ាស អេស. ម៉នសុន
- 7 សារលិខិតបង្រៀនសួរសុខទុក្ខ ៖ ការបង្រៀន និងការរៀនសូត្រពីដំណឹងល្អ

អត្ថបទពិសេសៗ

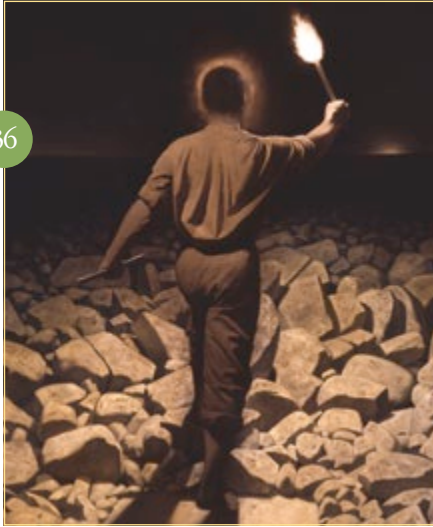
- 14 ការអ្វីដែលព្រះទ្រង់ធ្វើពុំបាននោះគ្មានសោះឡើយ ដោយ សាង អឹក ហាន ការចូលរៀននៅសាលាច្បាប់ក្នុងវ័យ 53 ឆ្នាំ បានធ្វើឲ្យខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំអាចទទួលជោគជ័យបាន លុះត្រាតែខ្ញុំត្រូវរំពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង។
- 16 សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីរឹងមាំរបស់អ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ—នៅជំនាន់នោះ និងនៅជំនាន់នេះ ដោយ អែលឌើរ អិម. វ៉ែសុល បាឡីដ ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវកាលពីមុន បានឆ្លងកាត់ឧបសគ្គធំៗជាច្រើន សូមឲ្យភ្លើងនៃទីបន្ទាល់របស់យើងឆេះឡើងយ៉ាងភ្លឺក្រចះ ត្រង់ដូចជាពួកគេដែរ ។
- 22 ព្រះនៃអព្វតហេតុ ៖ ពួកបរិសុទ្ធស្នាក់នៅទីក្រុងស្សេហ្វាល ដោយ អែលឌើរ អិរិច ដបុលយូ កូពីសឆ្លែរ សេចក្តីជំនឿនៃពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងស្សេហ្វាល ប្រទេសអង់គ្លេស បាននាំមកនូវអព្វតហេតុមួយនាសម័យទំនើប ។

ផ្នែកទាំងឡាយ

- 8 សៀវភៅកត់ចំណាំពីសន្និសីទសម្រាប់ខែមេសា
- 10 អ្វីដែលយើងជឿ ៖ ជនដែលព្រះអម្ចាស់ហៅ ទ្រង់នឹងប្រទានលទ្ធភាពឲ្យ
- 12 ការបម្រើក្នុងសាសនាចក្រ ៖ ទូរទស្សន៍ និងវិញ្ញាណមួយដែលបំផុសគំនិត ដោយ កាស៊ី ក្រូនិន
- 13 ការបង្រៀនដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន ៖ ភាពស្មោះត្រង់ និងសច្ចៈ
- 28 សំឡេងពួកបរិសុទ្ធចម្រើក្រោយ
- 74 ព័ត៌មានសាសនាចក្រ
- 80 លុះត្រាជួបទៀត ៖ ការដើរនៅលើផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹម—រួមគ្នា ដោយឡាវែន ផត់ដើរ ហ្គាន់

នៅលើគម្រប
ខាងមុខ ៖ ដំណើររឿងនានាដែលចូលចិត្ត ដោយម៉ែខល ធី. ម៉ម ។ ខាងក្រោយ ៖ ថតរូបដោយ ក្រេហ្វ ដាយម៉ិន © IRI ។ នៅក្នុងគម្របខាងមុខ ៖ រូបថតដោយ រ៉ាត អិម. មែនី ។

មជ្ឈិមវិយាយក្មេង

36

32 ការរស់នៅសម្រាប់ភាពជំនៅអស់កល្បជានិច្ច

ដោយ អែលឌើរ ខេស យេ. ហ៊ីលប៊ីហ្គ

36 បទពិសោធន៍នៅក្នុងទំនុកចិត្តដ៏អស្ចារ្យ

ដោយមេលីស្សា ហ្សានតេណូ

ពួកមជ្ឈិមវិយាយក្មេង ចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេបានពង្រឹងសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន ថ្វីបើពួកគេកំពុងតែប្រឈមមុខនឹងទំនាក់ទំនងនានាក្តី ។

យុវវ័យ

40 ការជឿដោយសេចក្តីមេត្តា
ដោយ អែលឌើរ ដៃហ្វ្រី អ៊ី ហ្វូឡិន
តើពេលណាទៅ គឺជាពេលវេលាឱ្យដើម្បីនឹងវិនិច្ឆ័យ ? តើយើងការពារបទដ្ឋានរបស់យើងខណៈពេល ដែលកំពុងតែគោរពដល់សិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់មនុស្សដទៃទៀតយ៉ាងដូចម្តេចទៅ ?

44 ការអភ័យទោសចំពោះខ្លួនឯង
ដោយ ដេវីឌ ឌីកសុន
មានមនុស្សមួយចំនួនប្រហែលជាជឿថា ពួកគេមិនអាចទទួលបានការអភ័យទោសឡើយ ប៉ុន្តែដង្ហាយគួររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះគឺគ្មានដែនកំណត់ ហើយមានសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ។

47 បិទហ្គីតសរសេរជាប់
ដោយ ខេនី ឌូណា វ៉េរីវ៉ាន់
ខ្ញុំបានដុសលាងដៃខ្ញុំរហូតដល់វាលី ប៉ុន្តែនៅតែលុបស្នាមប្រឡាក់នៃបិទហ្គីតមិនជ្រះសោះ ។

48 ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន ៖ ភាពស្មោះត្រង់ និងសច្ចធម៌

ដោយ អែលឌើរ គ្រីស្ទូហ្វល ហ្គូលឌិន ជុញីរ៉េ

50 បានត្រឡប់មកវិញដោយកិត្តិយស
ដោយ វ៉ាន់ឡី ប៊េស្ត
ខ្ញុំបានសម្លឹងមើលខ្សែ-កដែលបានធ្លាក់ចូលក្នុងកាបូបរបស់ខ្លួនដោយចៃដន្យ តើវានឹងនៅទំនោះយូរប៉ុណ្ណាទៅ ប្រសិនបើខ្ញុំពន្យារពេលការយកវាទៅឲ្យគេវិញនោះ?

52 អំណាចនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានានា

54 រាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារដែលពេញចិត្ត

56 ការចំណាយពេលរបស់ខ្ញុំនាវដូរក្តៅនៅក្បែរព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

ដោយ ដាវីឌ អ៊ីសាកសិន

វាត្រូវចំណាយពេលបើកឡាន 10 ម៉ោង ដើម្បីទៅក្បែរព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលនៅជិតបំផុតគឺនៅស្តុកហ្វូម ប្រទេសស៊ុយអែត ប៉ុន្តែខ្ញុំរីករាយដែលយើងបានធ្វើដំណើរទៅ ។

កុមារ

70

57 ប្រដាប់បង្វិលសម្រាប់រាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ

58 ជួយសង្គ្រោះនាងផង !
ដោយ ហ៊ុន ឌីន ឌីន តុន
កាលពីក្មេង ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉ិនសុន បានរៀនថាអារម្មណ៍មួយដ៏ល្អបំផុត គឺការជួយដល់មនុស្សដទៃទៀត ។

60 ការនាំថ្នាក់កុមារ មកក្នុងលំនៅដ្ឋាន ៖ ក្រុមគ្រួសារគឺជាផ្នែកមួយនៃផែនការរបស់ព្រះវរបិតាស្តី

62 នៅតាមផ្លូវ ៖ ឧបសគ្គនានានៅក្នុងទីក្រុងមីសស្វី
ដោយ ផែននីហ្វី ម៉ាឌី

64 ទំព័ររបស់យើង

65 សាក្សីពិសេស ៖ ហេតុអ្វីបានជាកិច្ចការពង្សប្រវត្តិមានសារៈសំខាន់ ?
ដោយ អែលឌើរ ដាវីឌ អេ. បែដណា

66 ដំណើររឿងពីព្រំ
ដោយ យេ ធីមសុន
តាមរយៈការចែកចាយនូវដំណើររឿងជាច្រើនខេត្ត និងណាណា បានបង្កើតបានព្រំលើសពីមួយ ខណៈដែលពួកគេបានធ្វើកិច្ចការរួមគ្នា ។

68 ការផ្លាស់ប្តូរដំណើររឿងក្នុងគ្រួសារ
សូមជ្រើសរើសកម្មភាពនេះដើម្បីចែកចាយ ហើយនិទានពីដំណើររឿងនានាជាមួយនឹងគ្រួសារអ្នក។

69 ស្ត្រី ខ្ញុំឈ្មោះអេរីកា មកពីប្រទេសអែលសាលវ៉ាន់

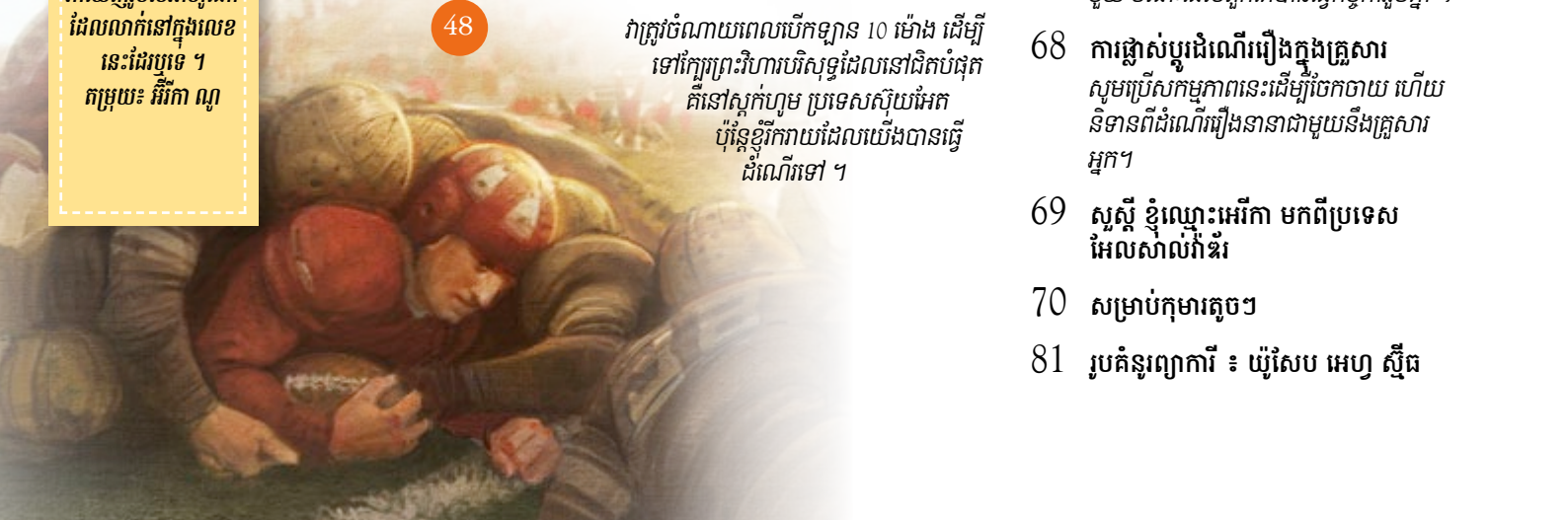
70 សម្រាប់កុមារតូចៗ

81 រូបគំនូរព្យាករី ៖ យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ទីព

ចាំមើលថា តើអ្នកអាចរកឃើញរូបលីអាហ្វណាដែលលាក់នៅក្នុងលេខនេះដែរឬទេ ?
តម្រុយ៖ អ៊ីរីកា ណូ

48

ខែ កក្កដា ឆ្នាំ 2013 ច្បាប់ 13 លេខ ៤

លីអាហូណា 10787 258

ទស្សនាវដ្តីអន្តរជាតិរបស់សាសនាចក្រព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកហិស្តូទ្រូ ចុងក្រោយ

គណៈប្រធានទីមួយ ៖ ចូម៉ាស អេស. ម៉នសុន, ហិនរី ប៊ី. អាណិម, ឡេប៊ែរ អេស. អុដដូល

ក្លឹបនៃពួកសាក្របបំណែក ៖ ប៊ិយដ ខេ. ផាកី, អិល. ថម កែវ, ស្រែល អិម. ណាលសុន, ដាណូន អេក. អុក, អិម. ស្រែល បាឡីដ, រ៉ាដ ជី. សុត, រ៉ូប៊ីត ឌី. ហ្វែល, ដៃហ្វី អិ. ហ្វឺន, ដេវីឌ អេ. បែដណា, ប៊ែនចិន អិល. ហុក, ឌី ថត. គ្រីស្តូហ្វីសិន, នែល អិល. អាន់នេស៊ីស

អ្នកកែសម្រួល ៖ ក្រេក អេ. ខាផុន
អ្នកប្រឹក្សា ៖ សេន អិម. ហ្វឺន, ប្រីដេលី ឌី. ហ្វេស៊ី, គ្រីស្តូហ្វែល ហ្វូល និង ដុញា, អាន់ច័នី ឌី. កើតិន

នាយកគ្រប់គ្រង ៖ ដេវីឌ ជី. វ៉ែន
នាយកការទូត្រួត និង សមាជិក ៖ វែនសេនតី អេ. ប្រូ
នាយកទស្សនាវដ្តីសាសនាចក្រ ៖ អាណេស អិ. ឡាយប៊ិច
អ្នកគ្រប់គ្រងពាណិជ្ជកម្ម ៖ ហ្គាស ខាណូន

អ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកកែសម្រួល ៖ អិ. វ៉ាល ចនសុន
ជំនួយការអ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកកែសម្រួល ៖ អែន ខា, ឡានេន ផតដេរី ហ្គន
ជំនួយការផ្នែកបោះពុម្ព ៖ មេលីស្សា ស្វីនតេណា
និពន្ធ និងកែសម្រួល ៖ ស៊ីសាន បារីត, ដេវីឌ ឌីកសុន, ដេវីឌ អេ. អែដវែដ, ម៉ាថាយ ឌី. ហ្វលីតតុន, ម៉ិនឌី អិ. ហ្វឺន, ហ្វេលី អេច. ហ្គាហ្វ, ដេនីហ្វេរី
ហ្គេស ជុនស៍, ហ្វាកា លូហ្វាដេស, ម៉ែយ៉ែល អិ. ម៉ូស, រ៉ាដ អិ. ម៉ន. ប៉ូល
វែនដិនប៊ែដ, ដូល រ៉ូដប៊ី

នាយកគ្រប់គ្រងផ្នែកសិល្បៈ ៖ ដេ. សុត ឌុនដីន
នាយកផ្នែកសិល្បៈ ៖ ថាត អិ. កីធើរស្វន
ចេតនាម្ចាស់ ៖ ដេវីនត អែនឌ្រូ, ហ្វេ កី អែនឌ្រូស៊ី, ស៊ី. យ៉េបបល ប៊ុត,
ចូម៉ាស តាលដី, ឃើរ លីន ស៊ី. ហ្វែន, ខុលីន ហ្គីតឡី, អិក កី. ចនសុន,
សុត អិម. មួយ, ប្រេដ ធារី

អ្នកសម្របសម្រួលកម្មសិល្បៈ ៖ ខុលីន ធើរស្វន
អ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកផលិតកម្ម ៖ ដេន អាន កីធើរស្វន
ផលិតកម្ម ៖ ខេវីន ស៊ី យ៉េស៍, ខនី ប៊ុស្រូប ប្រីដ, ដូលី ប៊ើដត,
ប្រាយអែន ដបុលយ. ជីតី, ដេនីស គីប, ហ្គន ដេ. និលសុន,
ហ្គេលី ថេត កាហ្វីធើរ
អ្នកពិនិត្យមុនការបោះពុម្ព ៖ ដេហ្វ អិល. ម៉ានីន

នាយកផ្នែកបោះពុម្ព ៖ ក្រេហ្វ ខេ. វ៉ែនតី
នាយកផ្នែកចែកចាយ ៖ សេហ្វីន អិ. គ្រីស្តូស៊ីន

ចំពោះការដាំ និង តម្រូវនៅខាងក្រៅសហរដ្ឋ ឌី កាណាដា សូមចូលទៅ
កាន់គេហទំព័រ store.lds.org ឬ សូមទាក់ទងមជ្ឈមណ្ឌលចែកចាយរបស់
សាសនាចក្រក្នុងមូលដ្ឋានរបស់អ្នក ឬ ទាក់ទងអ្នកកន្លែង ឬ សាខារបស់
អ្នក ។

សូមផ្ញើអត្ថបទ និងសំណួរទាំងឡាយ តាមអ៊ីនធើរណ៍នៅគេហទំព័រ
liahona.lds.org តាមអ៊ីមែលទៅកាន់ liahona@ldschurch.org ឬ
តាមសំបុត្រទៅកាន់ Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA ។

លីអាហូណា (ពាក្យក្នុងព្រះគម្ពីរមេមានន័យថា « ត្រីវិស័យ » ឬ
« ត្រីភ្នំវិស័យ ») ត្រូវបានបោះពុម្ពជាភាសា អាល់បានី, អារមី, ប៊ីស្កាមា,
ប៊ុលហ្គារី, ខ្មែរ, សេប៊ូអាល់, ចិន, ចិន (ងាយស្រួល) , ក្រូអាត, តៃគី,
ដាណាម៉ាក, ហ្វីលីពីន, អង់គ្លេស, អេស្ប៉ាណិ, ហ្វីលីពីន, ហ្គាវីយ៉ា, បារាំង, អាណូម៉ង់,
ក្រិច, ហុងហ្គារី, អាយវៀនឌីក, ឥណ្ឌូនេស៊ី, អ៊ីតាលី, ជប៉ុន, គីរីបាទី, កូរ៉េ,
ឡាវីយ៉ា, លីទុយអានី, ម៉ាឡាយស៊ី, ម៉ាណាយ, ម៉ុងហ្គោលី, នរវ៉េ, ប៊ូហ្គារី,
ពេទ្យហ្គាល់, រ៉ូម៉ានី, រុស្ស៊ី, សាម៉ា, ស្វីតស៊ី, អេស្ប៉ាញ, ស្លូវេនី, ស៊ីយ៉ែអេត,
តាហ្គាឡុក, តាហ្វីទី, ថៃ, តុងហ្គា, អ៊ុយក្រែន, អ៊ីឌូ និង វៀតណាម ។
(ការចេញញឹកញាប់បំផុតគឺ គឺប្រែប្រួលទៅតាមភាសា) ។

© 2013 ដោយ Intellectual Reserve, Inc ។ ក្រសួងទូត្រប់យ៉ាង ។
បោះពុម្ពនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ។

អត្ថបទ និង សម្ភារដែលមើលឃើញ ដែលមាននៅក្នុង លីអាហូណា អាច
ថតចម្លងយកទៅប្រើប្រាស់ជាបន្ទាប់បន្សំ ដែលមិនមែនជាការធ្វើពាណិជ្ជកម្ម
តាមសាសនាចក្រ ឬ តាមគេហដ្ឋានឡើយ ។ សម្ភារដែលមើលឃើញ មិន
អាចថតចម្លងបានឡើយ ប្រសិនបើមានដាក់បម្រាម ដែលបានចង្អុលបង្ហាញ
ត្រង់បន្ទាត់សម្គាល់ ដែលនៅជាមួយនិងសំបុត្រ ។ សំណួរទាក់ទងនឹង
ការក្បាលសិទ្ធិ គួរតែសាកសួរទៅកាន់ Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA អ៊ីមែល ៖
cor-intellectualproperty@ldschurch.org ។

For Readers in the United States and Canada:
July 2013 Vol. 13 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Cambodian
(ISSN 1538-4535) is published six times a year (January, April,
June, July, October, and December) by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover,
MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

គំនិតទាំងឡាយសម្រាប់ព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារ

បញ្ហានេះមាននូវអត្ថបទ និងសកម្មភាពទាំងឡាយ ដែលអាចយកមកប្រើប្រាស់សម្រាប់ព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ។
ខាងក្រោមនេះគឺជាឧទាហរណ៍មួយចំនួន ។

រចនាប្រតិបត្តិដោយ ប្រាហ្វិ ងាយម៉ិន © 1981

« បានត្រឡប់មកវិញដោយកិត្តិយស » ទំព័រ 50 ៖ បន្ទាប់ពីអានដំណើររឿងនេះ អ្នក និងគ្រួសារអ្នកអាចទាញយក ឬ មើលវីដេអូ « Honesty: You Better Believe It! » នៅលើ youth.lds.org (មានជាភាសាអង់គ្លេស ព័រទុយហ្គាល់ និង អេស្ប៉ាញ) ។ សមាជិកគ្រួសារទាំងឡាយអាចចែកចាយពីអ្វី ដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងដំណើររឿងនេះ ឬក៏នៅក្នុងវីដេអូ ។ អ្នកក៏អាចអាននៅក្នុងដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជនស្តីពីសេចក្តីស្មោះត្រង់ និងសច្ច័យ (ទំព័រ 19) ផងដែរ ។ សម្រាប់សកម្មភាពមួយ សមាជិកក្រុមគ្រួសារអាចគិតពីស្ថានភាពនានា ដែលសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ អាចត្រូវបានសាកល្បង ។ សូមសរសេរស្ថានភាពទាំងនោះនៅលើបំណែកក្រដាសតូចៗ រួចដាក់វានៅលើចានមួយ ហើយឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាចាប់យកក្រដាសទាំងនោះម្នាក់មួយ ។ ចុះដាក់វានៅក្នុងដោយឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាអានពីស្ថានភាពនោះ ហើយនិយាយពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើនៅក្នុងស្ថានភាពនោះ ដើម្បីឲ្យមានភាពស្មោះត្រង់ ។

« ដំណើររឿងពីព្រំ » ទំព័រ 66 ៖ ក្នុងដំណើររឿងនេះ ខេត្តិសុណាណាថា តើអ្វីទៅដែលគាត់ចូលចិត្តធ្វើ

ជាមួយគ្រួសារ ពេលគាត់នៅក្មេងនោះ ។ តើណាណាបាននិយាយថា ពួកគេចូលចិត្តធ្វើអ្វីខ្លះ ? បន្ទាប់មកណាណាបានបង្រៀនខេត្តិជំនាញថ្មីមួយ ហើយពួកគេបានបង្កើតនូវអន្តរាស្សនាវិយ័ដ៍ផ្តើមមួយមួយមួយ ។ សូមពិចារណាដើម្បីអាននូវកថាខណ្ឌទីព្រំពីរនៃ « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក » ។ តើវាបាននិយាយថាអាចហ៊ុំព័រព័រ និង ក្រុមគ្រួសារដើរដោយត្រូវបានស្ថាបនាឡើងលើអ្វីខ្លះ ? សូមជ្រើសយកចំណុចមួយ ដូចជាសេចក្តីមេត្តាករុណា រួចហើយពិភាក្សាវាជាគ្រួសារ ។ ចំពោះចំណុចនេះ អ្នកអាចអញ្ជើញគ្រួសារទាំងមូលឲ្យសរសេរនូវវិធីនានា ដែលពួកគេអាចមានសេចក្តីមេត្តាករុណាចំពោះសមាជិកក្រុមគ្រួសារ និងមនុស្សដទៃទៀត ។ អ្នកអាចដាក់គោលដៅនានាពេញមួយសប្តាហ៍ ដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីមេត្តាករុណាឲ្យបានច្រើន ហើយពិភាក្សាថា តើអ្នកបានសម្រេចគោលដៅរបស់អ្នកបានល្អដល់កម្រិតណា នៅក្នុងព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារលើកក្រោយ ។ អ្នកអាចបញ្ចប់របៀនរបស់អ្នកដោយប្រៀង « Families Can Be Together Forever » (Hymns ទំព័រ 300) ។

ជាភាសារបស់អ្នក
លីអាហូណា និងធនធានផ្សេងទៀតរបស់សាសនាចក្រ មានជាច្រើនភាសានៅលើគេហទំព័រ
languages.lds.org ។

ប្រធានបទទាំងឡាយក្នុងច្បាប់នេះ
លេខទាំងឡាយគឺគណនាឲ្យទំព័រទីមួយនៃអត្ថបទ ។

- ការកាត់សេចក្តី 40
- ការគោរពប្រតិបត្តិ 40
- ការបង្រៀន 7, 13
- ការបម្រើ 12
- ការប្រើប្រាស់ 47
- ការហៅទាំងឡាយក្នុងសាសនាចក្រ 10
- ការអភិយទោស 44
- យ៉ូសែប អេហ្វ. ស្ទីវ 81
- ក្រុមគ្រួសារ 16, 29, 30, 60, 66
- កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា, 22
- គោលដៅ 14

- គំរូ 16
- ថ្ងៃឈប់សំរាក 28
- ទស្សនៈវិស័យ 32
- ទុក្ខវេទនា 4, 16, 80
- បទដ្ឋាន 4
- បទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ 40
- ប៊ីស្សុព 12
- ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់សាសនាចក្រ 4, 16, 62, 80, 81
- ផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ 30
- ពង្សប្រវត្តិ 65, 69
- ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយ 29

- ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ 70
- ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ 29, 56
- ភាពជាឪពុកម្តាយ 13, 32
- ភាពស្មោះត្រង់ 13, 31, 48, 50
- ព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារ 3, 54, 57
- សន្តិសុខទូទៅ 8
- សេចក្តីជំនឿ 14, 36
- សេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយ 52
- អាចហ៊ុំព័រព័រ 32, 36
- អ្នកគ្រួសារគ្រាយ 4, 16, 62, 80

ដោយ ប្រធាន ចូម៉ាស អេស. ម៉ិនសុន

ពិភពលោកត្រូវការ ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនាសព្វថ្ងៃនេះ

ចំ ពោះមនុស្សជាច្រើន ដំណើរជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនាឆ្នាំ 1847 ពុំបានចាប់ផ្តើមឡើងនៅក្រុងណេវ៉ូ ក្រុងខឹតឡង់ ក្រុងហាយឃើត ឬ រដ្ឋនូវយ៉ាកនោះទេ ប៉ុន្តែវាចាប់ផ្តើមឡើងនៅប្រទេសអង់គ្លេស ស្កុតឡង់ ស្ថានឌីណាវ៉ូ ឬ អាណ្លីម៉ង់ ។ ក្នុងតួចៗមិនអាចយល់ទាំងស្រុងនូវសេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យដែលបានលើកទឹកចិត្តឲ្យឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួនចាកចោលគ្រួសារ មិត្តភក្តិ ភាពសុខស្រួល និង សុវត្ថិភាពនោះឡើយ ។

ក្នុងតួចម្នាក់ អាចនឹងសួរថា « ម៉ាក់ ហេតុអ្វីយើងត្រូវចាកចេញពីផ្ទះ ? តើយើងទៅទីណាហ្នឹង ? »

« ឱ! កូនស្លូនភ្លាមឃើញ ចូរមកជាមួយគ្នាចុះ យើងនឹងទៅទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ដែលជាទីក្រុងនៃព្រះរបស់យើង » ។

នៅចន្លោះនៃសុវត្ថិភាពនៃផ្ទះសំបែង និង សេចក្តីសន្យានៃទីក្រុងស៊ីយ៉ូន គឺមាននូវផ្ទៃទឹកកំណាច និងប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងខ្លាំងនៃមហាសមុទ្រអាត្លង់ទិច ។ តើនរណាខ្លះដែលអាចនិទានឡើងវិញពីសេចក្តីភ័យខ្លាច ដែលបានជះឥទ្ធិពលទៅលើដួងចិត្តមនុស្ស អំឡុងពេលនៃការឆ្លងកាត់ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ទាំងនោះ ? ដោយបានទទួលការបំផុសគំនិតពីការឱ្យប្រាប់នៃព្រះវិញ្ញាណ ដោយបានការគាំទ្រតាមរយៈការរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវទាំងនោះបានទុកចិត្តលើព្រះ ហើយបានចេញដំណើររបស់ខ្លួន ។

នៅទីបំផុត លុះពួកគេបានទៅដល់ទីក្រុងណេវ៉ូ ពួកគេក៏បានជួបប្រទះនឹងការលំបាកម្តងទៀត ។ ក្បាលផ្ទះធ្វើពីរុក្ខជាតិនិងថ្ម បានគូសចំណាំផ្ទះ នៅតាមដងផ្លូវពីទីក្រុងណេវ៉ូដល់ទីក្រុងសលត លេក ។ ទាំងនេះគឺជាការលះបង់ដែលពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវមួយចំនួនបានធ្វើ ។ រូបកាយរបស់ពួកគេ ត្រូវបានបញ្ចុះដោយភាពសុខសាន្ត ប៉ុន្តែឈ្មោះរបស់ពួកគេរស់នៅជារៀងរហូត ។

សត្វគោដែលនឿយហត់បានដើរយឺតៗ រីករោះទេគោបានលាន់ស្ទើរងឹតៗ ហើយមនុស្សដ៏ភ្លាហានទាំងនោះខំប្រឹងដើរទាំងលំបាក សួរសួរចម្បាំងបានបន្តិចឡើង ហើយហូងសត្វឆ្កែព្រៃបានស្រែកលូឡើង ។ ប៉ុន្តែពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវដែលពោរពេញដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយមានចិត្តមុតមាំ បានបន្តដំណើររបស់ខ្លួនឆ្ពោះទៅមុខទៀត ។ ជាញឹកញយ ពួកគេច្រៀងថា ៖

មក មក ពួកបរិសុទ្ធ កុំខ្លាចឡើយណា
តែខិតខំដោយសារទេ ។

ថ្វីបើដំណើរនេះ លំបាករបៀបណា
ព្រះគុណនឹងជួយលើកទ្រ ។ . . .
ស្រួលទាំងអស់ ! ស្រួលទាំងអស់ ! ។¹

ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវទាំងនេះ បានចងចាំនូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ថា ៖
« វាស្រួលរបស់យើង ត្រូវតែបានសាកល្បងនូវគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ ប្រយោជន៍ឲ្យពួកគេអាចបានរៀបចំ ដើម្បីទទួលនូវសិរីល្អដែលយើងមានសម្រាប់ពួកគេ គឺជាសិរីល្អនៃស៊ីយ៉ូន » ។²

ខណៈដែលពេលវេលាចេះតែកន្លងទៅ វាបានបិទបាំងនូវការចងចាំរបស់យើង ហើយនិងកាត់បន្ថយនូវការថ្លែងអំណរគុណរបស់យើងចំពោះជនទាំងឡាយណា ដែលបានដើរនៅលើផ្លូវនៃសេចក្តីឈឺចាប់នោះ ដោយបន្ទូលទុកនូវពីក្រោយខ្លួននូវផ្លូវនៃស្នាមទឹកភ្នែកចំពោះផ្លូវដែលរាប់មិនអស់ ។ ចុះតើឧបសគ្គនាសព្វថ្ងៃនេះជាអ្វីទៅ ? តើគ្មានផ្លូវដែលមានថ្មភ្នំដើម្បីធ្វើដំណើរ គ្មានភ្នំដីធ្លីដើម្បីឡើងគ្មានជ្រោះដើម្បីឆ្លងកាត់ គ្មានផ្លូវដើម្បីត្រួសត្រាយ គ្មានទន្លេដើម្បីឆ្លងកាត់មែនទេ ? ចុះតើមានសេចក្តីត្រូវការមួយនាបច្ចុប្បន្ននេះ សម្រាប់វិញ្ញាណនៃអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនោះ ដើម្បីដឹកនាំយើង ឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្រោះថ្នាក់នានា ដែលគម្រាមកំហែងនៅជុំវិញយើង ហើយនាំយើងទៅកាន់ក្រុងស៊ីយ៉ូនដោយសុវត្ថិភាពដែរឬទេ ?

ជាច្រើនទសវត្សរ៍ ចាប់តាំងពីសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 បានបញ្ចប់ទៅ បទដ្ឋាននៃសីលធម៌ត្រូវបានធ្លាក់ចុះម្តងហើយម្តងទៀត ។ បទឧក្រិដ្ឋកម្មមានការកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស រីឯសុដីវធម៌បានធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំង ។ មានមនុស្សជាច្រើន ស្ថិតនៅក្នុងការប្រែប្រួលដ៏ធំយ៉ាងឆាប់រហ័សនៃគ្រោះមហន្តរាយ ដោយស្វែងរកនូវការរីកចម្រើនមួយគ្រា ខណៈដែលលះបង់ចោលនូវសេចក្តីអំណរនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នោះមានន័យថា យើងលះបង់ចោលនូវសេចក្តីសុខសាន្តហើយ ។

យើងភ្លេចពីរបៀបដែលប្រជាជនក្រិក និងរ៉ូម បានទទួលជ័យជំនះយ៉ាងធំធេងក្នុងពិភពលោកយើង និងពីរបៀបដែលជោគជ័យនោះត្រូវបានបញ្ចប់—ជារបៀបដែលការខ្ជិលច្រអូស និងភាពទន់ជ្រាយ លេបត្រចាក់ពួកគេ រហូតដល់ខ្ទេចខ្ទាំនៅទីបំផុត ។ នៅទីបញ្ចប់ ក្រៅពីសេរីភាពដែលពួកគេចង់បាន ពួកគេចង់បានសុវត្ថិភាព និងជីវិតមួយដែលសុខស្រួល ហើយពួកគេបានបាត់បង់ទាំងអស់—ទាំងភាពសុខស្រួល និងសុវត្ថិភាព និងសេរីភាព ។

សូមកុំងាកទៅរកការទាក់ទាញរបស់សាតាំង
ប៉ុន្តែត្រូវយាយ៉ាងមាំមួនចំពោះសេចក្តីពិត ។
បំណងប្រាថ្នាដែលឥតស្តប់ចិត្តនៃដួងព្រលឹង នឹង
មិនត្រូវបានបំពេញដោយការស្វែងរកសេចក្តី
អំណរមួយនៅក្នុងភាពក្រកកអាល និងរឿង
អបាយមុខដែលគ្មានទីបញ្ចប់នោះឡើយ ។ រឿង
អបាយមុខ នឹងមិននាំមកផលនោះទេ ។
សេចក្តីស្តប់ នឹងមិនលើកកម្ពស់ដល់សេចក្តី
ស្រឡាញ់ឡើយ ។ សេចក្តីកំសាក នឹងមិនដែល
ផ្តល់ឲ្យនូវសេចក្តីក្លាហានឡើយ ។ សេចក្តីមន្ទិល
សង្ស័យ នឹងមិនដែលបំផុសដល់សេចក្តីជំនឿទេ ។

មានមនុស្សមួយចំនួនពិបាកទ្រាំទ្រនឹង
សេចក្តីចំអក និងពាក្យសម្តីដ៏អាក្រក់នៃជន
ដែលចំអកដល់ព្រហ្មចារីភាព សេចក្តីស្មោះត្រង់
និងការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះបញ្ញត្តិនៃព្រះ ។
ប៉ុន្តែពិភពលោកនេះ តែងតែបន្ទាបបន្ថយ
ដល់ការឱបក្រសោបចំពោះគោលការណ៍ ។ នៅ
ពេលណាអេត្រូវបានណែនាំឲ្យសាងទុកជំនួយ
នោះមានពួកមនុស្សល្ងីល្ងើន សម្លឹងមើល
ទៅលើផ្ទៃមេឃដ៏ស្រឡះ រួចហើយបានសើច
ចំអកទុកឡើយ—រហូតដល់ភ្លៀងបានធ្លាក់ចុះមក ។

តើយើងត្រូវតែរៀនពីមេរៀនដ៏មានតម្លៃទាំងនេះ
ម្តងហើយម្តងទៀតមែនទេ ? ពេលវេលាផ្លាស់ប្តូរ
ប៉ុន្តែសេចក្តីពិតនៅតែបន្ត ។ នៅពេលយើងបរាជ័យ
ក្នុងការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីបទពិសោធន៍នៃ

អតីតកាល នោះយើងធ្លាក់ខ្លួនចូលទៅក្នុងភាព
បរាជ័យដោយធ្វើនូវរឿងទាំងនេះម្តងទៀត រួមជាមួយ
នឹងរាល់សេចក្តីឈឺចាប់ក្នុងចិត្ត សេចក្តីអវិត្ត និង
សេចក្តីឈឺចាប់ខ្លោចផ្សាជាថ្មីម្តងទៀត ។ តើយើងពុំ
មាននូវប្រាជ្ញាក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិតាមទ្រង់ ដែល
ជាអង្គត្រាស់ដឹងពីទីចាប់ផ្តើមរហូតដល់ចុងបញ្ចប់ជា
ព្រះអម្ចាស់យើង ជាអង្គដែលបានរៀបចំផែនការនៃ
សេចក្តីសង្គ្រោះ ជាជាងសត្វពស់នោះ ដែលប្រមាថ
ភាពស្រស់ស្អាតរបស់ខ្លួនទេឬ ?

វចនានុក្រមមួយ បានឲ្យនិយមន័យអ្នក
ត្រួសត្រាយផ្លូវម្នាក់ថាជា « មនុស្សដែលដើរទៅ

មុន ដើម្បីរៀបចំ ឬ បើកផ្លូវសម្រាប់មនុស្សដទៃទៀត
ឲ្យដើរតាម » ។³ តើយើងអាចប្រមូលនូវសេចក្តី
ក្លាហាន និង ការតាំងចិត្តដ៏ខ្ពស់ដែលចង្អុលបង្ហាញ
ចរិតលក្ខណៈពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនៅជំនាន់មុន
បានដែរទេ ? តើអ្នក ហើយនិងខ្ញុំ ពិតជាអាចក្លាយ
ជាពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវបានដែរទេ ?

ខ្ញុំដឹងថា យើងអាចធ្វើបាន ។ ពិភពលោក ត្រូវ
ការពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនាសព្វថ្ងៃនេះ ។ ■

កំណត់ចំណាំ
1. «មក មក ពួកបរិសុទ្ធ » ទំនុកអ្នក ទំព័រ 2 ។
2. គោលលទ្ធិ និង សេចក្តី សញ្ញា 136:31 ។
3. Oxford English Dictionary 2nd ed. (1989),
«pioneer» ។

ការបង្រៀនចេញពីសារលិខិតនេះ:

ព្រះ គម្ពីរពន្យល់ថាពួកគ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះត្រូវ « ព្រមាន ពន្យល់ ទូន្មាន និងបង្រៀន ហើយអញ្ជើញមនុស្ស
ទាំងអស់ឲ្យមករកព្រះគ្រីស្ទ » (គ. និង ស. 20:59) ។ សូមពិចារណាក្នុងការលើកឡើងពីការព្រមាន
និងការអញ្ជើញនានា ដែលមាននៅក្នុងសារលិខិតរបស់ប្រធានមនុស្ស ដល់សមាជិកដែលអ្នកស្រឡាត់ទុក ។ អ្នក
អាចពិភាក្សាជាមួយពួកគេពីវិធីក្នុងការស្គាល់ និងធ្វើតាមគំរូសុចរិត ចៀសវាងពីការបោកបញ្ឆោតនានា ហើយ
រៀនពីកំហុសរបស់អ្នកដទៃ ។ សូមសួរដល់សមាជិកដែលអ្នកបង្រៀន ពីរបៀបដែលពួកគេអាចក្លាយពួកអ្នក
ត្រួសត្រាយនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។

កុមារអាចរីករាយក្នុងរៀនបន្ថែមទៀតពីពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ ដោយការអានផ្នែកដែលមានចំណងជើងថា នៅ
តាមផ្លូវនៅទំព័រ 62 ក្នុងច្បាប់នេះ ។

ចេញផ្សាយដោយ វេយប៊ែរធីស អានីដើម្បី

ដឹកនាំដោយសេចក្តីជំនឿ

ដោយម៉ាហ្គី អៀល

ខ្ញុំនឹងមិនភ្លេចឡើយចំពោះការដើរនៅវិនិច្ឆ័យ ខ្លាចធ្វើ ណេប្រាស្តាសហរដ្ឋអាមេរិក ជាទីកន្លែងដែលពួកអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវបានធ្លាប់រស់នៅកាលពីច្រើនឆ្នាំកន្លងទៅ ។ បរិវេណនោះធ្វើឲ្យមានអារម្មណ៍ថា វាពិតជូ ហាក់ដូចជាខ្ញុំកំពុងតែទៅលេងនៅបរិវេណខាងក្រៅនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែរ ។

ភ្នែកទាំងពីររបស់ខ្ញុំពេញដោយទឹកភ្នែក ដោយធ្វើឲ្យខ្ញុំស្រពេចស្រពិល ។ ខ្ញុំបានឃើញរូបសំណាកមួយ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចមើលឃើញថាវាជាអ្វីម្យ៉ាងនោះទេ ។ លុះខ្ញុំជូតទឹកភ្នែកចេញ ខ្ញុំបានឃើញបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់មានទឹកមុខពោរពេញដោយទុក្ខព្រួយ ។ លុះខ្ញុំសម្លឹងមើលកាន់តែជិត ខ្ញុំបានឃើញរូបទារកមួយ ដាក់នៅក្នុងផ្ទះមួយក្បែរជើងបុរសនិងស្ត្រីនោះ ។

ទិដ្ឋភាពនេះបានធ្វើឲ្យអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំពោរពេញដោយ ៖ សេចក្តីសោកសៅ កំហឹង អំណរគុណ និងសេចក្តីអំណរ ។ ខ្ញុំចង់ដកយកចេញការឈឺចាប់ដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងនោះបានទទួល ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំក៏មានសេចក្តីអំណរចំពោះអ្វីដែលពួកគាត់បានលះបង់សម្រាប់ដំណឹងល្អ ។

បទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំនៅវិនិច្ឆ័យ ខ្លាចធ្វើបានជួយខ្ញុំឲ្យយល់ថា ព្រះវរបិតាស្នាក់ប្រទានដំណឹងល្អដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ហើយអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេមានសិទ្ធិជ្រើសរើសធ្វើស្របតាមបំណងពួកគេ ។ ឪពុកម្តាយទារកនោះ អាចជ្រើសរើសយកផ្លូវមួយដែលងាយស្រួល ។ ការធ្វើតាមព្យាករណ៍ និងការរស់នៅតាមដំណឹងល្អ តម្រូវឲ្យពួកអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវទាំងនេះបន្តដើរទៅមុខ សូម្បីតែពេលត្រូវបញ្ចុះកូនខ្លួនក្តី ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានជ្រើសរើសយកដំណឹងល្អដាក់ក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយទទួលយកឧបសគ្គរបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំបានរៀនថា ការលះបង់របស់ពួកបរិសុទ្ធចំពោះដំណឹងល្អ និងការតាំងចិត្តរបស់ពួកគេ បន្តដើរឆ្ពោះទៅមុខត្រូវបានដឹកនាំដោយសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹម—ជាសេចក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់អនាគតមួយដ៏ក្លឹកស្លាង និងសេចក្តីជំនឿថា ព្រះអម្ចាស់បានស្គាល់ពួកគេ ហើយអាចសម្រាលការឈឺចាប់របស់ពួកគេបាន ។

អ្នកនិពន្ធរស់នៅខាងក្រៅព្រះវិហារដើង ស.រ.អា. ។

កុមារ

ធ្វើជាអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវម្នាក់

ប្រធានម៉ែនសុនមានប្រសាសន៍ថា អ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវម្នាក់ គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលបង្ហាញផ្លូវដល់មនុស្សដទៃទៀតឲ្យដើរតាម ។ តើកុមារនៅក្នុងរូបភាពនេះ អាចធ្វើអ្វីបានខ្លះ ក្នុងការឈរតាំងដល់រឿងត្រឹមត្រូវ ហើយធ្វើជាអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវម្នាក់ដល់មនុស្សដទៃទៀត ? សូមសរសេរចម្លើយរបស់អ្នក នៅកន្លែងទំនេរខាងក្រោមរូបនេះ ។

សូមសិក្សាឯកសារនេះប្រកបដោយការអធិស្ឋាន បើសមរម្យ សូមធ្វើការពិភាក្សាអំពីឯកសារនេះជាមួយនិងបងប្អូនស្រី ដែលអ្នកទៅសួរសុខទុក្ខ ។ សូមប្រើសំណួរទាំងឡាយដើម្បីជួយអ្នកពង្រឹងដល់បងប្អូនស្រីរបស់អ្នក និង ធ្វើឲ្យថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះក្លាយជាផ្នែកមួយដ៏សកម្ម នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកផ្ទាល់ ។ សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ reliefsociety.lds.org ។

សេចក្តីជំនឿ ក្រុមគ្រួសារ ការសង្គ្រោះ

ចេញពីប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់យើង

ពួកពួកការីរបស់យើងកាលពីមុនបានរៀនយើងថា ក្នុងនាមជាស្រី យើងមានតួនាទីមួយយ៉ាងសំខាន់ ជាគ្រូបង្រៀននៅក្នុងផ្ទះ និងសាលានាព្រៃ ។ នៅក្នុងខែ កញ្ញា ឆ្នាំ 1979 ប្រធាន ស្តែនស៊ើរ ជបូលយូ យើមប៊ល (ឆ្នាំ 1895-1985) បានសុំយើងឲ្យប្រែក្លាយជា « បងប្អូនស្រីចំណេះចំណានខាងព្រះគម្ពីរ » ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា « ការប្រែក្លាយជាអ្នកចេះដឹងខាងបទគម្ពីរ គឺពុំមែនបន្ទាបបន្ថោកមនុស្សដទៃនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីលើកស្ទួយដល់ពួកគេវិញ » ។ នៅទីបំផុត គេដឹងណាទៅដែលមានសេចក្តីត្រូវការដើម្បី ស្វែងរក > សេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ (ដែលពួកគេអាចហៅនៅក្នុងគ្រានៃសេចក្តីត្រូវការរបស់ខ្លួន) ជាងការធ្វើជាស្រី និងជាម្តាយដែលធ្វើការចិញ្ចឹមបីបាច់ និងការបង្រៀនយ៉ាងច្រើននោះ ? ។

យើងទាំងអស់គ្នា គឺជាគ្រូបង្រៀន និងអ្នករៀន ។ នៅពេលយើងបង្រៀនចេញពីព្រះគម្ពីរ និង ពីប្រសាសន៍នៃពួកពួកការីរបស់យើងដែលនៅរស់ យើងអាចជួយមនុស្សដទៃឲ្យមករកព្រះគ្រីស្ទបាន ។ នៅពេលយើងចូលរួមចំណែកក្នុងដំណើរការរៀនសូត្រនេះ ដោយសូរស្រងូលសំណួរដែលមានអត្ថន័យ រួចហើយស្តាប់ នោះយើងអាចស្វែងរកចម្លើយដែលអាចបំពេញសេចក្តីត្រូវការផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងបាន ។

ការបង្រៀន និង ការរៀនសូត្រពីដំណឹងល្អ

ព្រះ យេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាគ្រូបង្រៀនម្នាក់ដ៏ឆ្លើម ។ ទ្រង់បានធ្វើជាគ្រូដល់យើងពេលទ្រង់ « បានបង្រៀនពួកស្រីនៅក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្ស និងដោយផ្ទាល់ នៅតាមផ្លូវ និងនៅក្បែរឆ្នេរសមុទ្រ នៅមាត់អណ្តូងទឹក និងក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេ ។ ទ្រង់បានបង្ហាញយើងពីសេចក្តីមេត្តាដល់ពួកគេ ហើយបានព្យាបាលពួកគេ និង សមាជិកគ្រួសារពួកគេ » ។¹

ទ្រង់បានបង្រៀនដល់នាងម៉ាថា និងម៉ារ៉ា ហើយ « បានអញ្ជើញពួកគេឲ្យក្លាយជាសិស្សទ្រង់ ហើយទទួលបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលជា < ចំណែកយ៉ាងល្អ > [លូកា 10:42] ដែលនឹងមិនត្រូវដកចេញពីពួកគេឡើយ ។²

នៅក្នុងបទគម្ពីរនៅថ្ងៃចុងក្រោយរបស់យើងព្រះអម្ចាស់បានដាក់បញ្ញត្តិឲ្យយើង « បង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកនូវគោលលទ្ធិនៃនគរ » (គ. និង ស. 88:77) ។ ចំពោះការបង្រៀន និង ការរៀនសូត្រពីគោលលទ្ធិ ឆារិល អេ អេសព្លិន ជាទីប្រឹក្សាទីពីរក្នុងគណៈប្រធានអង្គការរបស់សិក្សាទូទៅបានមានប្រសាសន៍ថា « ការរៀនសូត្រដើម្បីយល់ដឹងឲ្យបានពេញលេញពីគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អ គឺជាដំណើរការមួយនៃជីវិត ហើយវាកើតឡើង < មួយបន្ទាត់ម្តងៗ មួយសិក្ខាបទម្តងៗ ឯណោះបន្តិច ឯណោះបន្តិច > (និហ្វែទី 2 28:30) » ។³

នៅពេលយើងរៀន សិក្សា ហើយអធិស្ឋាន យើងនឹងបង្រៀនដោយព្រះចេតនានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអង្គដែលនឹងនាំសាលាវិទ្យារបស់យើង « ចូលទៅក្នុងចិត្តនៃកូនចៅមនុស្ស [ទាំងបុរស និងស្រី] » (និហ្វែទី 2 33:1) ។

ចេញពីព្រះគម្ពីរ

អាលម៉ា 17:2-3; 31:5; គោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា 42:12-13; 84:85

កំណត់ចំណាំ

- 1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (ឆ្នាំ 2011) ទំព័រ 3 ។
- 2. *Daughters in My Kingdom* ទំព័រទី 4 ។
- 3. ឈែរល អេ. អេសព្លិន « ការបង្រៀនកូនចៅរបស់យើងឲ្យយល់ » *លអាហ្វណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2012 ទំព័រ 12 ។
- 4. ស្តែនស៊ើរ ជបូលយូ យើមប៊ល នៅក្នុង *Daughters in My Kingdom* ទំព័រ 50 ។

តើខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីបាន ?

- 1. តើខ្ញុំត្រូវរៀបចំខ្លួន ធ្វើជាគ្រូម្នាក់ដ៏ប្រពៃបានដោយរបៀបណា ?
- 2. តើខ្ញុំបានចែកចាយទិវន្តាល់របស់ខ្ញុំ ជាមួយនិងបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ដែលខ្ញុំមើលថែដដែលៗទេ ?

សៀវភៅកំណត់ចំណាំ សន្និសីទខែ មេសា ឆ្នាំ 2013

« អ្វីដែលយើងជាព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល នោះយើងបានមានបន្ទូលហើយ... ទោះដោយជាសំឡេងរបស់យើងផ្ទាល់ ឬ ក៏ដោយសំឡេងនៃពួកអ្នកបម្រើរបស់យើងក្តី ក៏ដូចតែគ្នា » (គ និង ស 1:38) ។

នៅពេលអ្នកមើលសន្និសីទខែ មេសា ឆ្នាំ 2013 ឡើងវិញ នោះអ្នកអាចប្រើទំព័រទាំងនេះ (និង សៀវភៅកំណត់ ចំណាំ សន្និសីទនៅក្នុងច្បាប់ទស្សនាវដ្តីនាពេលអនាគត) ដើម្បីជួយអ្នកឲ្យសិក្សា ហើយអនុវត្តតាមការបង្រៀនថ្មីៗ របស់ពួកព្យាករី និង ពួកសាវ័កទាំងឡាយ ព្រមទាំង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រផ្សេងទៀតដែលនៅរស់ ។

រឿងទាំងឡាយចេញពីសន្និសីទ

រៀនឲ្យចេះ គោរពប្រតិបត្តិ

ដោយ ប្រធាន ចូម៉ាស អេស ម៉នសុន

នៅពេលខ្ញុំជំងឺក្តីឡើង នារដូវក្តៅម្តងៗចាប់ពីដើមខែ កក្កដា រហូតដល់ដើមខែ កញ្ញា គ្រួសាររបស់ខ្ញុំបានស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះតូចរបស់យើងនៅ វីរីអាន ជាក ក្នុង ទីក្រុង ប្រូវី ខានញៀន រដ្ឋយូថាហ៍ ។

អំឡុងពេលនៃរយៈពេលឥតខ្ចាយខ្ញុំរើស្វែងរកនៅគ្រានោះ នៅ ខានញៀន មិត្តជិតស្និទ្ធខ្ញុំម្នាក់ ឈ្មោះ ដានី ឡាសែន ដែលគ្រួសារគាត់ក៏មានផ្ទះតូចនៅ វីរីអាន ជាក ផងដែរ ។ រាល់ថ្ងៃគាត់ និង ខ្ញុំដើរលេងយ៉ាងសប្បាយ ទៅសួចត្រីនៅតាមអូរ និង ទន្លេ ដើរ

រើសថ្ម និង របស់ផ្សេងៗទៀត ដើរកាត់ព្រៃ ឡើងភ្នំ ហើយសប្បាយគ្រប់នាទីជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។

នាព្រឹកមួយ ដានី និង ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តថាយើងចង់បោះជំរំអាំងភ្លើង នាល្ងាចនោះជាមួយនឹងមិត្តភក្តិនៅ ខានញៀន របស់យើងទាំងអស់ ។ យើងគ្រាន់តែត្រូវការសម្អាតកន្លែងមួយនៅទីវាលជិតខាងនោះជាការស្រេចដើម្បីជួបជុំគ្នា ។ ស្មៅដែលនៅលើទីវាលនោះស្ងួត ហើយស្លៀបណាស់នា ខែ មិថុនា ដែលធ្វើឲ្យទីវាលនោះមិនសមប្រកបតាមបំណងរបស់យើងឡើយ ។ យើងបានចាប់ផ្តើមដកស្មៅខ្ពស់ៗចេញ ហើយរៀបចំដើម្បីជម្រះស្មៅធ្វើវាឲ្យទៅជាតំបន់រង់មូលធុមួយ ។ យើងបានទាញកម្រាលអស់ពីកម្លាំងរបស់ពួកយើង ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងដកបានគឺបានតែស្មៅមួយដៃតូចប៉ុណ្ណោះ ។ យើងបានដឹងថា កិច្ចការនេះនឹងចំណាយពេលពេញ

មួយថ្ងៃ តែយើងអស់កម្លាំងរួចទៅហើយ ។

ហើយអ្វីដែលខ្ញុំបានគិតគឺជាដំណោះស្រាយយ៉ាងល្អ ដែលវាបានផុសឡើងក្នុងគំនិតរបស់ក្មេងអាយុប្រាំបីឆ្នាំដូចរូបខ្ញុំនេះ ។ ខ្ញុំបាននិយាយទៅ ដានី ថា « អ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើគឺដុតស្មៅនេះចោល ។ យើងគ្រាន់តែដុតស្មៅនោះជាង្វង់ប៉ុណ្ណោះ ! » ។ គាត់យល់ស្របភ្លាម ហើយខ្ញុំបានរត់ទៅផ្ទះតូចរបស់យើង ដើម្បីយកឈើគូសពីបីដើម ។

បើអ្នកគិតថា យើងត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យប្រើឈើគូសនៅអាយុប្រាំបីឆ្នាំនោះ គឺខុសហើយ ខ្ញុំចង់ប្រាប់ឲ្យច្បាស់ថាទាំង ដានី និង ខ្ញុំ យើងត្រូវបានហាមមិនឲ្យប្រើឈើគូសដោយគ្មានមនុស្សធំនៅជិតឡើយ ។ យើងទាំងពីរនាក់ត្រូវបានព្រមានដដែលៗអំពីគ្រោះថ្នាក់ភ្លើងឆេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ខ្ញុំដឹងថាគ្រួសារខ្ញុំទុកឈើគូសនៅកន្លែងណា ហើយយើងត្រូវការដើម្បីជម្រះស្មៅនៅទីវាលនោះ ។ ដោយមិនគិតច្រើន ខ្ញុំបានរត់ទៅផ្ទះតូចរបស់យើង ហើយយកឈើគូសពីបីដើមមក ព្រមទាំងមើលឆ្វេងស្តាំឲ្យច្បាស់ថាគ្មាននរណាមើលឃើញខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានលាក់ឈើគូសភ្លាមនៅក្នុងហោប៉ៅរបស់ខ្ញុំ ។

ខ្ញុំបានគំរករក ដានី វិញ ដោយអរថា នៅក្នុងហោប៉ៅរបស់ខ្ញុំ មានដំណោះស្រាយចំពោះបញ្ហារបស់យើង ។ ខ្ញុំបាននឹកគិតថា ភ្លើងនឹងឆេះត្រឹមតែចម្ងាយដែលយើងចង់បាន ហើយបន្ទាប់មកនឹងឈប់ដោយខ្លួនឯង ។

ខ្ញុំបានគូសឈើគូសនឹងដុំថ្ម ហើយបានដុតស្មៅស្ងួតនាខែ មិថុនា ឲ្យឆេះឡើង ។ វាបានឆេះឆេះដូចជាជ្រលកនឹងសាំងអញ្ចឹង ។ ជំបូងឡើយ ដានី

និង ខ្ញុំសប្បាយចិត្តពេលយើងមើលឃើញស្មៅឆេះ អស់ ប៉ុន្តែភ្លាមនោះយើងឃើញថា ភ្លើងពុំរលត់ ដោយខ្លួនវាទេ ។ យើងភ័យភ័យភ័យ នៅពេលយើង ដឹងថាយើងពុំអាចពន្លត់វាបាននោះ ។ អណ្តាតភ្លើង សន្ទោសនៅបានចាប់ផ្តើមឆេះរាលដាលទៅដល់ ជើងភ្នំ ដុតបំផ្លាញដើមស្រល់ និង អ្វីៗ ផ្សេងទៀត ដែលនៅតាមផ្លូវនោះ ។

ទីបំផុត យើងគ្មានជម្រើសក្រៅពីរត់ទៅហៅគេ ឲ្យជួយនោះទេ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន បុរស និង ស្ត្រី ដែលនៅ រឺអាន ជាក ទាំងអស់បានរត់ទៅមកយក បារទីក វាយពន្លត់អណ្តាតភ្លើង ។ បន្ទាប់ពីរយៈ ពេលបីនួនម៉ោងក្រោយមក រដឹកភ្លើងចុងក្រោយត្រូវ បានរលត់ ។ ដើមស្រល់ចាស់ៗជាច្រើនក៏ដូចជាផ្ទះ ជាច្រើនខ្លះត្រូវបានសង្គ្រោះពីអណ្តាតភ្លើង ដែល ទៅជិតដល់ផងដែរ ។

ជានី និង ខ្ញុំបានរៀននូវរៀនពិបាកៗជាច្រើន

ប៉ុន្តែជាមេរៀនសំខាន់នាគ្រានោះ—ផ្នែកដែលសំខាន់ គឺសារៈសំខាន់នៃការគោរពប្រតិបត្តិ ។

មានច្បាប់ និង ក្រឹត្យក្រមដើម្បីជួយយើងឲ្យ ប្រាកដថា មានសុវត្ថិភាពខាងរូបកាយ ។ ក៏ដូចជា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានការណែនាំ និង បទបញ្ញត្តិ ដើម្បីជួយយើងឲ្យប្រាកដថា មានសុវត្ថិភាពខាង វិញ្ញាណ ដើម្បីយើងអាចបត់ចង្កូតដោយជោគជ័យ នៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ដែលប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ នេះ ហើយត្រឡប់ទៅជួបព្រះវរបិតាស្ងួតយើងវិញនៅ ទីបំផុត ។ ■

ចេញពី « ការគោរពប្រតិបត្តិសម្រាប់កូនៗ » *Liahona* និង *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2013 ទំព័រ 89-90 ។

សំណួរ ត្រិះរិះ ៖

- តើហេតុអ្វីយើងមានក្រឹត្យវិន័យ ?
- តើហេតុអ្វីវាមានសារៈសំខាន់សម្រាប់យើង ដើម្បី ជ្រើសរើសធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ?
- តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានធ្វើជាគំរូនៃ ការគោរពប្រតិបត្តិឲ្យយើងតាមរបៀបណា ?

សូមពិចារណាដោយសរសេរគំនិតរបស់អ្នកនៅក្នុង សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់អ្នក ឬ ពិភាក្សាអំពីគំនិតទាំង នោះជាមួយមនុស្សដទៃទៀត ។

ធនធានបន្ថែមទៅលើប្រធានបទនេះមាន ៖ *គោលការណ៍ ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ* (ឆ្នាំ 2009) « ការគោរពប្រតិបត្តិ » ទំព័រ 200-206 « ការគោរពប្រតិបត្តិ » នៅក្នុង *Gospel Topics* លើ គេហទំព័រ LDS.org ឌី ថត គ្រីស្ទូហ្វីស៊ិន « អំណាចនៃសេចក្តី សញ្ញា » *Liahona* និង *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2009 ទំព័រ 19-23 ។

ពាក្យព្យាស ចំពោះសមាជិក ជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនាទាំងឡាយ

« ខ្ញុំសន្យានឹងអ្នកថា កាលដែលអ្នកអធិស្ឋាន ដើម្បី ដឹងថា ត្រូវនិយាយជាមួយនរណា នោះឈ្មោះ និង មុខមាត់គេនឹងចូលក្នុងគំនិតអ្នក ។ ពាក្យដែលត្រូវ និយាយនឹងផ្តល់ឲ្យនៅដែលអ្នកត្រូវការនោះ ឯង ។ ឱកាសនឹងមានដល់អ្នក ។ ជំនឿនិងឈ្នះ លើការសង្ស័យ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរអ្នក នូវអព្វុតហេតុផ្ទាល់ខ្លួនអ្នក » ។

អែលឆែរ នៃល អិល អាន់ឆែរសិន នៃក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរ នាក់ « វាជាអព្វុតហេតុមួយ » *Liahona* និង *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2013 ទំព័រ 79 ។

ស្ថានភាពអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាគិតត្រឹមសន្តិសុខទូទៅខែ មេសា

ចំនួនពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបច្ចុប្បន្នដែលកំពុងបម្រើបេសកកម្មទាំងឡាយ	65,634 នាក់
ចំនួនយុវជន និង យុវនារីដែលបានទទួលការហៅបម្រើបេសកកម្មរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែនៅមិនទាន់ចូលទៅមជ្ឈមណ្ឌលបំប៉នអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅឡើយ	ច្រើនជាង 20,000 នាក់
ចំនួនយុវជន និង យុវនារីបច្ចុប្បន្នដែលកំពុងស្ថិតក្នុងដំណើរការ សម្ភាសជាមួយ ប៊ីស្ស្យុ និង ប្រធានស្តេករបស់ពួកគេ	ច្រើនជាង 6,000 នាក់
ចំនួនបេសកកម្មថ្មីដែលបានបង្កើតឡើង	58 បេសកកម្ម

មកពីប្រធាន ចូម៉ាល អេស ម៉ិនសុន « សូមស្វាគមន៍មកកាន់សន្តិសុខ » *Liahona* និង *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2013 ទំព័រ 5 ។

ប្រចាំប្រធាន ចូម៉ាល អេស ម៉ិនសុន ថតនៅ រឺអាន ផាក ។

ជំនុំដ្ឋានព្រះអម្ចាស់ហៅ ទ្រង់និងប្រទានលទ្ធភាពឲ្យ

សមាជិកសាសនាចក្រភាគច្រើន
នឹងមានឱកាសយ៉ាងច្រើនដើម្បីទទួលបាន
« ការហៅបម្រើ » មួយ—ជាការចាត់តាំងឲ្យបម្រើ ។
ប្រធាន អែស៊ី ថាហ្វ ប៊ែនស៊ីន (ឆ្នាំ 1899–1994)
បានមានប្រសាសន៍ថា « ព្រះអម្ចាស់រំពឹងទុក
ថា យើងម្នាក់ៗមាននូវការហៅបម្រើមួយក្នុង
សាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យមនុស្សដទៃទៀត
អាចទទួលបានពរជ័យតាមរយៈទេពកោសល្យ និង
អាណាចក្ររបស់យើង » ។¹

បណ្តាអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដែលបានទទួល
ការហៅបម្រើ ពឹងផ្អែកទៅលើសមាជិកផ្សេងទៀត
ដើម្បីទទួលយក និងបំពេញការហៅទាំងឡាយ
ដែលពួកគេត្រូវបានផ្តល់ឲ្យ ។ ការហៅបម្រើថ្មី
និមួយៗ គឺជាឱកាសមួយដើម្បីបម្រើ និងរីកចម្រើន
ហើយវាត្រូវត្រូវបានចាប់ផ្តើមឡើងដោយភាព
រាបទាប និង ប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ។ ការហៅ
ឲ្យបម្រើក្នុងសាសនាចក្រ ត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយពួក
អ្នកដឹកនាំបញ្ចេញចិត្ត បន្ទាប់ពីពួកគាត់បានស្វែង

រកការបំផុសគំនិតពីព្រះអម្ចាស់ ។ ប្រធាន ហិនរី ប៊ី.
អាវីង ជាទីប្រឹក្សាទីមួយក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ
បានពន្យល់ថា « អ្នកត្រូវបានហៅដោយព្រះ » ។
« ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់អ្នក ។ ទ្រង់ស្គាល់អ្នកដែលទ្រង់
ចង់ឲ្យបម្រើ នៅក្នុងគ្រប់តួនាទីក្នុងសាសនាចក្រ
របស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានរើសអ្នក » ។²

នៅក្នុងការហៅរបស់យើង យើងជាអ្នកតំណាង
ដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយកិច្ចការដែលយើងធ្វើមិន
ថា វាហាក់ដូចតូចយ៉ាងណានោះទេ វាមានតម្លៃ
ដ៏នៅអស់កល្បជាតិ ។ ឧទាហរណ៍ ឥទ្ធិពលនៃ
គ្រូបង្រៀនថ្នាក់កុមារម្នាក់ ដែលមានការលះបង់
ខ្ពស់ អាចបំផុសគំនិតកុមារម្នាក់ឲ្យបម្រើបេសកកម្ម
នៅថ្ងៃណាមួយពុំខានឡើយ ។ ឬ ការរាក់ទាក់
ដ៏ស្និទ្ធស្នាលរបស់អ្នកនាំភ្ញៀវម្នាក់ អាចជួយ
សមាជិកម្នាក់ដែលជួបភាពស្មុគស្មាញឲ្យទទួល
បាននូវអារម្មណ៍នៃការស្វាគមន៍នៅព្រះវិហារ ។

ព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងក្នុងការហៅបម្រើរបស់
យើង ជាពិសេសពេលយើងទទួលអារម្មណ៍ថា ត្រូវ

បានហ៊ុមព័ទ្ធដោយទំនួលខុសត្រូវទាំងឡាយនោះ ។
នៅពេលយើងអធិស្ឋានដល់ព្រះវរបិតាស្តីសម្រាប់
ការដឹកនាំ ទ្រង់នឹងដឹកនាំយើងតាមរយៈការបំផុស
គំនិត ហើយនិងប្រទានពរយើងឲ្យធ្វើការបម្រើបាន
យ៉ាងល្អ ។ ព្រះអម្ចាស់ជួយដល់ជនទាំងឡាយ
ដែលបម្រើទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងបន្ថែមព្រះចេស្ដារបស់
ទ្រង់ដល់កិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេ (សូមមើល គ. និង
ស. 84:88) ។ ដូចដែលប្រធាន ថូម៉ាស អេស.
ម៉ែនសុន បានសន្យាថា « ពេលយើងស្ថិតនៅក្នុង
កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងទទួលបានជំនួយ
ពីព្រះអម្ចាស់ ។ សូមចងចាំថា ជនដែលព្រះអម្ចាស់
ហៅ ទ្រង់នឹងប្រទានលទ្ធភាពឲ្យ » ។³

នៅពេលយើងធ្វើតាមគំរូនៃការបម្រើរបស់
ព្រះអម្ចាស់ ហើយបំពេញការហៅបម្រើរបស់យើង
ដោយគោរពតាម នោះជីវិតរបស់យើងនឹងបាន
ទទួលពរជ័យ ហើយយើងអាចប្រែក្លាយកាន់តែ
ដូចជាព្រះ (សូមមើលមរិយ្យវិណ 7:48, គ. និង ស.
106:3) ។ ■

កំណត់ចំណាំ
1. អែស៊ី ថាហ្វ ប៊ែនស៊ីន នៅក្នុងឡឺម៉ែ អេស្យូ. អុជដូហ្វ « Lift
Where You Stand » *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2008
ទំព័រ 54 ។
2. ហិនរី ប៊ី. អាវីង « Rise to Your Call » *Liahona*
ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2002 ទំព័រ 76 ។
3. ថូម៉ាស អេស. ម៉ែនសុន « Duty Calls » *Liahona*
ខែ កក្កដា ឆ្នាំ 1996 ទំព័រ 42 ។

សូមធ្វើឲ្យអស់លទ្ធភាពរបស់អ្នក

« អំណាចរបស់អ្នក នឹងត្រូវបានគុណបន្ថែមទៀតយ៉ាងលើសលប់ដោយព្រះអម្ចាស់ ។ អ្វីដែលទ្រង់សុំ គឺថាឲ្យ
អ្នកធ្វើឲ្យអស់លទ្ធភាព និង អស់ពីដួងចិត្តរបស់អ្នក ។ ធ្វើវាដោយរីករាយ និង ដោយការអធិស្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ ។
ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ នឹងបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើជាដៃគូរបស់អ្នក ដើម្បីដឹកនាំ
អ្នក ។ កិច្ចខិតខំរបស់អ្នក នឹងត្រូវបានតម្កើងឡើងក្នុងជីវិតមនុស្សដែលអ្នកបម្រើ » ។

ប្រធាន ហិនរី ប៊ី. អាវីង ទីប្រឹក្សាទីមួយក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ « Rise to Your Call » *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2002 ទំព័រ 76 ។

យើងអាចយកកូនខ្នុត សៀវភៅណែនាំ ការប្រើក្បាលរបស់អ្នកដឹកនាំ សាសនាចក្រ និង ធនធានផ្សេងទៀតដើម្បីទៅបង្រៀនខ្លួនយើង អំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់យើង និងដើម្បីជួយឆ្លើយសំណួរនានា ។

នៅពេលយើងកំពុងជួយដល់ កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើង អាចអធិស្ឋានសុំ និង ទទួល ជំនួយរបស់ទ្រង់ (សូមមើល គ. និង ស. 84:88) ។

យើងពុំមែនស្វែងរកការហៅ ឬក៏ បដិសេធដល់ការហៅដែលមកតាមរយៈ សិទ្ធិអំណាចបញ្ជាដ៏ត្រឹមត្រូវ នោះឡើយ ។ (សូមមើល ម៉ូសេ 6:31—32) ។

ការបំពេញនូវការហៅ បម្រើរបស់យើង នាំមក នូវវាជ័យ និងសេចក្តី អំណរ (សូមមើល ម៉ាថាយ 25:23) ។

ការឆ្លើយនឹងសំណួរទាំងឡាយ ហេតុអ្វីបានជាសាសនាចក្ររបស់អ្នក មានបញ្ជាដែលមិនបានទទួលប្រាក់ខែ ?

តាំងពីដំបូងមក ព្រះអម្ចាស់បានហៅពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ចេញពីចំណោមមនុស្ស សាមញ្ញធម្មតា ដែលមានបទពិសោធន៍ខុសៗគ្នា ។ ពួកគេបានបម្រើដោយផុសចេញ ពីសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ និង ដល់មនុស្សដទៃទៀត ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុង ព្រះគម្ពីរមេរេន ពួកអាល្លាម៉ាបានជ្រើសរើសពួកអ្នកដឹកនាំបញ្ជាដ៏ត្រឹមត្រូវ ហើយបាន « បញ្ជា ដល់ពួកគេ . . . [ឲ្យ] ធ្វើការដោយដៃរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ដើម្បីចិញ្ចឹមជីវិត ។ . .

« ហើយពួកសង្ឃ មិនត្រូវពឹងផ្អែកទៅលើប្រជាជនក្នុងការចិញ្ចឹមជីវិតទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវ ធ្វើការដើម្បីទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះ » (ម៉ូសាយ 18:24, 26 សូមមើលផងដែរ និវ្យាទី 2 26:29-31, មាត្រានៃសេចក្តីជំនឿ 1:5) ។

ដូចគ្នានឹងជំនាន់របស់យើងផងដែរ ការហៅឲ្យបម្រើមួយផ្តល់ឲ្យយើងនូវឱកាស ដើម្បី ជួយមនុស្សដទៃ ហើយដើម្បីអភិវឌ្ឍ និងចែកចាយទេពកោសល្យ និងអំណោយទានខាង វិញ្ញាណរបស់យើង ។ យើងត្រូវបានគបស្នងដោយព័រយោងទាំងឡាយយ៉ាងពេញលេញពី ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះការបម្រើរបស់យើង ។

រាល់ការហៅទាំងឡាយ គឺមានសារៈសំខាន់ស្មើគ្នា ។ សាសនាចក្រនេះ ត្រូវការពួកអ្នកដឹកនាំសម្រាប់ថ្នាក់ កុមារដូចគ្នានឹងការត្រូវការប្រធានសមាគមសង្គមសង្គ្រោះ ផងដែរ (សូមមើល កូរិនថូសទី 1 12:14-18) ។ របៀប ដែលយើងបម្រើ គឺមានសារៈសំខាន់លើសពី ទីកន្លែង ដែលយើងបម្រើ ។

ទូរទស្សន៍ និងវិញ្ញាណមួយដែលបំផុសគំនិត

ដោយ កាសី ត្រនីន

ស្នាមីរបស់ខ្ញុំជាមនុស្សថ្លង់ ហើយមានការលះបង់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះដំណឹងល្អ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ តាមរយៈការលំបាកក្នុងការស្តាប់យល់ក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្ររៀងរាល់សប្តាហ៍អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ បានធ្វើឲ្យគាត់ពុំមានបំណងដើម្បីចូលរួមការប្រជុំពូជជិតភាព និងការចាក់ផ្សាយនានាបន្ថែមទៀតឡើយ ។ ខណៈដែលសមាជិកក្នុងរូងយើងមានភាពរាក់ទាក់ ហើយលើកទឹកចិត្ត ប៉ុន្តែការខ្វះខាតរបស់ពួកគេក្នុងការយល់ដឹងពីជំនួយខាងផ្នែកបច្ចេកទេសដែលគាត់ត្រូវការដើម្បីចូលរួមក្នុងការប្រជុំនានា ជាញឹកញយបានធ្វើឲ្យស្នាមមីខ្ញុំមានភាពឯកកោ និងអាយចិត្ត ។

យើងជាសមាជិកថ្មីក្នុងរូងរបស់យើង ហើយវាពេលវេលាសម្រាប់សន្និសីទទូទៅ ។ ស្នាមីខ្ញុំបានរៀបចំខ្លួនទៅការប្រជុំពូជជិតភាពទូទៅទាំងមិនពេញចិត្ត ដោយគិតក្នុងចិត្តថា តើគាត់នឹងជួបបញ្ហាអ្វីខ្លះ នៅពេលគាត់ព្យាយាមមើលការចាក់ផ្សាយនោះ ។ ពេលគាត់មកដល់ គាត់បានដឹងថា គ្មាននរណាម្នាក់ចេះពីរបៀបដាក់អក្សរសម្រាប់មនុស្សថ្លង់ នៅលើផ្ទាំងដាក់បញ្ចាំងដ៏ធំនោះឡើយ ដូច្នេះមានទូរទស្សន៍មួយត្រូវបានគេអូសមក ហើយដាក់នៅជ្រុង នោះ ។ ប៉ុន្តែ វានៅតែមាននូវបញ្ហាដ៏តូចមួយ ។ ចែដនូវខ្សែភ្លើងដើម្បីភ្ជាប់ទៅនឹងទូរទស្សន៍នោះ ត្រូវបានគេយកទៅប្រើដោយអចេតនា ដើម្បីដាក់តម្លើងប្រដាប់បញ្ចាំងនោះទៅហើយ ដោយធ្វើឲ្យទូរទស្សន៍ប្រើការអ្វីមិនបានទាំងអស់ ។ ស្នាមីខ្ញុំដោយធ្លាប់ជួបប្រទះនូវស្ថានភាពបែបនេះពីមុនមក គាត់បានដើរទៅបណ្តាលយ ហើយស្វែងរកខ្សែសម្រាប់ប្រដាប់បញ្ចាំងនោះ ។ បន្ទាប់ពីខំរកនៅក្នុងប្រអប់ និងក្នុងទូរទស្សន៍មក គាត់បានរកឃើញខ្សែខ្លីដែលប្រើសម្រាប់ប្រដាប់បញ្ចាំងនោះ ។

ដោយការចាក់ផ្សាយជិតនឹងចាប់ផ្តើមហើយ មនុស្សគ្រប់គ្នាមានការព្រួយបារម្ភក្នុងការដកខ្សែចេញ ហើយដាក់ខ្សែថ្មីនោះចូលណាស់ ។ ខ្សែភ្លើងដែលស្នាមីខ្ញុំបានរកឃើញនោះ វាមានប្រវែងខ្លីពេក ដើម្បីទៅនឹងទូរទស្សន៍ដែលនៅក្នុងរទេះរុញនោះ ដូច្នេះទូរទស្សន៍នោះ ត្រូវតែដោះយកមកដាក់នៅលើតុមួយដែលទាបជាង ។ គាត់បានរុញប្រអប់នោះ ចេញទៅខាងក្រៅសាលប្រជុំ ហើយដាក់ក្នុងបន្ទប់មួយក្បែរនោះ ។ បន្ទាប់មកគាត់បានចាប់ផ្តើមបើកប្រអប់ដាក់ទូរទស្សន៍នោះ ហើយគិតក្នុងចិត្តថា តើនឹងមាននរណាម្នាក់មកជួយគាត់លើកវាចេញទេ ។ នៅពេលនោះ គាត់បានទទួលអារម្មណ៍ថា មានមនុស្សម្នាក់បានដើរចូលមកក្នុងបន្ទប់នោះ ។ បុរសម្នាក់នោះ គឺជាប៊ីស្ស្ត ។ ដួងចិត្តរបស់ស្នាមីខ្ញុំ មានក្តីរីករាយយ៉ាងខ្លាំងកាលពួកគាត់ទាំងពីរនាក់ បានលើកទូរទស្សន៍មកដាក់នៅលើតុមួយ ។ ស្នាមីខ្ញុំបានរៀបចំធ្វើឲ្យទូរទស្សន៍មានដំណើរការ ខណៈដែលប៊ីស្ស្តពយកកៅអីមួយហើយដាក់វានៅចំពីមុខកញ្ចក់ទូរទស្សន៍នោះ ។

ស្នាមីខ្ញុំបានអរគុណដល់ប៊ីស្ស្តសម្រាប់ការដែលគាត់បានជួយ ហើយបានចាប់ដៃគាត់ ហើយប៊ីស្ស្តក៏បានដើរចេញសំដៅទៅរកទ្វារ ។ អ្វីដែលធ្វើឲ្យស្នាមីខ្ញុំ ភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងនោះគឺថា ប៊ីស្ស្តបានដើរចេញទៅកន្លែងមាន

កៅអីច្រើនបានដាក់ផ្នែកនឹងជញ្ជាំង ។ គាត់បានយកកៅអីមួយ មកអង្គុយក្បែរស្នាមីខ្ញុំ ។ ពួកគាត់ទាំងពីរ បានអង្គុយក្បែរគ្នារហូតដល់ការប្រជុំនោះចប់ ។

សព្វថ្ងៃនេះ ស្នាមីខ្ញុំបានចូលរួមការប្រជុំរបស់ខ្លួនយ៉ាងរីករាយ ។ ទង្វើដ៏សាមញ្ញនៃសណ្តានចិត្តរបស់ប៊ីស្ស្ត បានលើកកម្ពស់ដល់វិញ្ញាណរបស់ស្នាមីខ្ញុំ ហើយបណ្តាលឲ្យការដឹងគុណបានជ្រាបចូលទៅក្នុងដួងចិត្តរបស់គាត់ ។ ខណៈដែលបញ្ហាមួយចំនួននៅតែកើតមានឡើងក្តី តែគាត់ពុំទទួលអារម្មណ៍ថាឯកោ និងខ្វះការរាប់អានទៀតឡើយ ។ ទស្សនៈរបស់ស្នាមីខ្ញុំ បានផ្លាស់ប្តូរជារៀងរហូតតាមរយៈទង្វើ ដែលមានការបំផុសគំនិតនៃអ្នកគង្វាលម្នាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅមីសស៊ីពី ស.វ.អា. ។

សម្រាប់ព័ត៌មានស្តីពីជនមានសម្រាប់ជនពិការ សូមចូលទៅកាន់ disabilities.ids.org ។

ភាពស្មោះត្រង់ និងសច្ចធម៌

កាពស្មោះត្រង់ និងសច្ចធម៌ « តម្រូវឲ្យបុគ្គលម្នាក់ធ្វើ ឬ និយាយនូវរឿងដែលត្រឹមត្រូវជានិច្ច មិនថាស្ថិតក្នុងកាលៈទេសៈ ឬ មនុស្សដទៃគិតបែបណានោះទេ » នេះជាប្រសាសន៍របស់អែលឌើរ ត្រីស្តូហ្វល ហ្គូលឌិន ជុញីរ ។ នៃពួកចិតសិបនាក់ក្នុងអត្ថបទមួយ នៅទំព័រ 48-49 នៃការចេញផ្សាយសម្រាប់ខែនេះ ។

អត្ថបទនេះ លើកឡើងពីព្រឹត្តិការណ៍មួយក្នុងឆាកជីវិតរបស់អែលឌើរ យ៉ូសេប ប៊ី. វីតលីន (ឆ្នាំ 1917-2008) នៃក្រុមនៃពួកសាវ័កដំបូងនាក់ ។ ពេលលោកនៅជានិស្សិតមហាវិទ្យាល័យម្នាក់ អែលឌើរ វីតលីន បានលេងក្នុងការប្រកួតដណ្តើមជើងឯកមួយសម្រាប់កីឡាបាល់ឱបរបស់អាមេរិក ។ លោកត្រូវបានគេបោះបាល់ឲ្យ ហើយបានហាក់ទៅមុខ ប៉ុន្តែនៅខ្លះតែ 5 ស.ម. ប៉ុណ្ណោះនឹងដល់ខ្សែបន្ទាត់ពិន្ទុហើយ ។ ខណៈដែលមានកីឡាករជាច្រើនបាននាំគ្នាមកជិះសង្កត់លើលោក ជាជាងការរុញបាល់នោះឲ្យរកិលទៅមុខ លោកបាននឹកចាំពីពាក្យសម្តីមួយរបស់លោកថា ឲ្យលោកត្រូវធ្វើរឿងដែលត្រឹមត្រូវជានិច្ច ។ លោកទុកចាស់នៅកន្លែងដែល រួមគ្នាជាមួយឧទាហរណ៍ផ្ទាល់របស់អ្នកយោបល់ខាងក្រោមនេះ អាចជួយបង្រៀនដល់កូនចៅអ្នកពីគោលការណ៍នៃដំណឹងល្អទាំងនេះ ។

យោបល់ទាំងឡាយសម្រាប់បង្រៀនយុវវ័យ

- សូមអានជាមួយយុវវ័យរបស់អ្នកនៅផ្នែកភាពស្មោះត្រង់ និងសច្ចធម៌ក្នុងកូនសៀវភៅដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន ។ ពិភាក្សាពីរយៈពេលនៃភាពស្មោះត្រង់ និងសច្ចធម៌ ។
- ពិចារណាក្នុងការសុំឲ្យយុវវ័យរបស់អ្នកជួយរៀបចំសំណួរមួយពី « តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះ ? »

លំហាត់សម្រាប់ត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ។ សូមប្រើកូនសៀវភៅ ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន ធ្វើជាសេចក្តីណែនាំមួយ រួចហើយសរសេរនូវស្ថានភាពនានា ដែលនឹងផ្តល់ឱកាសឲ្យមនុស្សម្នាក់សម្តែងភាពស្មោះត្រង់ និងសច្ចធម៌ ។ ឆ្លើយសំណួរនោះជាគ្រួសារហើយពិភាក្សាពីលទ្ធផល ។

- ប្រធានថ្មីម៉ាល អេស. ម៉នសុន បានមានប្រសាសន៍ម្តងហើយម្តងទៀតពីភាពស្មោះត្រង់ ។ ស្វែងរកសារលិខិតមួយរបស់លោក រួចហើយចែកចាយជាមួយនឹងគ្រួសារអ្នក ។ ខាងក្រោមជាសារលិខិតមួយចំនួន ៖

«The Prophet Joseph Smith: Teacher by Example» *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2005 ទំព័រ 67 ។

«Happiness—the Universal Quest» *Liahona* ខែ មិនា ឆ្នាំ 1996 ទំព័រ 2 ។

«In Search of an Abundant Life» *Tambuli* ខែ សីហា ឆ្នាំ 1988 ទំព័រ 2 ។

យោបល់ទាំងឡាយដើម្បីបង្រៀនកូនចៅ

- សច្ចធម៌ រួមបញ្ចូលទាំងការមានភាពស្មោះត្រង់នឹងខ្លួនឯងផងដែរ ។ ដើម្បីបង្ហាញពីការណ៍នេះ សូមពិចារណារឿងមេរៀនសម្រាប់ត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ នៅទីកន្លែងដែលមានអាហារដាក់ចំពីមុខកូនរបស់អ្នក ។ សូមប្រាប់ពួកគេថា ពួកគេមិនអាចយកអាហារទាំងនោះបានឡើយ រហូតដល់អ្នកអនុញ្ញាត ។ រួចហើយបិទភ្នែករបស់អ្នក

បទគម្ពីរពីភាពស្មោះត្រង់ និងសច្ចធម៌

យ៉ូប 27:4-5

សុភាសិត 20:7

ពេត្រុសទី 1 2:12

អាណម៉ា 53:20

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា 124:15

មាត្រានៃសេចក្តីជំនឿ 1:13

ឬ យកក្រណាត់មកវែកខ្លួនឯង ហើយសួរថា « តើអ្នកអាចហូបអាហារឥឡូវនេះបានទេ ដោយសារតែម៉ាក/ប៉ាមីលមិនឃើញ ? » និយាយពីរឿងដ៏សុចរិតដែលពួកគេ អាចធ្វើពេលគ្មាននរណាម្នាក់នៅឃ្នាំចាំមើល ដូចជាការអធិស្ឋានផ្ទាល់ខ្លួន ។ សូមព្រឹក្សាពួកគេថា ព្រះវរបិតាស្តីអាចមើលឃើញពួកគេជានិច្ច ។

- សូមពិចារណាប្រើសំណួរដែលបានបង្កើតជាមួយកូនជំទង់របស់អ្នក (សូមមើលខាងលើ) ឬ បង្កើតសំណួរមួយសមស្របទៅនឹងក្មេងតូចៗដែលជួយពួកគេឲ្យស្គាល់ពីអ្វីទៅដែលហៅថា ភាពស្មោះត្រង់ ឬភាពមិនស្មោះត្រង់ ។ ចូរឲ្យពួកគេពិភាក្សាពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ។ ប្រសិនបើអ្នកមានទាំងកូនជំទង់ និងកូនតូចៗ ចូរពិចារណាឲ្យកូនជំទង់ទាំងនោះ ជួយកូនតូចៗជាមួយនឹងសំណួរនោះ ។ ■

ការអ្វីដែលព្រះទ្រង់ធ្វើពុំបាននោះគ្មានសោះឡើយ

ដោយ សាង អ៊ឹក ហាន

ប្រហែលជា 12 ឆ្នាំមុន ខ្ញុំបានទៅរស់នៅប្រទេសក្រៅជាមួយនឹងភរិយា ព្រមទាំងកូនប្រុសទាំងបួននាក់របស់ខ្ញុំ ដោយចាកចេញពីសាធារណរដ្ឋកូរ៉េទៅកាន់ប្រទេសនូវវែលសេឡង់ ។ ខណៈដែលធ្វើការជានាយករងម្នាក់ នៅសាលារៀនកូរ៉េមួយក្នុងប្រទេសនូវវែលសេឡង់ ខ្ញុំបានជួយជនជាតិកូរ៉េជាច្រើននាក់ ដែលមានការលំបាកសម្របខ្លួនទៅនឹងវប្បធម៌ថ្មី និងចំពោះគោលនយោបាយ និងនីតិវិធីថ្មីជាច្រើន ។ ខ្ញុំចង់ជួយពួកគេ ហើយក៏ចង់រួមចំណែកជួយដល់ប្រទេសនូវវែលសេឡង់ដែរ ដូច្នេះខ្ញុំបានគិតថាការក្លាយជាមេធាវីម្នាក់នឹងក្លាយជាផ្លូវមួយ ដើម្បីចងភ្ជាប់ប្រជាជាតិ និងប្រទេសទាំងពីរនេះ ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីការអធិស្ឋានបញ្ជាក់ចំពោះការសម្រេចរបស់ខ្ញុំមក ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តក្នុងអាយុ 53 ឆ្នាំ ដើម្បីចូលរៀននៅសាលាច្បាប់ ។

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់បងប្រុស សាង អ៊ឹក ហាន តាមរបៀបជាច្រើន ដើម្បីជួយគាត់បញ្ចប់ការសិក្សានៅសាលាច្បាប់ក្នុងវ័យ 55 ឆ្នាំ ។

ខ្ញុំបានដឹងថា វានឹងមានការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែពេលខ្ញុំបានទទួលសៀវភៅមេរៀន ខ្ញុំបានដឹងថា វាពិបាកជាងអ្វីដែលខ្ញុំបានរំពឹងទុកទៅទៀត ។ សៀវភៅមេរៀននីមួយៗមានកម្រាស់ក្រាស់ ហើយមាតិការបស់វា គឺហួសពីការយល់ដឹងរបស់ខ្ញុំទៅទៀត ។ ទោះជាខ្ញុំធ្លាប់ជួយបកប្រែពីភាសាអង់គ្លេសទៅភាសាកូរ៉េសម្រាប់សន្និសីទទូទៅ អស់រយៈពេលជាង 10 ឆ្នាំ ហើយបានបញ្ចប់ថ្នាក់អនុបណ្ឌិតផ្នែកភាសាសាស្ត្រក្នុងប្រទេស

នូវវែលសេឡង់ក្តី ក៏ពាក្យច្បាប់ទាំងឡាយ ហាក់ដូចជាភាសាអង់គ្លេសមួយផ្សេងទៀតដែលដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ។
នៅពេលត្រូវប្រកបសិក្សានៅសាលារៀនវិញនៅថ្ងៃទីមួយ ខ្ញុំបានធ្វើការគិតពិចារណាយ៉ាងច្រើនថា តើខ្ញុំគួរតែបន្តទៀត ឬ ត្រូវបញ្ចប់ពីមុនខ្ញុំចាប់ផ្តើម ។ នៅក្នុងគ្រាដ៏ច្របូកច្របល់នោះ គំនិតមួយបានផុសឡើងថា ៖ ខ្ញុំអាចទទួលបានជោគជ័យប្រសិនបើខ្ញុំពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើព្រះអម្ចាស់ ។
ដោយសារខ្ញុំដឹងថា ព្រះទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ ហើយឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើង ខ្ញុំបានទូលសុំជំនួយពីទ្រង់ ។ ខ្ញុំបានចាំបទគម្ពីរមួយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិសុទ្ធ ដែលបានផ្តល់ឲ្យខ្ញុំនូវការកម្សាន្តចិត្តដ៏ធំធេង ៖ « ត្បិតការអ្វីដែលព្រះទ្រង់ធ្វើពុំបាននោះគ្មានសោះឡើយ » (លូកា 1:37) ។ បទគម្ពីរនោះបានផ្តល់កម្លាំងឲ្យខ្ញុំដើម្បីបន្តបោះជំហានទៅមុខទៀត ។
នៅពេលណាខ្ញុំជួយការលំបាកក្នុងការសិក្សារបស់ខ្ញុំ ព្រះតែងតែរៀបចំផ្លូវមួយ ឬ បញ្ជូនពួកទេវតា—មនុស្សមកជួយ—ដើម្បីដឹកនាំខ្ញុំ ។
មានថ្ងៃមួយ ខ្ញុំមានការលំបាកក្នុងការបញ្ចប់កិច្ចការសាលាមួយ ។ ខ្ញុំបានធ្វើអស់ពីលទ្ធភាពរបស់ខ្ញុំហើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំមើលមិនដឹងថា តើគ្រូចង់ឲ្យពួកយើងធ្វើអ្វីនោះទេ ។ លុះថ្ងៃអាទិត្យបានមកដល់ ខ្ញុំបានទុកការលំបាកសិក្សារបស់ខ្ញុំទៅម្ខាង ហើយផ្តោតសំខាន់លើកិច្ចការរបស់ខ្ញុំក្នុងសាសនាច្រក ។ ក្នុងនាមជា

ទីប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ម្នាក់ប្រចាំស្តេក ខ្ញុំបានទៅរៀនដែលខ្ញុំត្រូវបាន ចាត់តាំងឲ្យនិយាយក្នុងការប្រជុំសាមគ្គី ។ បន្ទាប់ពីការ ប្រជុំនោះ មានបងប្អូនប្រុសម្នាក់បានដើរសំដៅមករកខ្ញុំ ហើយ និយាយថាគាត់ធ្លាប់ឃើញខ្ញុំនៅថ្នាក់រៀន ។ ខ្ញុំមិនបានដឹង ថា គាត់ជានិសិត្យច្បាប់ដែរនោះទេ ។ នៅពេលគាត់សួរខ្ញុំ ថា តើកិច្ចការសាលាយ៉ាងម៉េចហើយ ខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ដោយ ស្មោះថា ខ្ញុំកំពុងតែជួបបញ្ហាពិបាក ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏បាន សុំមកផ្ទះរបស់ខ្ញុំដើម្បីជួយខ្ញុំ ។ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានទៅរៀននោះ ហើយជួបគាត់ទេ នោះខ្ញុំមិនអាចដាក់កិច្ចការសាលាទាន់ពេល កំណត់នោះឡើយ ។ គាត់ជាទេវតាមួយដែលព្រះបានបញ្ជូន មក ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ ។

ក្នុងថ្នាក់មួយដ៏លំបាករបស់ខ្ញុំ សាស្ត្រាចារ្យបានបង្រៀន អស់រយៈពេលពីរម៉ោងដោយគ្មានការសម្រាកឡើយ ។ វា ពិបាកក្នុងការយល់ទាំងមតិកាន់នៃមុខវិជ្ជានោះ និងការលើក ដាក់សំឡេងរបស់គ្រូបង្រៀនទៀត ដូច្នេះដោយបានទទួល ការអនុញ្ញាត ខ្ញុំបានថតសំឡេងរបស់គាត់ទុកស្តាប់ឡើង វិញ ។ មានថ្ងៃមួយខ្ញុំបានទទួលអីម៉ែលមួយពីស្រីម្នាក់ដែលខ្ញុំ មិនស្គាល់ ។ នាងបានណែនាំខ្លួនឯងថា ជាមិត្តមិត្តម្នាក់ម្នាក់ ហើយបានសួរថា តើខ្ញុំអាចចែកសំឡេងដែលខ្ញុំថតបានទេ ពីព្រោះពេលខ្លះម៉ោងការងាររបស់នាងធ្វើឲ្យមិនបានចូលរួម ក្នុងថ្នាក់ ។

ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំរីករាយនឹងផ្តល់ឲ្យនាងនូវការថត សំឡេងនោះ ។ ខ្ញុំបានគិតថាចង់ជួយដល់នាង ប៉ុន្តែ រំពេចនោះខ្ញុំបានដឹងថា នាងជាទេវតាម្នាក់ទៀតដែល ព្រះបានរៀបចំដើម្បីជួយដល់ខ្ញុំ ។ ដើម្បីប្រឡងឲ្យ ជាប់មុខវិជ្ជានោះ យើងត្រូវធ្វើកិច្ចការសាលាចំនួនពីរ ហើយ

ប្រឡងចំនួនបីម៉ោង ។ នាងបានជួយខ្ញុំបញ្ចប់កិច្ចការ សាលាទាំងនោះ និង រៀបចំសម្រាប់ការប្រឡង ។ ប្រសិនបើ គ្មានជំនួយពីនាងទេ ខ្ញុំគិតថាមិនអាចប្រឡងជាប់ឡើយ ។

ជាមួយនឹងការលំបាកក្នុងការជានិសិត្យម្នាក់ដែលមាន វ័យចំណាស់ ហើយពុំមែនជនជាតិដើមនិយាយភាសា អង់គ្លេស ខ្ញុំមានទំនួលខុសត្រូវមួយផ្សេងទៀត ដែលធ្វើ ឲ្យការលំបាកក្នុងការបញ្ចប់ការសិក្សាផ្នែកនេះ ។ ការងារ ខ្ញុំ កាតព្វកិច្ចខ្ញុំក្នុងសហគមន៍ និងការហៅបម្រើរបស់ខ្ញុំ ក្នុង សាសនាចក្រ បានដកយកពេលវេលាយ៉ាងច្រើនពីខ្ញុំ ហើយក៏ បានព្យាយាម ដើម្បីធ្វើនូវទំនួលខុសត្រូវដ៏សំខាន់បំផុតរបស់ខ្ញុំ ជា ស្វាមី ឪពុក និង លោកតា ដោយផ្តល់នូវការមើលថែដែល ពួកគេត្រូវការ ។ ពេលមិត្តមិត្តការងារម្នាក់របស់ខ្ញុំ បានដឹងពី កិច្ចការទាំងអស់ ដែលខ្ញុំត្រូវធ្វើក្រៅពីការសិក្សារបស់ខ្ញុំ គាត់ បាននិយាយខ្ញុំនេះ ពិតគួរតែហើយដែលរៀនផ្នែកច្បាប់ ទាំងខ្ញុំ មានកាតព្វកិច្ចជាច្រើនដែលត្រូវធ្វើនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ខ្ញុំជឿជាក់ថា « ការដែលមនុស្សធ្វើមិនកើត នោះព្រះទ្រង់អាច នឹងធ្វើកើតទាំងអស់ » (លូកា 18:27) ។

ក្នុងវ័យ 55 ឆ្នាំ ខ្ញុំត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលក្នុង តុលាការជំនាន់ខ្ពស់ នៅប្រទេសស្តេសឡាំងក្នុងនាមជា មេធាវីម្នាក់ ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណថា ទោះជាមានការលំបាក ខាងភាសាក្តី ខ្ញុំមិនត្រឹមតែក្លាយជាមេធាវីម្នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ក៏បានទទួលទិបន្ទាល់មួយយ៉ាងរឹងមាំថា ព្រះមានព្រះជន្ម រស់ ហើយឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានដ៏សុចរិតរបស់យើង ។ ខ្ញុំ ដឹងថា ដោយមាននូវជំនួយពីទ្រង់ នោះគ្មានអ្វីដែលមិនអាច សម្រេចបានឡើយ ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅប្រទេសស្តេសឡាំង ។

ការលំបាកធ្វើឲ្យមានការ រីកចម្រើន

« យើងអាចនឹងជួយការលំបាក ក្នុងការសម្រេចគោលដៅរបស់ យើង ប៉ុន្តែកាលណាយើង ជួបការលំបាកកាន់តែច្រើន នោះយើងក៏កើនតម្រិះកាន់តែ ច្រើនដែរ ។ កម្លាំងដែលយើង អភិវឌ្ឍក្នុងការយកឈ្នះឧបសគ្គ ទាំងឡាយ នឹងនៅជាមួយយើង ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចតទៅ » ។

អែលធើរ ជាល្ងិន អេក អុក នៃក្រុមនៃ ពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ និង គ្រីស្ទិន អិម អុកស៍ « Learning and Latter-day Saints » Liahona ខែ មេសា ឆ្នាំ 2009 ទំព័រ 31 ។

ចេញប្រហោងដោយ ទីលីវ ម៉ាស ប្រើប្រាស់ទទួលបានអនុញ្ញាត ១៧ អ៊ីក បាន

ដោយ អែលខើ អិម. វ៉ែល បាឡឺដ នៃក្រុមនៃពួកសាវ័កដំបំពិរោក

សេចក្តីជំនឿ និង សេចក្តីក្លាហាននៃអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវ— នាពេលនោះ ដឹង តម្បូវទេ ៖

យើងត្រូវដើរមុខក្នុងនាមជាអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវនាបច្ចុប្បន្ននេះ ដោយរស់នៅក្នុងជីវិតដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ដោយគាំទ្រនូវកិច្ចការល្អក្នុងសហគមន៍របស់យើង និង ដោយពង្រឹងក្រុមគ្រួសារ និង គេហដ្ឋានរបស់យើង ។

កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំដំបូង ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ សាសនាចក្រនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្រើ ចុងក្រោយ គឺជាពេលនៃការសាកល្បងដ៏ធំ ។ បណ្តាអ្នកដឹកនាំ ដែលបានឆ្លងផុតពីកាលវេលា ទាំងនេះ ដូចជា ព្រឹកហាំ យ៉ង់, ហ៊ីបើរី ស៊ី យិមប៊ែល, យ៉ូហាន ថេលី, វិលហ្គុដ រ៉ូដឌ្រីព, ឡូវ៉ានសូ ស្គូ និង យ៉ូសែប អេហ្វ្រួស្ទីធា ប្រហែលជាមានលទ្ធភាព ដើម្បីឆ្លងផុតពីការសាកល្បង ដែលស្ទើរតែមិនអាចទ្រាំទ្របាន នៃការដើរឆ្លងកាត់ទីវាល និង ការ ស្ថាបនាសាសនាចក្រក្នុងតំបន់ រីកគីម៉ានចិន ។

ដោយបានចំនួនមួយនិងពួកអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវវ័យ ក្មេងខាងលើនេះ អែលខើ បាឡឺដ បានមានប្រសាសន៍ ថា « យើងដំបូងពួកអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវទាំងនោះច្រើន ណាស់ ហើយយើងពុំត្រូវភ្លេចទេថាជោគជ័យនៅសព្វថ្ងៃ នេះ គឺកើតមានឡើងដោយសារគ្រឹះ និង សេចក្តីក្លាហាន ដែលបានស្ថាបនាដោយក្រុមមនុស្សដែលមានចិត្តរាបសា ដ៏អស្ចារ្យពីជំនាន់ដើមទាំងនេះ » ។

គឺកើតមានឡើងដោយសារគ្រឹះ និង សេចក្តីក្លាហានដែលបាន ស្ថាបនាដោយក្រុមមនុស្សដែល មានចិត្តរាបសាដ៏អស្ចារ្យពីជំនាន់ ដើម ។

ប្រធាន ហ្គុរដុន ប៊ី ហ៊ីងគ្លី (ឆ្នាំ 1910–2008) បានមាន ប្រសាសន៍អំពីអ្នកគ្រួសត្រាយដោយស្មោះរបស់យើងថា ៖

« វាជាការល្អដើម្បីមើលត្រឡប់ ទៅរកអតីតកាលវិញ ដើម្បី មានអំណរគុណចំពោះបច្ចុប្បន្ន និង ទទួលបានគំនិតសម្រាប់ អនាគត ។ វាជាការល្អដើម្បីមើល ទៅគុណធម៌នៃជនដែលបានដើរ ឆ្លងកាត់ពីមុនយើង ដើម្បីទទួល

ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ពួកអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវពីជំនាន់ដើម នឹងមានចិត្តរាយ ក្នុងការមើលឃើញពីអ្វីដែលត្រូវបាន សម្រេចឡើង ក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធច្រើចុងក្រោយ ។ យើងដំបូងពួកអ្នកគ្រួសត្រាយផ្លូវទាំងនោះច្រើនណាស់ ហើយយើងពុំត្រូវភ្លេចទេថា ជោគជ័យនៅសព្វថ្ងៃនេះ

បានកម្លាំងសម្រាប់អ្វីៗ ដែលនឹងកើតមាននៅពេលខាង មុខ ។ វាជាការល្អដើម្បីសញ្ជឹងគិតពីកិច្ចការនៃជនដែល ខិតខំធ្វើការយ៉ាងខ្លាំង ហើយទទួលបានតិចតួចបំផុតក្នុង ពិភពលោកនេះ ប៉ុន្តែជាជនដែលមានក្តីស្រមៃ និងផែនការ ទុកជាមុន ជាជនដែលមានការបំពាក់បំប៉នយ៉ាងល្អ បាន ធ្វើឲ្យកើតមាននូវការច្រកកាត់មួយដ៏ធំ ជាអ្វីដែលយើង

ខាងមេឌ : រូបរូបដោយ វ៉ែល ក្លែ អ៊ិននី © 1997 CHURCH-NEWS ។ ខាងឆ្វេង : រូបរូបចម្លងដោយ ឡឺដ អែលខើ

Photograph
of the wagon train
at the crossing of
the river, 1846.

ទាំងអស់គ្នាក្លាយជាអ្នកទទួលផល ។ គំរូដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកគេ អាចក្លាយជាការលើកទឹកចិត្តមួយដ៏ខ្លាំងក្លាសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ពីព្រោះយើងម្នាក់ៗគឺជាអ្នកត្រូវសម្របសម្រួលផ្លូវក្នុងជីវិតរបស់យើងផ្ទាល់ » ។¹

សេចក្តីជំនឿដើម្បីជីវិត

ពុំមែនមានតែពួកអ្នកដឹកនាំ ដែលមានសេចក្តីជំនឿគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីជីវិតតាមព្រឹកបរិយាយ យ៉ាង ទៅកាន់វាលខ្សាច់ដែលស្ងួតសោះក្រោះនោះទេ ។ មានសមាជិកសាសនាចក្រព្រះម្ចាស់ តែគ្មានការគោរពទេ ។ យើងរៀនពីឪពុកម្តាយរបស់ អូលីវី ហាន់ធីនតុន នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ជាអ្នកដែលលះបង់ជីវិតដ៏ស្ងួតស្ងួតក្នុង ទីក្រុងវ៉ែតធើរចាន រដ្ឋអូហ្សោ ក្នុងឆ្នាំ 1836 រួមបញ្ចូលទាំងកសិដ្ឋានទំហំ 93 ហិចតា ជាមួយនឹងផ្ទះថ្មប្រណិត និងជម្រកពីរកន្លែង ហើយបានធ្វើដំណើរជាមួយនឹងគ្រួសាររបស់ខ្លួន ដើម្បីទៅចូលរួមនឹងពួកបរិសុទ្ធក្នុង ទីក្រុងខីតឡង់ រដ្ឋអូហ្សោ ។

បន្ទាប់ពីពួកគាត់បានទុកអ្វីៗទាំងអស់ចោល អូលីវីបានសរសេរថា « វាជាការឈឺចាប់មួយចំពោះ [ឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំ] ទាំងពីរនាក់ ដោយមើលឃើញមនុស្សដទៃមានការខ្វះខាត មើលឃើញកូនរបស់ខ្លួនយំចង់ហូបនំប៉័ង តែគ្មានអ្វីសោះដើម្បីផ្តល់ទៅឲ្យពួកគេ ឬ មិនដឹងថាតើត្រូវរកអាហារសម្រាប់ថ្ងៃបន្ទាប់មកពីទិណាឡើយ » ។ អូលីវី បានបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿរបស់គ្រួសារនេះដោយនិយាយថា គាត់ពុំធ្លាប់ឮឪពុកម្តាយរបស់គាត់ត្រូវឮ ឬ អ្វីរូបទាំងនឹងពួកអ្នកសិទ្ធិអំណាចក្នុងសាសនាចក្រ ឬ បង្ហាញការសង្ស័យពីសេចក្តីពិតដ៏ពេញលេញនៃកិច្ចការនេះម្តងណាឡើយ ។²

អេមីលី ជាតទ្រីត ជាតូស្រីប៊ីស្ស្វេទីមួយក្នុងសាសនាចក្រសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានោះ បាននាំចាំពីការចាកចោលគេហដ្ឋានដ៏សុខស្រួលរបស់ខ្លួនក្នុង ទីក្រុងផែនស្យែល រដ្ឋអូហ្សោ ទៅឃុំចេកសុន រដ្ឋមីសស៊ូរី ក្នុងឆ្នាំ 1831 ពេលនាងមានអាយុត្រឹមប្រាំពីរឆ្នាំ ។³ មិនយូរប៉ុន្មាន គ្រួសាររបស់នាងត្រូវបានបណ្តេញចេញពីគេហដ្ឋានរបស់ខ្លួន ដោយក្រុមមនុស្សកំណាច ហើយត្រូវផ្លាស់ទៅរស់នៅក្នុងឃុំកូ ។ នាងបានពិពណ៌នាពីរបៀបដែលពួកគេបានរកឃើញ « ផ្ទះខ្ទមចាស់តូចមួយដែលគេធ្លាប់ប្រើធ្វើជាក្រាលសត្វ ។ . . វាមានបន្ទប់ធំមួយ និងសំយ៉ាបមួយប៉ុន្តែវាទ្រុឌទ្រោមខ្លាំងហើយ ដោយសារការកម្រាលស្ទើរតែបាក់បែកអស់ហើយ ហើយមានសត្វកណ្តុរ និងសត្វពស់ច្រើន ធ្វើឲ្យយើងមិនស្រណុកក្នុងចិត្ត ។ មានកន្លែងអាំងភ្លើងមួយដ៏ធំក្នុងបន្ទប់មួយដែលអាចរស់បានមួយ ហើយមានក្បូរមួយចំនួនត្រូវបានគេដាក់ព្យួរមិនឆ្ងាយពីកន្លែងភ្នែកភ្លើង ហើយមានគ្រួសារពីរប្រមាណជាដប់ប្រាំ ឬ ដប់ប្រាំមួយនាក់ បានប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងក្បូរទាំងនោះ ដើម្បីកុំឲ្យងារដោយអាកាសធាតុត្រជាក់ខ្លាំងណាស់រហូតដល់ទឹកខ្មៅក្នុងបិទឡើងកក ខណៈដែលឪពុកខ្ញុំអង្គុយសរសេរនៅជិតភ្នែកភ្លើង » ។⁴

ក្រោយមកគ្រួសារនេះ បានផ្លាស់ទៅរដ្ឋអិលលីណាយ ។ អេមីលី បានសង្ខេបពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេថា ៖ « គ្រានោះមានការលំបាកខ្លាំងណាស់

ហើយយើងមានភាពទីទំលាក់យ៉ាងខ្លាំង ដោយជួបនឹងការរកកំប្លោង និង ការបណ្តេញចេញពីគេហដ្ឋាន និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងជាច្រើនលើកច្រើនគ្រា ហើយមានជំងឺជាច្រើន » ។⁵

ស្រដៀងគ្នានេះ ហូប៊ី ខាតធើរ ត្រូវបានដើរចម្ងាយ 1,200 គ.ម. ពីក្រុងស្តាប៊ូរី រដ្ឋមេន ទៅកាន់ទីក្រុងខីតឡង់ រដ្ឋអូហ្សោ ឆ្នាំ 1835 ។ ហូប៊ី មានអាយុ 28 ឆ្នាំ កាលដែលគាត់បានកាន់ចិត្តដើម្បីចូលរួមនឹងសមាជិកសាសនាចក្រ ទោះបីជាគាត់ត្រូវធ្វើដំណើរតែម្នាក់ឯងក្តី ។ ក្រោយមក គាត់បានធ្វើសេចក្តីរាយការណ៍ថា ៖ « មិត្តរបស់ខ្ញុំជាច្រើន បានស្តាប់ស្តែងពីដំណើររបស់ខ្ញុំ រីឯខ្ញុំក៏គិតដូចគ្នាដែរ ប៉ុន្តែមានអ្វីមួយនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ បានជម្រុញដល់រូបខ្ញុំ » ។ ភាពសោកសៅរបស់ម្តាយខ្ញុំ នៅពេលយើងចាកចេញពីផ្ទះសម្បែង គឺជាភាពសោកសៅមួយដែលខ្ញុំស្ទើរតែមិនអាចទ្រាំទ្របាន ប៉ុន្តែបើមិនដោយសារវិញ្ញាណនៅខាងក្នុង

ហូប៊ី ខាតធើរ ពុំបានដឹងថា ជំហាននៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ បានដឹកនាំគាត់នៅលើផ្លូវមួយ ដែលមានចម្ងាយច្រើនជាង 1,200 គ.ម. ចេញពីផ្ទះសម្បែងរបស់គាត់ក្នុង ក្រុងស្តាប៊ូរី រដ្ឋមេន ទៅកាន់ទីក្រុងខីតឡង់ រដ្ឋអូហ្សោ ឡើយ ។

នោះទេ ខ្ញុំនឹងមានភាពអាក់អន់រលួយជាពុំខានឡើយ ។ ម្តាយខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់សុខចិត្តមើលឃើញខ្ញុំត្រូវបញ្ចុះនៅក្នុងដី ជាងការធ្វើដំណើរចូលទៅក្នុងពិភពលោកដែលគ្មានក្តីមេត្តានេះតែម្នាក់ឯង ។ . . គាត់បាននិយាយទាំងក្តីរើបថា < ហូប៊ី តើកូននឹងត្រឡប់មករកម្តាយវិញទេ ប្រសិនបើកូនរកឃើញថា សាសនាមរមននេះគឺក្លែងក្លាយ ? > ខ្ញុំបានឆ្លើយបីដងថា < ចាស ម៉ែ កូននឹងត្រឡប់មកវិញ > ។ . . នៅពេលការចាកចេញដំណើរបានមកដល់ ខ្ញុំមិនទុកចិត្តខ្លួនឯងថា អាចនឹងនិយាយពាក្យលាគ្នាបានឡើយ ដូច្នេះខ្ញុំបានសរសេរសំបុត្រលាគ្នាដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា ហើយដាក់វាលើកខ្ញុំ ហើយបានរត់ចុះទៅជាន់ខាងក្រោម ហើយឡើងជិះក្នុងរទេះចេញទៅ ។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំបានចាកចោលផ្ទះសម្បែងជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ កាលពីកុមារភាព ហើយទៅផ្សារភ្ជាប់ជីវិតជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ » ។⁶

នៅពេលនោះ ហូប៊ី ពុំបានដឹងថា ជំហាននៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ បានដឹកនាំគាត់នៅលើផ្លូវមួយ ដែលមានចម្ងាយច្រើនជាង 1,200 គ.ម. ឆ្ពោះទៅកាន់ ទីក្រុងខីតឡង់ ឡើយ ។ គាត់បានរៀបការនឹង វិលហ្វឌ រូឌដ្រេ ហើយបានរួមដំណើរនឹងគាត់ពីទីក្រុងមិសស្ស៊ីទៅណេវ៉ូ ហើយបន្ទាប់មកឆ្លងកាត់ទីវាលហោស្ថានទៅជ្រលងសលត លេក ដែល មានចម្ងាយផ្លូវ 2,170 គ.ម. ។

ដីតាទុតរបស់ខ្ញុំ ហិនរី បាឡីដ បានចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រនាខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ 1894 ក្នុងរដ្ឋថាចាមាម ប្រទេសអង់គ្លេស ក្នុងវ័យ 17 ឆ្នាំ ។ ដើម្បីបង់ថ្លៃដំណើររបស់គាត់មកកាន់ប្រទេសអាមេរិក ហិនរី បានចុះកិច្ចសន្យាចំនួនពីរឆ្នាំធ្វើការឲ្យក្រុមហ៊ុនមួយមានលោក ឡូឡែនស្ត និង អេវ៉ាស្តាស ស្ត ជាម្ចាស់ ។ គាត់ត្រូវបានជួលឲ្យឃ្នាលចៀមមួយហ្វុងពីទិសខាងលិចទៅជ្រលងភ្នំ សលត លេក ។ ហិនរីបានរៀបរាប់ពីការធ្វើដំណើររបស់គាត់ចូលទៅក្នុងជ្រលងភ្នំនោះ ក្នុងពាក្យសម្តីដូចតទៅនេះ ៖

« នាខែតុលា ពេលខ្ញុំឃ្នាលចៀមទាំងនោះចុះពីភ្នំតូចមួយ ហើយឆ្លងកាត់ច្រកភ្នំ អ៊ីម៉ាគ្រេសិន ឃែនញិន នោះខ្ញុំបានឃើញដំបូងគេគឺជ្រលងភ្នំ សលត

លេក ។ ខណៈដែលខ្ញុំកំពុងរីករាយទស្សនា ក្នុងជីវិតស្រាវជ្រាវ នោះ ខ្ញុំក៏មានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចថា មានមនុស្សខ្លះមើលឃើញខ្ញុំផងដែរ ។ ខ្ញុំបានលាក់ខ្លួននៅក្រោយគុម្ពលើពេញមួយថ្ងៃរហូតដល់មេឃងងឹត ពីព្រោះអារកញ្ជាស់ដែលខ្ញុំពាក់រំហែកអស់ហើយ ហើយខ្ញុំមានការខ្មាស់អៀនមិនចង់ឲ្យគេឃើញ ។ លុះមេឃងងឹត ខ្ញុំបានដើរឆ្លងកាត់ទីវាលសំដៅទៅផ្ទះដែលមានភ្លើងភ្លឺ... ហើយបានគោះទ្វារនោះទាំងទឹកមុខអៀនខ្មាស់ ។ សំណាងល្អ មានបុរសម្នាក់បានបើកទ្វារនោះហើយពន្លឺចង្អៀងមិនបានធ្វើឲ្យមនុស្សផ្សេងទៀតក្នុងគ្រួសារគាត់មើលខ្ញុំឃើញឡើយ ។ ខ្ញុំអង្វរសុំសម្លៀកបំពាក់ដើម្បីយកមកបិទបាំងរូបកាយអាក្រក់របស់ខ្ញុំ ដើម្បីខ្ញុំបានបន្តដំណើររបស់ខ្ញុំទៅមុខទៀត ដើម្បីស្វែងរកឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំទទួលបានសម្លៀកបំពាក់មួយចំនួន ហើយលុះស្អែកឡើង ខ្ញុំបានបន្តដំណើររបស់ខ្ញុំ ហើយបានទៅដល់ទីក្រុងសលត លេក នៅថ្ងៃទី 16 ខែ តុលា ឆ្នាំ 1852 ទាំងអារម្មណ៍អំណរគុណចំពោះព្រះ ដែលខ្ញុំបានមកដល់ផ្ទះអនាគតរបស់ខ្ញុំដោយសុវត្ថិភាព » ។¹⁷

ជាមួយនឹងពរជ័យដ៏ច្រើនលើសលុបរបស់យើងនាសព្វថ្ងៃនេះ ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំគឺពោរពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការរីករាយសរសើរចំពោះដួងតាម្នាក់ ដែលមានសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និង សេចក្តីក្លាហានបែបនេះ ។

ដីដូនទុករបស់ខ្ញុំ ជាសុភាពនារីជនជាតិស្តីតំឡែនម្នាក់ដែលមានឈ្មោះហៅថា ម៉ាហ្គាវ៉េត ម៉ាក់ណេល ជាអ្នកដែលមករដ្ឋឃ្លាតហ្វីលីពីននិងឪពុកម្តាយគាត់ក្នុងវ័យ 13 ឆ្នាំ ។ គាត់បានដើរកាត់ទីវាលនានា ហើយជិះសត្វគោ ដោយបិបួនប្រុសរបស់ខ្លួនឈ្មោះ ជេមស៍ ដាក់លើខ្នងរបស់គាត់នៅតាមផ្លូវភាគច្រើន ។ គាត់ និងគ្រួសារគាត់ បានបោះជំរុំនៅព្រំប្រទល់នៃអកជិន ហើយក្រោយមកគាត់បានកត់ត្រារឿងនេះនៅក្នុងជីវប្រវត្តិរបស់គាត់ថា ៖

« ឆ្លងកាត់ទីវាលចេញពីកន្លែងដែលធ្លាប់រស់នៅក្នុងផ្ទះតូចមួយ ហើយទៅរស់នៅក្នុងទីធ្លាដែលមានបន្ថែមមួយពាន់គីឡូម៉ែត្រ យើងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ស្នេហាស្នែង ។ ម្តាយខ្ញុំបានឲ្យខ្ញុំមកកន្លែងនេះដើម្បីសុំបន្លែ ពីព្រោះយើងគ្មានប្រាក់សូម្បីតែមួយសេន ហើយក្មេងមួយចំនួនមានរូបកាយទន់ខ្សោយដោយសារតែខ្វះម្ហូបអាហារ ។ ខ្ញុំបានទៅគោះទ្វារ ហើយមានស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់បានមក ហើយនិយាយថា ចូលមកខាងក្នុងមក ខ្ញុំដឹងថាឯងមក ហើយមានគេប្រាប់ខ្ញុំថាឲ្យផ្តល់អាហារទៅឲ្យឯង » ។ គាត់បានឲ្យរបងដុតថ្មីមួយដុំធំ ហើយបានឲ្យខ្ញុំប្រាប់ម្តាយរបស់ខ្ញុំថា បន្តិចទៀតគាត់នឹងទៅលេង ។ មិនយូរប៉ុន្មានគាត់ក៏មក ហើយបាននាំយកនូវអាហារពេលល្ងាចដែលបានចំអិនជាស្រេចយ៉ាងឈ្ងុយឆ្ងាញ់សម្រាប់យើង ជាម្ហូបដែលយើងមិនបានបរិភោគជាយូរមកហើយ » ។¹⁸

ហិនរី បាឡីដ បានទៅដល់ជ្រលងភ្នំ សលត លេក ទាំងអារកញ្ជាស់ យ៉ាងណា ។ លុះមេឃងងឹត « ខ្ញុំអង្វរសុំសម្លៀកបំពាក់ដើម្បីយកមកបិទបាំងរូបកាយរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីខ្ញុំបានបន្តដំណើររបស់ខ្ញុំទៅមុខទៀត ដើម្បីស្វែងរកឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំ » ។

រូបថតបានទទួលសិទ្ធិអនុញ្ញាតពីបណ្ណាល័យ និង បណ្ណាល័យប្រវត្តិសាស្ត្រសុយែត ។ រចនាដោយ ឯង ប៊ី

ការជួយសង្គ្រោះខាងរូបកាយ និង ខាងវិញ្ញាណ

នៅក្នុងបទពិសោធន៍នៃពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ យើងបានរៀនថា តើការដើរឆ្លងកាត់ទីវាលទាំងនោះកាលពី 165 ឆ្នាំមុន វាត្រូវការនូវសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីក្លាហានដ៏ពិតបែបណាទៅ ។ ទោះជាពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវផ្នែករទេះរុញតំណាងឲ្យពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ ដែលរៀនខ្លួនប្រមាណជា 10 ភាគរយ ពីឆ្នាំ 1847 ដល់ 1868 ក្តី ពួកគេក៏បានក្លាយជានិមិត្តរូបមួយសំខាន់ក្នុងវប្បធម៌របស់ អិល.ឌី.អែស. ដោយតំណាងឲ្យភាពស្មោះត្រង់ និង ការលះបង់នៃជំនាន់ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ ។

ដូចជាបានចាំហើយថា ក្រុមវិលី និង ម៉ាទីន បានដើរកាត់ព្រិលធ្លាក់នៅ វីអូម៉ុង ហើយមានពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន បានស្លាប់ដោយតែអាកាសធាតុត្រជាក់ ។ ខណៈដែលធ្វើដំណើរនៅលើផ្លូវកាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ដើម្បីដើរតាមដានដើររបស់ពួកគេ គ្រួសារខ្ញុំ ហើយនិងខ្ញុំបានឈរសម្លឹងមើលទៅទឹកនៃឈ្មោះ ស្ទីតវ៉ែរ ដែលក្រុមវិលីបានជាប់នៅទីនោះ ហើយរងារ និងស្រែកឃ្លាន ។ យើងអាននៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ពួកគេ ពីការសាកល្បងធំៗរបស់ពួកគេ និង ពីសេចក្តីអំណរនៃការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ ចន គ្រីស្ទេត បានសរសេរថា ៖

« ដូចជាព្រះអាទិត្យ បានលិចទៅយ៉ាងស្រស់ស្អាតនៅពីក្រោយកូនភ្នំជាច្រើនដែលនៅពីចម្ងាយ . . . មានរទេះមួយចំនួន . . . ហាក់ដូចជាសំដៅមករកយើង ។ ដំណឹងនេះបានឮខ្លួនខ្លាញ់ពេញដំរី ដូចជាមានភ្លើងឆេះឆាបអញ្ចឹង ។ . . . សម្រែកនៃសេចក្តីអំណរបានលាន់ខ្លួនខ្លាញ់ផ្ទៃអាកាស។ បុរសដែលមានភាពរឹងមាំ បានសម្រក់ទឹកភ្នែករបស់ខ្លួន ។ . . »

« . . . នៅល្ងាចនោះ ចម្រៀងនៃស៊ីយ៉ូនត្រូវបានបន្តឡើង នៅក្នុងជំរុំនោះជាលើកដំបូង ក្នុងពេលវេលាមួយដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ ។ . . រួមជាមួយនឹងភាពស្រែកឃ្លាន និង ដួងចិត្តពេញដោយការដឹងគុណចំពោះព្រះ និងបងប្អូនប្រុសដ៏ប្រពៃរបស់យើង នោះយើងទាំងអស់គ្នាបានរួមគ្នាអធិស្ឋាន រួចហើយបានចូលទៅសម្រាក » ។^១

នៅពេលយើងឈរនៅលើកូនភ្នំនោះ ដែលឥឡូវនេះមានឈ្មោះថា « ភ្នំអ៊ីម៉ិណិនស៍ » ខ្ញុំមានភាពស្ងើចសរសើរដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំទៅកាន់គ្រួសារខ្ញុំ និង មនុស្សដទៃទៀតដែលនៅជាមួយនឹងយើង ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា « ដូចគ្នានឹងការដឹងគុណរបស់ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវដ៏ស្មោះត្រង់ទាំងនេះដែរ ពេលឃើញក្រុមជួយសង្គ្រោះនោះ តើការសង្គ្រោះតាមរយៈដង្ហាយធួននៃព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ មានតម្លៃធំធេងប៉ុណ្ណាទៅ ! » ខ្ញុំបានរំលឹកក្រុមរបស់យើងថា មិនថាយើងកាន់សាសនាអ្វីនោះទេ ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ—ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃពិភពលោក—គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃជំនឿរបស់ជន ដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់បានសង្គ្រោះដល់មនុស្សលោកគ្រប់រូប ។ តាមរយៈដង្ហាយធួនរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ប្រទានដល់យើងទាំងអស់គ្នានូវសេចក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់ថ្ងៃនេះ ហើយនិងការរាប់អានដ៏ទៃទៅអស់កល្បជានិច្ច ។

ការតាំងនឹងទីរហោស្ថាននាសព្វថ្ងៃនេះ

ការរងទុក្ខនៃពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ បានបង្កើតជាកម្លាំងក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ដែលជាកម្លាំងមួយដែលបានបន្តមកដល់យើង ។ ការរេចខ្ចប់របស់របរមួយចំនួនដាក់ក្នុងរទេះគោ ឬ រទេះរុញ ហើយដើរលើចម្ងាយផ្លូវ 2,090 គ.ម. ពុំមែនជាវិធីដែលយើងរាល់គ្នាភាគច្រើន នឹងត្រូវបានសុំឲ្យបង្ហាញពីសេចក្តីជំនឿ និង សេចក្តីក្លាហានរបស់យើងនោះឡើយ ។ សព្វថ្ងៃនេះយើងប្រឈមមុខនឹងឧបសគ្គផ្សេងៗគ្នា ជាភ្នំខុសគ្នាដែលត្រូវឡើង ជាទន្លេខុសគ្នាដែលត្រូវឆ្លងកាត់ជាជ្រលងភ្នំខុសគ្នាដែលត្រូវធ្វើឲ្យ « ផ្កាឡើងដូចជាកូលាប » (អេសាយ 35:1) ។ ប៉ុន្តែទោះជាទីរហោស្ថានដែលយើងត្រូវតាំង មានភាពខុសគ្នាពីផ្លូវថ្មដើរដុបទៅកាន់ រដ្ឋយូថាហ៍ និង ទីវាលដែលស្ថិតសោះក្រោះដែលពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវយើងពីមុនបានជួបប្រទះក្តី វាពុំមែនមានន័យថាឧបសគ្គ និង ការព្យាយាមរបស់យើង មានតិចជាងពួកគេនោះឡើយ ។

អេមីលី ផាតទ្រីត បាននៅចាំថា « គ្រានោះមានការលំបាកខ្លាំងណាស់ ហើយយើងមានភាពទីទំលក្រយ៉ាងខ្លាំង ដោយជួបនឹងការចក់ប្លន់ និង ការបណ្តេញចេញពីគេហដ្ឋាន និង ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងជាច្រើនលើកច្រើនគ្រា ហើយមានដំនីជាច្រើន » ។

ឧបសគ្គរបស់យើងគឺត្រូវអាចរកឃើញ នៅក្នុងការរស់នៅក្នុងពិភពលោកមួយ ដែលពោរពេញដោយអំពើបាប និង មិនអើពើពីរឿងខាងវិញ្ញាណ ជាទីកន្លែងដែលការផ្តាច់ចិត្តខ្លួនឯង សេចក្តីទុច្ចរិត និងសេចក្តីលោភលន់មាននៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ទីរហោស្ថានសព្វថ្ងៃនេះ គឺជាសារដែលកំនុំច្រឡំ និង មិនត្រូវគ្នាមួយ ។ ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ ត្រូវតាំងនឹងទីរហោស្ថាននៃជួរកំពូលភ្នំធំៗ និងផ្លូវដី ឬផ្លូវតាមភ្នំគ្របដណ្តប់ដោយព្រិល រួមជាមួយនឹងសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួនផ្តោតទៅលើស៊ីយ៉ូន និង ការស្ថាបនាសាលានាចក្រក្នុងជ្រលងភ្នំ សលតលេក ។

យើងត្រូវតាំងចិត្តបម្រើដល់ព្រះអម្ចាស់ និង សហគមន៍របស់យើង ជាមួយនឹងភាពខុស្បាត់ព្យាយាម និង សេចក្តីជំនឿដូចគ្នា ដែលពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវទាំងនោះមាន ។ យើងត្រូវត្រៀមខ្លួនជាថ្មីចំពោះ យើងមិនត្រូវមានភាពព្រងើយកន្តើយក្នុងការរក្សាព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ក្នុងការរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ និង ក្នុងការមានភាពស្មោះត្រង់ និង ជាមនុស្សដែលអាចទុកចិត្តបានក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលយើងធ្វើឡើយ ។ យើងត្រូវតែ

ចៀសវាងការដាក់វាយអន្ទាក់នៃអំពើអាក្រក់តាមអិនធើរណេត ដែលចូលប្រើយ៉ាងងាយស្រួលតាមរយៈកុំព្យូទ័រ tablet និង ទូរស័ព្ទដៃរបស់យើង ។ ប្រសិនបើយើងមានភាពព្រងើយកន្តើយក្នុងកិច្ចការទាំងនេះ លូស៊ីហ្វើរ នឹងស្វែងរកវិធីមួយដើម្បីធ្វើឲ្យការតាំងចិត្តរបស់យើងធ្លាក់ចុះ ហើយបំផ្លាញសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ និង វាងគ្នានឹងគ្នា ហើយយើងនឹងទទួលបានភាពបរាជ័យនៅក្នុងទីរហោស្ថាននៃពិភពលោកនេះ ។

ការចៀសវាងពីការល្អ និង អំពើអាក្រក់ក្នុងពិភពលោកនេះ តម្រូវឲ្យមានសេចក្តីជំនឿ និង ចិត្តអត់ធ្មត់នៃអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវពិតនាសម័យទំនើបនេះ ។ យើងត្រូវដើររួមគ្នា ក្នុងនាមជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនាបច្ចុប្បន្ននេះ ដោយរស់នៅក្នុងជីវិតដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ដោយគាំទ្រនូវកិច្ចការល្អក្នុងសហគមន៍របស់យើង

និង ដោយពង្រឹងក្រុមគ្រួសារ និងគេហដ្ឋានយើង ។

នៅពេលយើងជឿដោយពិតប្រាកដ យើងមិនគួរសួរសំណួរថា « តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ » នោះទេ ? ។ ប៉ុន្តែគួរតែសួរថា « តើខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីខ្លះបន្ថែមទៀត ? » នៅពេលជំនឿរបស់យើង ត្រូវបានបញ្ជាក់លើព្រលឹងរបស់យើង តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ នោះសេចក្តីជំនឿក្លាយជាកម្លាំងជីវិតមួយ ក្នុងជីវិតរបស់យើង ដោយដឹកនាំនូវរាល់គំនិត ពាក្យសម្តី និង អំពើយើងឆ្ពោះទៅរកឋានសួគ៌ ។ យើងអធិស្ឋានទូលសុំកម្លាំង និង ការណែនាំដោយមានទំនុកចិត្ត—ដូចជាជីដូនជីតារបស់យើងបានធ្វើដែរ ។ នោះជាអត្ថន័យនៃការដើរដោយសេចក្តីជំនឿក្នុងគ្រប់ជំហាន ។ នេះជាការណីសម្រាប់ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវយើងកាលពីមុន ហើយវាក៏ត្រូវជាការណីរបស់យើងនាបច្ចុប្បន្ននេះផងដែរ ។ យើងត្រូវបណ្តុះនៅក្នុងវិញ្ញាណដូចគ្នាដល់កូន និង ចៅរបស់យើងដែលដឹកនាំជំហាននៃពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវទាំងនោះ ។

សូមឲ្យយើងបានឈររួមគ្នាជាពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនាបច្ចុប្បន្ននេះ ដោយស្វែងរកជំនួយពីព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីដឹកនាំក្រុមគ្រួសាររបស់យើង ។ សូមឲ្យយើងរៀនពីអតីតកាលនូវសារៈសំខាន់នៃការគោរពដល់ឪពុកម្តាយ ជីដូនជីតានិង បុព្វបុរសរបស់យើង ហើយសូមឲ្យយើងរកឃើញនូវកម្លាំង និង សេចក្តីក្លាហានដើម្បីប្រឈមមុខនឹងអនាគត

ដូចដែលពួកគាត់បានធ្វើផងដែរ ។ សូមឲ្យនាគជីវិត និង ការបម្រើនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទនេះឡើងយ៉ាងក្តី ក្នុងដួងចិត្ត និងគំនិតរបស់យើង ។ ហើយសូមឲ្យអណ្តាតភ្លើងនៃទីបន្ទាល់របស់យើង ឆេះក្នុងភ្លើងរបស់យើង ដូចដែលបានកើតឡើងក្នុងជីវិតនៃពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនៃពួកបរិសុទ្ធច្រើចុងក្រោយផងដែរ ។ ■

ដកស្រង់ចេញពីសន្ទនាដែលបានធ្វើឡើងនៅ ទីក្រុងអាកដិន រដ្ឋយូថាហ៍ នាថ្ងៃ 15 ខែ កក្កដា ឆ្នាំ 2012 ។

កំណត់ចំណាំ

1. ហ្គេដុន ប៊ី ហ្គីងគ្លី «The Faith of the Pioneers» *Ensign* ខែកក្កដា ឆ្នាំ 1984 ទំព័រ 3 ។
2. សូមមើល អូលីវី ប៊ី ហាន់ធីងកុន *Oliver B. Huntington Diary and Reminiscences* ខែ មិថុនា ឆ្នាំ 1843-ខែ មករា ឆ្នាំ 1900 ទំព័រ 26-28 ។
3. សូមមើល អេមីលី ឌី កី យ៉ង់ «Autobiography» *Woman's Exponent* ថ្ងៃទី 1 ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ 1884 ទំព័រ 102 ។
4. អេមីលី ឌី កី យ៉ង់ «Autobiography» *Woman's Exponent* ថ្ងៃទី 15 ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ 1885 ទំព័រ 138 ។
5. អេមីលី ឌី កី យ៉ង់ «Autobiography» *Woman's Exponent* ថ្ងៃទី 1 ខែ សីហា ឆ្នាំ 1885 ទំព័រ 37 ។
6. ហ្គេដុន ខាតធើរី ខ្យែរ ក្រុង Augusta Joyce Crocheron, *Representative Women of Deseret* (ឆ្នាំ 1884) ទំព័រ 35-36 ។
7. ហានី បាឡីដ ក្នុងការបោះពុម្ពរបស់ Douglas O. Crookston, *Henry Ballard: The Story of a Courageous Pioneer 1832-1908* (ឆ្នាំ 1994) ទំព័រ 14-15 ។
8. ម៉ារីយ៉ា ម៉ាកណែល បាឡីដ ក្នុង Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion: True Stories of Young Pioneers on the Mormon Trail* (ឆ្នាំ 1994) ទំព័រ 127 ។
9. ថន គ្រីស្តេត ក្នុង LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1856-1860* (ឆ្នាំ 1960) ទំព័រ 106, 107 ។

បន្ទាប់ពីគ្រួសាររបស់គាត់ បានទៅដល់រដ្ឋយូថាហ៍ ម៉ារីយ៉ា ម៉ាកណែល បាននិយាយថា « យើងមានសេចក្តីស្រេកស្រួលស្ទើរតែស្លាប់ » ។ « ម្តាយខ្ញុំបានឲ្យខ្ញុំមកកន្លែងនេះដើម្បីស្ថិតនៅ ពីព្រោះយើងគ្មានប្រាក់សូម្បីតែមួយសេន ហើយក្មេងមួយចំនួនមានរូបកាយទន់ខ្សោយ ដោយសារតែខ្វះម្ហូបអាហារ » ។

ដោយ អែលឌើរ អ៊ីវិច ដបុលយូ. កូពីសឆ្មេរ នៃពួកចិតសិបនាក់

ព្រះនៃអព្វតហេតុ

ពួកបរិសុទ្ធ ស្ទើរតែ នៅទីក្រុង ស៊ែហ្គៀល

នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំបញ្ចេញការងារ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ក្រុមប្រឹក្សាជំនុំ និង សមាជិកទាំងឡាយនៅទីក្រុង ស៊ែហ្គៀល ក្នុងប្រទេស អង់គ្លេស បានសហការគ្នាក្នុងកិច្ចខិតខំដើម្បីពង្រីកដល់ការលូតលាស់ដ៏ពិត នោះពួកគេត្រូវបានប្រទានពរក្នុងរបៀបដ៏អស្ចារ្យ ។

នៅ ក្នុងទេសនកថាដ៏មានអំណាច មួយទៅដល់បណ្តាជនដែល ជឿ នោះពួកវា មែន បានសួរ សំណួរសាមញ្ញមួយថា ៖ « តើឈប់មានអព្វតហេតុ ហើយឬនៅ ? » លោកបានឆ្លើយត្រឡប់ថា ៖ « មើលចុះ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកថា ទេ » (ម៉ូសេ 7:29) ។ ក្រោយមក មែន បានពន្យល់ពីរបៀបដែលកិច្ចការ ដ៏មហិមាសេចក្តីសង្គ្រោះនិងត្រូវបាននាំឲ្យកើតមាន ឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ ដោយផ្តោតទៅលើទំនាក់ ទំនង និង សហប្រតិបត្តិការក្នុងចំណោម ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ មុខងារនៃពួកទេវតា ការអធិស្ឋាន និង សេចក្តី ជំនឿរបស់យើង និង អព្វតហេតុទាំងឡាយនៃ ព្រះអម្ចាស់ ។ (សូមមើល ម៉ូសេ 7:33-37, 48) ។

ខាងឆ្វេង ៖ អែលឌើរ នីកូឡា ផាស និង អែលឌើរ យ៉ូសែប មិកយេ (ផ្នែកខាងក្រោម) រីករាយជាមួយពេលដ៏អស្ចារ្យនៃការ បង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធ ស្ទើរតែ និង សាសនាគន្លឹះ—ជាពេល ដែលបានចាប់ផ្តើមមួយនៅពេលដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា បាននិយាយទៅកាន់ លូឌូវីត ខានដ្រាក (ផ្នែកខាងលើជាមួយ ប្រពន្ធភាត់) ក្បែរ ហ្វារហ្គេត តំបន់មួយនៃទីក្រុង ស៊ែហ្គៀល ដែលចាត់ចែងយន្តត្រូវបានហាមឃាត់ ។

នៅក្នុងសិក្ខាសាលាស្តីពី វគ្គបំប៉ន សម្រាប់ប្រធានបេសកកម្មទាំងឡាយ ដែល បានប្រព្រឹត្តទៅក្នុង ខែ មិថុនា កន្លងទៅនេះ គណៈប្រធានទីមួយ និង ក្រុមនៃពួកសាវ័ក ដប់ពីរនាក់ បានជួយប្រធានបេសកកម្ម ឲ្យយល់ ពីភាពពិតមួយដែលថា សមាជិកទាំងឡាយ នៃសាសនាចក្រ គឺដូចជាពួកសិស្សទាំងឡាយ របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលមានទំនួលខុសត្រូវចំបងដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អ ។ អ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងជួយដល់ សមាជិកទាំងឡាយនៅក្នុងទំនួលខុសត្រូវ នេះ ។ ក្រុមប្រឹក្សាស្តេក និង រូដជួយរៀបចំ និង សម្របសម្រួលការងាររបស់ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនា និង សមាជិកទាំងឡាយ ។ ដូចបានបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទនេះអំពីជម្ងឺមួយ នៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេសថា អព្វតហេតុនៃការ ផ្លាស់ប្តូរចិត្តជឿ អាចចេញជាលទ្ធផលមកពី អ្នកដឹកនាំ សមាជិក និង ក្រុមប្រឹក្សាជំនុំអនុវត្ត គោលការណ៍ទាំងនេះ និង សម្របទៅនឹងស្ថាន ភាពក្នុងមូលដ្ឋានរបស់ពួកគេ ។

តាមរយៈបទគម្ពីរទាំងឡាយ ពួកព្យាករណ៍ពួកដល់ យើងថា ព្រះនៅតែដដែល ទោះពីម្សិលមិញ ថ្ងៃនេះ និង រហូតទៅ (សូមមើល និហ្វេទី 3 24:6; គ .និង ស. 20:12) ។ នៅពេលយើងស្វែងរកដើម្បីបំពេញ ក្រិត្យវិន័យដើម្បី « ទៅ . . . ក្នុងលោកិយទាំងមូល . . . ដោយធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក ដោយនូវព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រា ហើយនិង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » (គ .និង ស. 68:8) នោះវាជាការសំខាន់ដើម្បីរៀន និង ចងចាំគោលការណ៍ទាំងឡាយដូចខាងក្រោម ៖

- ព្រះពុំផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។
- ព្រះគឺជាព្រះនៃអព្វតហេតុ ។
- អព្វតហេតុដ៏មហិមាជាងគេរបស់ព្រះ គឺការនាំ មកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ចដល់ កូនចៅរបស់ទ្រង់ ។
- ព្រះធ្វើអព្វតហេតុទាំងឡាយស្របតាមសេចក្តី ជំនឿដែលបង្ហាញឲ្យឃើញក្នុងការប្រព្រឹត្តរបស់ យើង ។
- ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើរតួយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុង ការប្រែចិត្តជឿ ។

រូបភាពដោយ អាល្លឺក្សា តៃហ្វ

មានឆន្ទៈដើម្បីបូជា

នៅពេលកំពុងបម្រើនៅក្នុងតំបន់ អឺរ៉ុប ខ្ញុំបានមានឯកសិទ្ធិដើម្បីឃើញគោលលទ្ធិទាំងនេះបានស្តែងចេញជាអព្ភុតហេតុដែលបានលាតត្រដាងឲ្យឃើញនៅទីក្រុង ស៊ែរ៉ាល ប្រទេស អង់គ្លេស ។ នៅចុងឆ្នាំ 2008 ប៊ីស្សុព ម៉ាក ដាន់ដុន នៃរ៉ូដ ស៊ែរ៉ាល ទីមួយ កំពុងពិចារណាទៅលើអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើដើម្បីជួយដល់រូបរបស់គាត់ឲ្យរីកចម្រើន ។ នៅក្នុងវគ្គបំពាក់បំប៉នអ្នកដឹកនាំប្រធានស្តេករបស់គាត់បានសួរដល់ពួក ប៊ីស្សុព ថា « តើប៊ីស្សុពទាំងអស់គ្នានឹងមានឆន្ទៈបូជាអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានជោគជ័យនៅក្នុងកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ? » តាមរយៈការបង្រៀនរបស់ពួកអ្នកដឹកនាំ ប៊ីស្សុព ដាន់ដុន បានដឹងថា អ្នកដឹកនាំបេសកកម្មប្រចាំរដ្ឋដ៏ល្អម្នាក់គឺសំខាន់បំផុត ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋដែលធ្វើការគឺចំណុចចាំបាច់មួយ និង ឆន្ទៈចង់ស្តាប់តាមការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺតែសំខាន់បំផុត ។

បន្ទាប់ពីបានពិចារណា និង អធិស្ឋានជាច្រើនដង ប៊ីស្សុព ដាន់ដុន បានប្រើកូនសោនៃបព្វជិតភាពរបស់គាត់ និង បានធ្វើតាមការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងការដោះលែងទីប្រឹក្សាទាំងពីររបស់គាត់គឺ បងប្រុស គ្រីហ្គី

នៃថលស្ស៊ីព និង បងប្រុស រ៉ូប៊ើត មីកអ៊ីន ។ បន្ទាប់មក ប៊ីស្សុព ដាន់ដុន បានហៅ បងប្រុស នៃថលស្ស៊ីព ឲ្យបំរើជាអ្នកដឹកនាំបេសកកម្មប្រចាំរដ្ឋថ្មី និង បងប្រុស មីកអ៊ីន ឲ្យបំរើជាជំនួយការអ្នកដឹកនាំបេសកកម្មប្រចាំរដ្ឋ ។ សមាជិកទាំងឡាយនៃគណៈប៊ីស្សុពត្រូវបានដោះលែងទាំងអស់ ដូច្នោះការផ្លាស់ប្តូរនេះមិនបានធ្វើឲ្យពួកគេមានភាពងាយស្រួលនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងឧទាហរណ៍ដ៏ជាក់លាក់នេះប៊ីស្សុព ដាន់ដុន បានដឹងថាការសម្រេចចិត្តនេះត្រឹមត្រូវ ហើយទីប្រឹក្សាទាំងពីរក៏បានទទួលយកមុខងារថ្មីដោយបន្ទាបខ្លួន ។

ប៊ីស្សុព ជាមួយនឹងពួកអ្នកដឹកនាំបេសកកម្មប្រចាំរដ្ឋ និង ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋថ្មី បានអធិស្ឋានបង្កើតផែនការ និង ដាក់គោលដៅសំរាប់ការរីកលូតលាស់របស់រដ្ឋ ។ នៅពេល អនុវត្តផែនការរបស់ពួកគេ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមឃើញជោគជ័យដ៏ធំ ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអ្នកប្រេចិត្តជឿបានកើនឡើងយ៉ាងសម្បើម និង មានមនុស្សជាច្រើនបានត្រឡប់មកជាសកម្មនៅក្នុងសាសនាចក្រវិញ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកដឹកនាំរដ្ឋមិនបានដឹងនៅពេលនោះទេ ថាសេចក្តីជំនឿ និង ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានទទួលរង្វាន់នៅក្នុងរបៀបដែលពួកគេមិនដែលគិតស្មានដល់ថាអាចទៅរួច ។

ទទួលអារម្មណ៍រីករាយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់

នៅខែ មីនា ឆ្នាំ 2011 មានអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាវ័យក្មេងម្នាក់ និង ដៃគូរបស់គាត់ដែលកំពុងតែដើរស្វែងរកអ្នករៀននៅតាមដងវិថីនានានៃ ទីក្រុងស៊ែហ្គៀល ។ អែលឌើរ នីកូឡា ផាស បានឃើញបុរសម្នាក់ និង ប្រពន្ធរបស់គាត់ដើរកាត់ ហើយគាត់បានមានអារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងថា គាត់គួរតែនិយាយជាមួយពួកគេ ។ អែលឌើរ ផាស និង ដៃគូ បានរត់ទៅដើម្បីបាននិយាយជាមួយប្តីប្រពន្ធនោះ ។ កិច្ចសន្ទនាបានប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងលំបាក—ព្រោះប្តីប្រពន្ធរបស់គាត់ជាជនជាតិ ស្លូវ៉ាគី ហើយមិនចេះនិយាយភាសា អង់គ្លេស ទៀត—ប៉ុន្តែមានមិត្តរួមដំណើរម្នាក់បានជួយបកប្រែឲ្យពួកគាត់ ។ នៅក្នុងការពិភាក្សាលើដងផ្លូវនោះ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានប្រើប្រាស់រូបភាពណែនាំពី ការនិមិត្តដំបូង និង សារលិខិតនៃការស្តារឡើងវិញ ។ បន្ទាប់មក ប្តីប្រពន្ធនោះបានទទួលយកការណាត់ជួប ដើម្បីឲ្យអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាចាប់ផ្តើមបង្រៀនពួកគេ ។

លូដ្វីត ខានដ្រាក ជាមេត្រូវបានចាប់ផ្តើមអានព្រះគម្ពីរមរមន ។ មិនយូរប៉ុន្មានគាត់បានឈប់ជក់បារី ។ នៅក្នុងការបង្រៀននេះ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវតែប្រើអ្នកបកប្រែជាច្រើននាក់ ហើយក៏រៀន ភាសា ស្លូវ៉ាគី តិចច្រើនដោយ

ខ្លួនឯងផងដែរ ។ នៅថ្ងៃទី 14 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2011 លូដ្វីត កូនស្រីម្នាក់របស់គាត់ និង សាច់ញាតិគ្រួសារពីរនាក់ទៀតត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

បងប្រុស ខានដ្រាក បានថ្លែងទីបន្ទាល់នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់គាត់ ។ តាមរយៈអ្នកបកប្រែ គាត់បាននិយាយទាក់ទងនឹងបទពិសោធន៍នៃការជួបជាមួយពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ គាត់បានមានអារម្មណ៍កក់ក្តៅនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់បានដើរកាត់ អែលឌើរ ផាស និង ដៃគូរបស់គាត់នៅក្នុងទីប្រជុំជននៃទីក្រុង ស៊ែហ្គៀល ។ គាត់មិនបានយកចិត្តទុកដាក់លើអារម្មណ៍នោះទេ ហើយក៏បន្តដំណើរទៀត ប៉ុន្តែគាត់បានដឹងថាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្តងទៀត ក៏ស្រាប់តែគាត់បានទទួលអារម្មណ៍រីករាយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលពួកគេបានបង្ហាញតាមរយៈការនិយាយទៅកាន់មនុស្សទាំងពួង ។ ទោះបីជាគាត់ចង់ដើរទៅក្បែរពួកគេក៏ដោយ ក៏បងប្រុស ខានដ្រាកនៅតែបន្តដើរទៅទៀត ។ គាត់បានភ្ញាក់នៅពេលដែលពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានដើរមកដល់គាត់ ។

ស្របពេលដែលក្រុមគ្រួសារ ស្លូវ៉ាគី ផ្សេងទៀតបានចូលរួមសាសនាចក្រមួយឆ្នាំមុន នោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងនេះបានកត់សម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃអព្វកហេតុនៃការប្រែចិត្តជឿក្នុងចំណោមប្រជាជន ស្លូវ៉ាគី នៅទីក្រុង ស៊ែហ្គៀល ប្រទេស អង់គ្លេស ។ សមាជិកថ្មីទាំងនេះបានមកកាន់ព្រះវិហាររៀងរាល់សប្តាហ៍ដោយនាំសមាជិកគ្រួសារ និង មិត្តភក្តិទៀតមកជាមួយផង ។ ពួកគេបានស្វាគមន៍ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាឲ្យមកផ្ទះរបស់គេ និង បានអញ្ជើញអ្នកដទៃទៀតឲ្យចូលរួមស្តាប់ដំណឹងល្អ ។

អែលឌើរ ផាស និង ដៃគូរបស់គាត់ អែលឌើរ យ៉ូសែប មិកយេ បានទៅសួរសុខទុក្ខគ្រួសារទាំងនេះជាញឹកញាប់ ។ ពួកគេបានបង្រៀន ជួយ បម្រើ និង ប្រសិទ្ធពរដល់ក្រុមគ្រួសារទាំងនោះ ។ វាគឺជាពេលដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ ការបង្រៀន ការរៀន និង ការទទួលអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណសម្រាប់សាសនាគន់ការី អ្នកប្រែចិត្តជឿ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា អ្នកដឹកនាំ ស្តេក និង រូដ និង សមាជិកជាដើម ។

« នៅជាមួយ និង ចម្រើនកម្លាំងពួកគេ »

ពេញមួយរដូវក្តៅ និង សរទររដូវ ក្នុងឆ្នាំ 2011 មានជនជាតិស្លូវ៉ាគី កាន់តែច្រើនបានចូលរួមសាសនាចក្រ ។ ការកើនឡើងនៃចំនួននេះបានធ្វើឲ្យមានការលំបាកដល់សមាជិកក្នុងតំបន់ដើម្បីបន្តដឹកពួកគេទៅ និង ដឹកពួកគេមកពីសាលាប្រជុំវិញ ។ មានសប្តាហ៍ខ្លះ ពួកបរិសុទ្ធជនជាតិ ស្លូវ៉ាគី បាន

ការខិតខំប្រឹងប្រែងខាងផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ប៊ីស្ស្ត ម៉ាក ដាន់ដុន (ផ្នែកខាងលើ) ពួកអ្នកដឹកនាំបេសកកម្មរូដ និង ក្រុមប្រឹក្សារូដ ត្រូវបានប្រទានរង្វាន់នៅក្នុងរបៀបផ្សេងៗគ្នាដែលពួកគេមិនដែលគិតដល់បន្ទាប់ពីជនជាតិ ស្លូវ៉ាគី មួយក្រុមបានចូលរួមសាសនាចក្រហើយ បានចាប់ផ្តើមដើរលើផ្លូវចម្ងាយ (8 គ.ម) ដែលរួមមានទាំងផ្លូវ ដានៃល រូបនៅខាងឆ្វេង ដើម្បីចូលរួមការប្រជុំថ្ងៃអាទិត្យ ។

ដើរចម្ងាយ 5 ម៉ាយ (8 គ.ម) តាមផ្លូវរៀងៗខ្លួនដើម្បីទៅចូលរួមការប្រជុំថ្ងៃ អាទិត្យជាភាសាដែលពួកគេមិនចេះ ។

គណៈប្រធាន ស្តេក ស៊ែហ្វៀល ត្រូវបានរៀបចំឡើងវិញនៅក្នុងខែ មិថុនា ឆ្នាំ 2011 ដោយ ប៊ីស្ស្ត ជាន់ដុន ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើជាប្រធានស្តេកថ្មី ។ បន្ទាប់ ពីបានមួយខែមក មានការប្រជុំពិសេសត្រូវបានធ្វើឡើងជាភាសា អង់គ្លេស ផង និង ភាសា ស្កុយដី ផងដែលសុទ្ធតែមានវត្តមានរបស់អ្នកបកប្រែ ។

នៅពេលកំពុងតែអង្គុយនៅលើឆែក ប្រធាន ជាន់ដុន បានមានអារម្មណ៍ រំជួលចិត្តយ៉ាងខ្លាំងថាក្រុម ស្កុយដី ត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយត្រូវដាក់បញ្ចូល ទៅជា រូង ស៊ែហ្វៀល ទីមួយ ប៉ុន្តែនឹងប្រជុំគ្នានៅក្នុងអគារមួយដែលជិតពួក ស្កុយដី នោះរស់នៅ ។ មិនយូរប៉ុន្មានគេបានរកសាលាប្រជុំមួយ ហើយបានជួលបន្ទប់ទាំង នោះ ។ ការប្រជុំដំបូង ត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងអគារថ្មីនោះនៅ ថ្ងៃទី 11 ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ 2011 ។ ពួកអ្នកដឹកនាំ រូង ស៊ែហ្វៀល ទីមួយ បានសង្ឃឹមដោយមានជំនឿថានឹង មានមនុស្សចំនួន 50 នាក់ ចូលរួម ។ ជួយទៅវិញ មានមនុស្សចំនួន 84 នាក់ ក្នុង នោះរួមមាន ជនជាតិ ស្កុយដី ចំនួន 63 នាក់ បានចូលរួមផងដែរ ។

បន្ទាប់ពីការរៀបចំ ស្តេក ស៊ែហ្វៀល ឡើងវិញហើយនោះ បងប្រុស រ៉ូប៊ីត មិកអ៊ិន ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើជា ប៊ីស្ស្ត រូង ស៊ែហ្វៀល ទីមួយ ។ បងប្រុស នៃថលស្ស្ត បានបន្តបម្រើជា អ្នកដឹកនាំបេសកកម្មបន្តទៀត ។ នៅក្រោមការ ដឹកនាំរបស់ប៊ីស្ស្តទាំងពីរ នោះអ្នកដឹកនាំបេសកកម្មប្រចាំរូង និង ក្រុមប្រឹក្សា រូង បានធ្វើការគ្រប់គ្រងការងារក្នុងការដឹកនាំរូងដើម្បី « នៅជាមួយ និង ចម្រើន កម្លាំង » ពួកវិសុទ្ធ ស្កុយដី (គ .និង ស. 20:53) ។

ក្រុមប្រឹក្សារូងបានលើកឡើងនូវបញ្ហាផ្សេងៗដូចជា របៀបផ្គត់ផ្គង់សម្រាប់ សេចក្តីត្រូវ ការរបស់សមាជិកថ្មី របៀបជួយពួកគេឲ្យចូលរួមយ៉ាងពេញលេញ ក្នុងសកម្មភាពទាំងឡាយរបស់រូង របៀបចិញ្ចឹមបីបាច់ពួកគេនៅក្នុងដំណឹង ល្អ និង របៀបយកល្អៗលើឧបសគ្គខាងភាសា ។ សមាជិកទាំងឡាយនៃក្រុម ប្រឹក្សាបានតមអាហារ និង អធិស្ឋាន សម្រាប់ជំនួយដ៏ទៃភាព ហើយបន្ទាប់មក ខិតខំប្រឹងប្រែងធ្វើការ ។ ពួកគេបានចុះសួរសុខទុក្ខដល់សមាជិកថ្មី និង បាន ចូលរួមក្នុងការណាត់ជួបបង្រៀនទាំងឡាយជាមួយពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ពេញម៉ោង ។ ពួកគេបានជួយដឹកសមាជិកថ្មី ។ ពួកគេបានបញ្ជាទិញឯកសារ សាសនាចក្រជាភាសា ស្កុយដី ។ ពួកគេបាននាំយកសមាជិកដែលបានទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹកថ្មីៗឲ្យទៅធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់អ្នកស្លាប់ ។

ពួកអ្នកដឹកនាំរូងបានរៀបចំគម្រោងធ្វើការបម្រើនៅពេលបុណ្យគ្រីស្ទម៉ាស់ ផងដែរ ។ សមាជិករូងបានផ្តល់ជាវិភាគទានជាប្រាក់ឧបត្ថម្ភ និង ប្រដាប់ក្នុង លេង សម្លៀកបំពាក់ និង អំណោយផ្សេងៗទៀតផងដែរ ។ អំណោយថ្ងៃបុណ្យ គ្រីស្ទម៉ាស់ដ៏ធំដែលរួមមាន អាហារសម្រាប់ពេលល្ងាចនៃបុណ្យគ្រីស្ទម៉ាស់ ត្រូវបានចែកចាយនៅយប់មុនថ្ងៃបុណ្យគ្រីស្ទម៉ាស់ទៅដល់ពួកវិសុទ្ធ ស្កុយដី និង ក្រុមគ្រួសារដទៃទៀតដែលនៅក្នុងតំបន់នីមួយៗ ។

សមាជិកដែលយូរ និង សមាជិកដែលថ្មី បានយល់ពីគ្នាចិត្តចក្នុងការ និយាយភាសានិមួយៗ ប៉ុន្តែពួកគេគ្រប់គ្នាបានមានអារម្មណ៍កក់ក្តៅក្នុងភាសានៃ

ខាងស្តាំ : ហ្សូ ជាន់កា អ្នកដឹកនាំក្រុម ស្កុយដី នៅទីក្រុង ស៊ែហ្វៀល ឈរស្តេកមនុស្ស មកកាន់ការប្រជុំសាប្រាម៉ង់ ។ ក្រុមនេះត្រូវបានរៀបចំឲ្យក្លាយជាសាខានៅខែ មិថុនា ឆ្នាំ 2013 ។ ផ្នែកខាងលើ : ពួកអ្នកដឹកនាំ រូង ស៊ែហ្វៀល ទីមួយ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សារូង ។ ផ្នែក ខាងក្រោម : បងស្រីម្នាក់និយាយនៅក្នុងការប្រជុំសាប្រាម៉ង់ ។

សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពិតប្រាកដ ។ អារម្មណ៍នៃសេចក្តីអំណរមិនអាចបំភ្លេចបាន សូមមង្គល និង ការរំជួលចិត្ត បានដក់ជាប់យ៉ាងស៊ីជម្រៅដល់ពួកសមាជិក និង ពួកសាសនាគន់កាវី ។

ឆ្នាំក្រោយៗមក ក្រុមដ៏តូចនេះបានរីកចម្រើនទៅជាអង្គការនៃសាសនាចក្រ ដ៏រឹងមាំមួយ ជាមួយនឹងការធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងគ្រួសារ ហើយរួមផ្គុំគ្នា ជាមួយសាសនាចក្រ ។ ឪពុកទាំងឡាយត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមានបព្វជិតភាព អេវ៉ាន និង មិលគីស្យាដែក ពួកកូនប្រុសៗត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមានបព្វជិតភាព អេវ៉ាន និង កុមារមានច្រើនជាង 20 នាក់ ត្រូវបានតាំងឡើង ហើយកម្មវិធីសម្រាប់ យុវជន និង យុវនារី ត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយមានយុវវ័យច្រើនជាង 25 នាក់ បានចូលរួមរៀងរាល់សប្តាហ៍ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនាពេញម៉ោងពី សាធារណៈរដ្ឋ ឆែក ដែលជាអ្នកចេះនិយាយភាសានេះ ហើយដែលគាំទ្របន្ថែមទៀតដល់ក្រុម ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះផងដែរ ក្រុម គ្រួសារទាំងនេះបានឲ្យមនុស្សថ្មីៗដែលចង់រៀនទៅប្រទេសកំណើតរបស់ខ្លួន ។

ព្រះនៃអព្វតហេតុ

ហេតុអ្វីបានជាជំងឺនេះកើតមានឡើង ? ពីព្រោះ ព្រះមិនដែលឈប់ធ្វើជា ព្រះនៃអព្វតហេតុឡើយ ។ ពីព្រោះ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏ស្មោះត្រង់ បានស្វែងរកអ្នកដែលបានរៀបចំឲ្យទទួលដំណឹងល្អយ៉ាងឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ ពីព្រោះ ប្រធានស្តេក និង ប៊ីស្ស្ត បានធ្វើការដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយធ្វើតាម ការណែនាំនៃព្រះវិញ្ញាណវិសុទ្ធ ។ ពីព្រោះ ក្រុមប្រឹក្សារូងបានការទទួលខុសត្រូវ ហើយបានធ្វើការដោយភាគភាព ។ ពីព្រោះ សមាជិកទាំងឡាយបានរៀន ភាសានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក និង បានធ្វើតាមការអញ្ជើញ របស់ពួកអ្នកដឹកនាំរបស់គេ ដោយមានសេចក្តីជំនឿ និង ការជឿជាក់ថា ព្រះចង់ មានអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា « យើងជាព្រះនៃអព្វតហេតុទាំងឡាយ ហើយ យើងនឹងបង្ហាញដល់មនុស្សលោកថា យើងនៅតែដដែល ទោះពីថ្ងៃម្សិល ថ្ងៃនេះ និង ហេតុតទៅ » (និវ្យៃទី2 27:23) ។

ជាគោលដៅនៅទីក្រុង ស៊ែហ្វៀល មិនមែនជាហេតុការណ៍តែមួយនោះទេ ។ វារំពួកយើងពីសេចក្តីសន្យាទាំងឡាយដែលបានផ្តល់ឲ្យតាមរយៈពួកព្យាករី ហើយពង្រឹងសេចក្តីជំនឿ និង បំណងប្រាថ្នារបស់យើងដើម្បីប្រែក្លាយជា ឧបករណ៍នៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះ ដោយការអញ្ជើញមនុស្សនៅជុំវិញខ្លួនឲ្យមក ឯព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើយើងធ្វើដូច្នោះ នោះយើងនឹងដាក់ខ្លួនយើងនៅទីដែល ព្រះអម្ចាស់អាចប្រទានពរដល់យើងជាមួយឱកាសទាំងឡាយដើម្បី រៀន ធ្វើឲ្យ សកម្ម និង ចិញ្ចឹមបីបាច់ដល់អ្នកដទៃទៀត ។ ហើយយើងនឹងឃើញភស្តុតាង ដែលថា ទ្រង់បន្តធ្វើជាព្រះនៃអព្វតហេតុ ។ ■

ការធ្វើកិច្ចការសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់

ស្វាមីខ្ញុំ សាយរ៉ស់ និង ខ្ញុំបានរៀបការក្នុង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅ ថ្ងៃទី 23 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2006 ។ ពីមុនយើងរៀបការ ការងាររបស់គាត់ ក្នុងមន្ទីរពិសោធន៍មួយ តម្រូវឲ្យសាយរ៉ស់ត្រូវធ្វើការ នៅថ្ងៃអាទិត្យ ។ គាត់មានការផ្លាស់ប្តូរពេលវេលាធ្វើ ការ ប៉ុន្តែជាធម្មតា គាត់ធ្វើការពីពាក់កណ្តាលយប់ រហូតដល់ម៉ោង 8:00 ព្រឹក ។ ក្រោយចេញពីធ្វើការ គាត់ត្រូវត្រឡប់ទៅផ្ទះ ដើម្បីដោះដកសណ្ឋានរបស់ គាត់ចេញ ហើយពាក់សម្លៀកបំពាក់ថ្ងៃអាទិត្យ រួចហើយធ្វើដំណើរទៅព្រះវិហារតែម្តង ដែលវាចាប់ ផ្តើមនៅម៉ោង 9:00 ព្រឹក ។ គាត់បានបន្តធ្វើការបែប នេះ បន្ទាប់ពីយើងបានរៀបការហើយ ។

ពេលខ្លះ ខ្ញុំទៅព្រះវិហារតែម្នាក់ឯងដោយសារ

គាត់ត្រូវធ្វើការបន្ថែម ។ យើងតែងតែសង្ឃឹមថា គាត់ មិនត្រូវធ្វើការនៅថ្ងៃបរិសុទ្ធជានិច្ចនោះទេ ។ នៅ អាទិត្យទីមួយ ក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ 2006 យើងបានធ្វើ ការតាមអាហារជាលើកដំបូងរបស់យើង ក្នុងនាម ជាស្វាមី និងភរិយា ។ យើងបានអធិស្ឋានដោយ សេចក្តីជំនឿថា សាយរ៉ស់ នឹងត្រូវបានប្រទានពរឲ្យ ជាមួយនឹងការងារមួយដែលមិនតម្រូវឲ្យគាត់ធ្វើការ នៅថ្ងៃអាទិត្យ ។

ពីរបីថ្ងៃក្រោយមកនៅប្រមាណជាម៉ោង 10:00 ព្រឹក ខ្ញុំងឿងឆ្ងល់ថាតើបាត់ សាយរ៉ស់ ទៅណា តាមធម្មតា គាត់ត្រឡប់មកនៅចន្លោះម៉ោង 8:00 និង 9:00 ព្រឹក ។ រំពេចនោះខ្ញុំបានមាននូវគំនិត មួយថា ៖ « គាត់ប្រហែលជាបានឡើងមុខតំណែង

ហើយ » ។ ទីបំផុត សាយរ៉ស់បានមកដល់ផ្ទះនៅ ម៉ោង 11:00 ព្រឹក។ ពេលគាត់ចូលមកក្នុងផ្ទះ គាត់ បាននិយាយថា គាត់មានដំណឹងល្អ និង អាក្រក់ ។

ខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ឲ្យប្រាប់ខ្ញុំពីដំណឹងអាក្រក់ មុន ។ គាត់បាននិយាយថា មិនយូរទេយើង នឹងត្រូវចាកចេញពី ទីក្រុងអិលឺហ្គាន់ ប្រទេស ហ្វីលីពីន ហើយផ្លាស់ទៅទីក្រុងប៉ាណៃ ប្រទេស ហ្វីលីពីន ។ ដំបូងខ្ញុំមិនពេញចិត្តនឹងដំណឹងនោះ ឡើយ ដោយសារយើងស្រឡាញ់សមាជិកនៅក្នុង ស្ថេករបស់យើង ។ ពួកគេមានសណ្ឋានចិត្តល្អ ណាស់ចំពោះយើង ទុកយើងដូចជាគ្រួសាររបស់ ពួកគេដែរ ដោយដឹងថាសាយរ៉ស់ និងខ្ញុំគ្មានក្រុម គ្រួសារនៅក្បែរ ។

ពេលខ្ញុំសួរគាត់ពីហេតុផលដែលត្រូវផ្លាស់ទៅ ទីក្រុងប៉ាណៃ គាត់បាននិយាយថា ដោយសារ តែមានដំណឹងល្អ ។ ប្រធានរបស់គាត់ បាន សម្ភាសគាត់សម្រាប់ការងារមួយទៀតនៅក្នុង ទីក្រុងប៉ាណៃ ។ ខ្ញុំបានសួរគាត់ភ្លាមពីមុនពី ប្រាក់ខែរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់ការងារនោះនឹងតម្រូវ ឲ្យគាត់ធ្វើការនៅថ្ងៃអាទិត្យដែរឬទេ ។ ពេលគាត់ ឆ្លើយថា « ទេ ! » ខ្ញុំរីករាយខ្លាំងណាស់ ។ ខ្ញុំ បានឱបគាត់ ហើយប្រាប់គាត់ថា ការងារថ្មីរបស់ គាត់ គឺជាចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋាន និង ការតាម អាហាររបស់យើង ។ ពីរខែក្រោយមក សាយរ៉ស់ បានចាប់ផ្តើមធ្វើការនៅទីក្រុងប៉ាណៃ ។

ព្រះវរបិតាស្ម័គ្រយកព្រះទ័យទុកដាក់ចំពោះយើង ហើយទ្រង់ប្រទានពរយើងពេលយើងអនុវត្តសេចក្តី ជំនឿ ហើយគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ ទ្រង់ ។ ខ្ញុំមានសេចក្តីអំណរចំពោះគោលការណ៍នៃ ការអធិស្ឋាន និង ការតាមអាហារ ។ ការងាររបស់ ស្វាមីខ្ញុំ គឺជាពរជ័យមួយសម្រាប់យើង ។ ឥឡូវនេះ គាត់មានពេលដើម្បីបំពេញការហៅបម្រើរបស់គាត់ នៅក្នុងរូងដី ហើយការងារតែមួយគត់ដែលគាត់ធ្វើនៅ ថ្ងៃអាទិត្យ គឺការងាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ■

ម៉ារី ជេន លូមីចា ស៊ុយ៉ា ប្រទេសហ្វីលីពីន

ពេលខ្លះ ខ្ញុំទៅ ព្រះវិហារតែម្នាក់ ឯង ដោយសារគាត់ត្រូវធ្វើការ បន្ថែម ។ យើងតែងតែសង្ឃឹម ថា គាត់មិនត្រូវធ្វើការនៅថ្ងៃ បរិសុទ្ធឡើយ ។

ក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្បជានិច្ចមួយ

កាលពីខ្ញុំអាយុ 19 ឆ្នាំ ខ្ញុំបានទៅសួរសុខទុក្ខលោកតាលោកយាយខ្ញុំជាលើកចុងក្រោយ មុនពេលខ្ញុំធ្វើដំណើរទៅបម្រើខាងផ្នែកមនុស្សធម៌នៅប្រទេស អេក្វាទ័រ ។ លោកតារបស់ខ្ញុំបានប្តូរទៅនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលជនចាស់ជរា ព្រោះសុខភាពរបស់គាត់ចុះទន់ខ្សោយ ។ គាត់បានរកទុក្ខដោយជំងឺរីកលធាតុ ព្រមទាំងមានភាពទន់ខ្សោយខាងរាងកាយដោយសារភាពចាស់ជរា ។

ពេលក្រុមគ្រួសារខ្ញុំ និង ខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលជនចាស់ជរា ខ្ញុំមិនសប្បាយចិត្តទេដោយដឹងថា ការសួរសុខទុក្ខលោកតាខ្ញុំលើកនេះទំនងជាការសួរសុខទុក្ខលើកចុងក្រោយហើយ ។ ខ្ញុំបានដឹងថា គាត់នឹងទទួលអនិច្ចកម្មពេលខ្ញុំនៅឆ្ងាយ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខុសដែលចាកចេញពីគាត់ ។

មុនពេលយើងចូលក្នុងបន្ទប់គាត់ បុគ្គលិកម្នាក់បានផ្លាស់លោកតាខ្ញុំឲ្យអង្គុយក្នុងទេវត្រឡា ។ យើងបានរុញគាត់ទៅក្នុងកន្លែងសាធារណៈរបស់មជ្ឈមណ្ឌល ។ ម្តាយខ្ញុំកំពុងតែនិយាយទៅកាន់បុគ្គលិកម្នាក់ ពេលប្អូនស្រីខ្ញុំដែលមានអាយុ 16 ឆ្នាំ និង ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់លោកតាយើង ។

គាត់ពុំមែនជាខ្លួនគាត់ទេ ។ ភាពទន់ខ្សោយនៃស្ថានភាពខាងសតិរបស់គាត់ស្តែងជាក់ច្បាស់ហើយគាត់ហាក់ដូចជាវង្វេង ។ ពេលយើងសួរគាត់ថា គាត់មានចៅប៉ុន្មាននាក់ គាត់ឆ្លើយមិនត្រូវនោះទេ ។ បន្ទាប់មក យើងចំអន់គាត់ដោយក្តីស្រឡាញ់ ពេលយើងជម្រាបគាត់ដោយហ្មត់ចត់ថា គាត់មានចៅប៉ុន្មាននាក់ពិតប្រាកដនោះ ។

ដួងចិត្តខ្ញុំខ្លាចផ្សាណាស់សម្រាប់គាត់ ។ តែបន្ទាប់មក ដោយទទួលស្គាល់ពីការវង្វេងរបស់គាត់ និង នៅកណ្តាលនៃការឆ្លើយសំណួររបស់យើងដោយមិនត្រឹមត្រូវ នោះលោកតាខ្ញុំបាននិយាយឡើងមួយរំពេចថា « ក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្បជានិច្ចមួយ » ។

ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ។ បុគ្គលិកម្នាក់ដែលនៅជិតនោះ មិនបានយល់ពីអ្វីដែលគាត់

បាននិយាយទេ តែប្អូនស្រីខ្ញុំ និង ខ្ញុំ បានមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមក ។ យើងទាំងពីរនាក់បានព្យាបាលនិយាយយ៉ាងច្បាស់ ។ បន្ទាប់មកគាត់បាននិយាយម្តងទៀតជាលើកទីពីរ « ក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្បជានិច្ចមួយ » ។ លើកនេះម្តាយយើងក៏បានព្យាបាលដែរ ។

ខ្ញុំមិនបាននឹកឃើញពីអ្វីផ្សេងទៀត អំពីការសួរសុខទុក្ខរបស់យើងនៅថ្ងៃនោះទេ ។ អ្វីទាំងអស់ដែលខ្ញុំដឹងគឺថា ពេលយើងបានដើរចេញមកខាងក្រោមមជ្ឈមណ្ឌលថែទាំ ខ្ញុំបានឃើញខ្យល់ដោយទុក្ខព្រួយផង និង ដោយសេចក្តីអំណរផង—ព្រួយចំពោះបុរសដែលយើងកំពុងទុកចោល និង ជាបុរសដែលខ្ញុំនឹងពុំបានជួបម្តងទៀតក្នុងជីវិតនេះ និងសេចក្តីអំណរចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ទន់ភ្លន់

នៃពាក្យដ៏សាមញ្ញទាំងនោះ និង សេចក្តីសុខសាន្តដែលពាក្យទាំងនោះផ្តិតជាប់ក្នុងដួងចិត្តខ្ញុំ ។

ខ្ញុំដឹងថា ថ្វីបើស្ថានភាពខាងសតិរបស់លោកតាខ្ញុំចុះខ្សោយក៏ដោយ ក៏គាត់អាចចែកចាយនូវការជឿជាក់ដ៏រឹងមាំ និង ការចេះដឹងរបស់គាត់ជាលើកចុងក្រោយថា ក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

មិនយូរប៉ុន្មានខ្ញុំបានធ្វើដំណើរទៅបម្រើខាងផ្នែកមនុស្សធម៌របស់ខ្ញុំ ។ ពេលបានដឹងដំណឹងពីអនិច្ចកម្មរបស់លោកតាខ្ញុំ មួយសប្តាហ៍មុនពេលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ នោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍សុខសាន្ត ។ ខ្ញុំបានដឹង ហើយខ្ញុំនៅតែដឹងថា ថ្ងៃណាមួយខ្ញុំនឹងបានជួបគាត់ម្តងទៀត ។ សូមអរគុណចំពោះពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឲ្យក្រុមគ្រួសារនៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ■

យេលលី អេចប៊ី. ម៉ាដ្រូវ រដ្ឋ យូថាហ៍ ស.រ.អា.

លោកតាខ្ញុំពុំមែនជាខ្លួនគាត់ទេ ។ ភាពទន់ខ្សោយនៃស្ថានភាពខាងសតិរបស់គាត់ស្តែងជាក់ច្បាស់ ហើយគាត់ហាក់ដូចជាវង្វេង ។

អ្នកមិនអាចមកទីនេះទេ

ប្លង ចន ស្វាមីរបស់ខ្ញុំ ជាបុរសមាឌធំម្នាក់ ។ គាត់មានកំពស់ 1.90 ម៉ែត្រ និង មាន ទម្ងន់ជាង 90 គីឡូក្រាម ។ សម្រាប់គាត់ ការធ្វើ ដំណើរតាមផ្លូវអាកាសអង្គុយក្នុងកៅអីថ្នាក់ធម្មតា ភាពមិនស្រួលគឺល្អបំផុត ហើយអាក្រក់បំផុតគឺ ឈឺចាប់ ។

ក្នុងខែ សីហា ឆ្នាំ 2006 យើងត្រូវបានហៅឲ្យ បម្រើបេសកកម្ម ក្នុងផ្នែកសេវាអប់រំសាសនាចក្រ នៅសាកលវិទ្យាល័យព្រឹកហាំ យ៉ង់-ហាវី ។ កាលដល់ពេលត្រឡប់មកផ្ទះវិញ យើងបានមាន ការភ័យខ្លាចចំពោះអ្វីដែលគាត់នឹងត្រូវតែស៊ូទ្រាំ នៅលើយន្តហោះត្រឡប់មកកាន់ដែនដីអាមេរិក វិញ ។ ពេលនៅកន្លែងពិនិត្យសំបុត្រចូល យើង សប្បាយចិត្តដែលដឹងថា មានកៅអីថ្នាក់ពិសេស មួយនៅទំនេរ ដូច្នេះយើងបានប្តូរសំបុត្រគាត់ទៅ

កៅអីថ្នាក់ពិសេសនោះ ។ គាត់នឹងអាចអង្គុយក្នុង កៅអីដែលស្រួល ដោយមានកន្លែងទូលាយសម្រាប់ ជើងដីវែងរបស់គាត់ ។

ប្រហែលពាក់កណ្តាលផ្លូវពេលកំពុងហោះហើរ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តទៅមើលថា គាត់យ៉ាងណាដែរ ។ ពេលខ្ញុំបានដើរឆ្ពោះទៅកាន់ផ្នែកកៅអីថ្នាក់ពិសេស អ្នកបម្រើលើយន្តហោះម្នាក់បានឈរនៅមាត់ទ្វារ ដើម្បីបញ្ឈប់ខ្ញុំ ។

« តើមានអ្វីឲ្យខ្ញុំអាចជួយបានដែរ លោកស្រី ? »

នាងបានសួរ ។

ខ្ញុំបានឆ្លើយតបថា « ចាស់បាន ខ្ញុំចង់ជួបស្វាមី ខ្ញុំមួយភ្លែត » ។

នាងបាននិយាយដោយរីករាយ តែប្តក់ចត់ថា « ខ្ញុំសោកស្តាយផង លោកស្រីមិនអាចមកទីនេះ បានទេ » ។

« តែគាត់ជាស្វាមីខ្ញុំ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ជួបគាត់តែ មួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ » ។

នាងបាននិយាយម្តងទៀត ទាំងនៅរាំង ទ្វារ ថា « ខ្ញុំសោកស្តាយផង ប៉ុន្តែលោកស្រីមិន ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមកទីនេះទេ ។ ខ្ញុំអាចនាំពាក្យ ផ្តាំធ្វើទៅស្វាមីលោកស្រីបាន ហើយគាត់អាច មកជួបលោកស្រីបាន ប្រសិនបើគាត់ចង់ ។ ប៉ុន្តែ គោលការណ៍គឺថា មានតែអ្នកដំណើរថ្នាក់ពិសេស ប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចនៅក្នុងផ្នែកនេះបាន » ។

ខ្ញុំស្រឡាំងកាំងមួយស្របក់ តែដោយឃើញ ការមានរបស់នាង ខ្ញុំបានត្រឡប់មកកៅអីរបស់ខ្ញុំ នៅថ្នាក់ធម្មតាវិញ ដោយស្ងប់ស្ងាត់ ។

ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមគិតអំពីកម្រិតនៃភាពរុងរឿង ទាំងបី ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងព្រះគម្ពីរ និង ដោយ ព្យាករណ៍ទាំងឡាយ ។ យើងអានថា ព្រះគ្រីស្ទនឹង យាងមកជួបពួកអ្នកដែលនៅក្នុងនគរទេវសស្ត្រា (សូមមើល គ. និង ស. 76:77) ហើយពួកទេវតា ដែលចាត់ឲ្យបម្រើ នឹងមកជួបពួកអ្នកដែលនៅក្នុង នគរទេវសស្ត្រា (សូមមើល គ. និង ស. 76:88) តែពួកអ្នកដែលនៅក្នុងនគរដែលមានសិរីរុងរឿង តិចជាង មិនអាចឡើងទៅនគរសេរីស្រស់បានឡើយ (សូមមើល គ. និង ស. 76:112; សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. 88:22-24) ។ ដោយ គិតអំពីបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ ថា ខ្ញុំអាចមើលឃើញមួយភ្លែតពីស្ថានភាពសម្រាប់ ពួកអ្នកដែលនៅក្នុងនគរដែលមានសិរីរុងរឿងតិចជាង នោះយ៉ាងណា ។ តើពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍ យ៉ាងណា ពេលពួកគេថា « ខ្ញុំសោកស្តាយផង អ្នក មិនអាចមកទីនេះបានទេ » ។

ប្រហែលប្រាំខែក្រោយមក ស្វាមីរបស់ ខ្ញុំបានទទួលអនិច្ចកម្មដោយសារជំងឺមហារីក ។ បទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំនៅលើយន្តហោះ ផ្តល់ ការដាស់តឿនដល់ខ្ញុំបន្ថែមទៀត ដើម្បីឲ្យខ្ញុំរស់នៅ យ៉ាងណា ដើម្បីខ្ញុំមិនបាច់ព្រាត្យទាំងនោះ ម្តងទៀត—យ៉ាងហោចណាស់ មិនមែននៅរាំងនន ម្ខាងទៀតនោះទេ ។ ■

បួននី ម៉ាសល រដ្ឋ យូថាហ៍ ស.រ.អ.

ពេលខ្ញុំបានដើរឆ្ពោះទៅកាន់ផ្នែក កៅអីថ្នាក់ពិសេស អ្នកបម្រើលើ យន្តហោះបានឈរនៅមាត់ទ្វារដើម្បី បញ្ឈប់ខ្ញុំ ។

ភាពរីករាយគឺពុំអាចកាត់ថ្លៃបានទេ

ស្រី ៗនេះ ខ្ញុំបានទៅធនាគារ ដើម្បីដកលុយមួយចំនួន មកបើកឲ្យបុគ្គលិករបស់ខ្ញុំ ។ មុនពេលបេឡាធិការឲ្យលុយមកខ្ញុំ ខ្ញុំបានសុំគាត់ដូរលុយក្រដាស 200 សូល ទៅក្រដាស 50 សូល ។ បេឡាធិការបានប្តូរលុយឲ្យខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំបានឃើញថាគាត់រាប់លុយខុស ។

គាត់បានឲ្យលុយក្រដាស 50 សូល មកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានថយក្រោយដើម្បីចាំយកលុយដែលខ្ញុំដក ។ ពេលខ្ញុំរង់ចាំ ខ្ញុំបានរាប់លុយដែលខ្ញុំដូរនោះ ។ ខ្ញុំបានឲ្យលុយទៅបេឡាធិការចំនួន 1,200 សូល ប៉ុន្តែគាត់បានឲ្យខ្ញុំវិញ 2,200 សូល—គឺមួយពាន់បន្ថែមទៀត ។ នៅពេលនោះខ្ញុំត្រូវបានល្បួង ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្លួនឯងថា ធនាគារមានលុយច្រើនណាស់ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំដឹងនៅក្នុងដួងចិត្តខ្ញុំថា លុយនោះមិនមែនជារបស់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំត្រូវតែឲ្យវាត្រឡប់ទៅវិញ ។

មួយស្របក់ក្រោយមក អ្នកបើកលុយបានហៅខ្ញុំដើម្បីបញ្ចប់ប្រតិបត្តិការណ៍របស់ខ្ញុំ ។ គាត់បានរាប់លុយដែលត្រូវដករបស់ខ្ញុំ ហើយពេលគាត់បានហុចលុយឲ្យខ្ញុំ គាត់បានសួរខ្ញុំថា « មានអ្វីទៀតទេ ? »

ខ្ញុំប្រាប់គាត់ថា « បាទ មាន » ។ « ខ្ញុំបានឲ្យអ្នក 1,200 សូល ដើម្បីប្តូរយកលុយក្រដាសតូច តែអ្នកបានឲ្យខ្ញុំវិញ 2,200 » ។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានហុច 2,200 សូល ឲ្យគាត់ ។ គាត់បានរាប់លុយនោះពីរដង ទាំងដៃញើរ ។ គាត់ពិបាកនឹងជឿនូវអ្វីដែលគាត់បានឃើញ ។ គាត់បានសម្លឹងមកខ្ញុំ ហើយព្យាយាមនិយាយ ប៉ុន្តែគាត់គ្រាន់តែអាចបន្លឺសម្លេងបានពីរដងប៉ុណ្ណោះថា « អរគុណអ្នកខ្លាំងណាស់ » ។

ខ្ញុំបានចាកចេញពីធនាគារដោយរីករាយ ។

នៅសប្តាហ៍នោះ ខ្ញុំរៀបចំមេរៀនមួយសម្រាប់ពួកយុវជនក្នុងរដ្ឋរបស់ខ្ញុំ អំពីការយកឈ្នះការល្បួង ។ វាអស្ចារ្យណាស់ដែលអាចចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំនៅធនាគារជាមួយពួកគេ ។

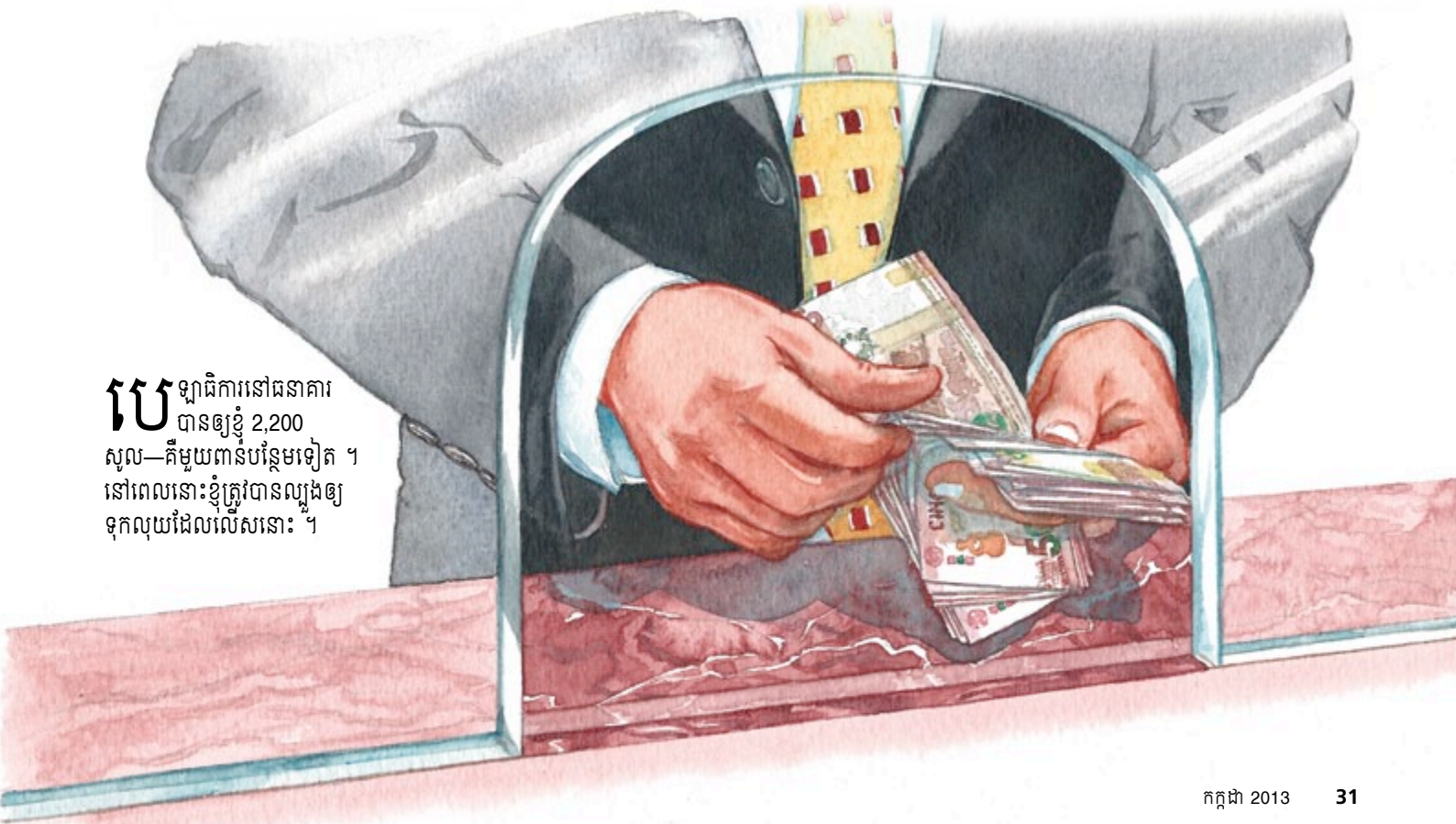
ពួកគេខ្លះបាននិយាយកម្លែងថា « បងប្រាកដជានិយាយលេងទេ » ។ « វាគឺមួយពាន់សូលណាដែលបងបានឲ្យទៅវិញ ! »

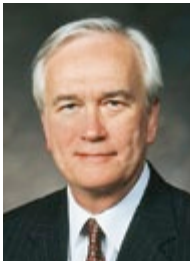
ខ្ញុំបានឆ្លើយតបទាំងញញឹមថា « ភាពរីករាយគឺពុំអាចកាត់ថ្លៃបានទេ » ។

ឱ ! ខ្ញុំមានអំណរគុណខ្លាំងណាស់សម្រាប់បទពិសោធន៍នេះ ដែលបានពង្រឹងទាំងទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំ និង ទាំងទីបន្ទាល់របស់ពួកយុវជនទាក់ទងទៅនឹងសារៈសំខាន់នៃការតទល់នឹងការល្បួង ។ ■

អាថឺលីណូ ហ្គ្រេនដេស ខាសត្រូ ប្រទេស ពេរ៉ុ

បេឡាធិការនៅធនាគារបានឲ្យខ្ញុំ 2,200 សូល—គឺមួយពាន់បន្ថែមទៀត ។ នៅពេលនោះខ្ញុំត្រូវបានល្បួងឲ្យទុកលុយដែលលើសនោះ ។

ដោយ អែលឆើរ
ខេស យេ. ហ៊ីលប៊ីហ្គ
បានបម្រើជាសមាជិកនៃ
ពួកចិត្តសិបនាក់ពីឆ្នាំ
2001 ដល់ 2012

រស់នៅសម្រាប់ ភាពអស់កល្បជានិច្ច

ខ្ញុំសូមទទួលបានដល់អ្នកដែលជាមជ្ឈិមវ័យវ័យក្មេង ឲ្យនឹកគិត
នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជាញឹកញាប់ ពីជីវិតរបស់អ្នកក្នុងនគរ
សេឡេស្ទាលនាពេលអនាគត ជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក
នៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច ។

ខ្ញុំ ! ពិភពនៃមជ្ឈិមវ័យវ័យក្មេង (ទាំងរៀបការ និង នៅលីវ) សព្វថ្ងៃនេះ ខុសគ្នា
និង ពិបាកយ៉ាងណាទៅ កាលប្រៀបធៀបទៅនឹងពិភពនៃមជ្ឈិមវ័យវ័យក្មេង
កាលពីពីរ ឬ បីជំនាន់មុននោះ ។ ឧបសគ្គជាច្រើនសព្វថ្ងៃនេះ មិនទាំងមាន
ឬ មិនខ្លាំងក្លាដូចសព្វថ្ងៃនេះទេ នៅពេលខ្ញុំរៀននៅមហាវិទ្យាល័យនោះ ។

ប៉ុន្តែ អ្នកនៅទីនេះឥឡូវនេះ នៅក្នុងគ្រានេះ ។ អ្នកកំពុងឈានទៅមុខ ខណៈ
ដែលពួកចាស់ទុំរបស់អ្នកបានឆ្លងទៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ចទៅហើយ ។ អ្នកនៅ
ទីនេះ នៅក្នុងគ្រានេះ គឺពុំមែនដោយចៃដន្យនោះទេ ប៉ុន្តែជាផ្នែកមួយនៃផែនការដ៏នៅ
អស់កល្បជានិច្ច—ដែលត្រូវបានរៀបចំ យល់ព្រមព្រៀង និង ត្រូវបានអនុវត្តតាំងពី
មុនផែនដីត្រូវបានបង្កើតមកម៉្លេះ ។

ឱ ! អ្នកមានជោគវាសនាល្អណាស់ដែលបានស្គាល់ពីការស្តារឡើងវិញនៃ
ដំណើរល្អ ! អ្នកដឹងថា មានជីវិតមុនផែនដីនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះវរបិតាស្តេច និង
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ អ្នកត្រូវបានបង្រៀន និង សាកល្បង ។ អ្នកបានរៀនពីច្បាប់
ដែលនឹងនាំឲ្យអ្នករីកចម្រើន និង លូតលាស់ ។ អ្នកបានធ្វើតាមច្បាប់ទាំងនោះ ហេតុ
ដូច្នេះហើយ អ្នកត្រូវបានចាត់ឲ្យមកលើផែនដី ដោយដាក់អ្នកក្នុងបុព្វហេតុមួយ ដែល
ដឹកនាំទៅកាន់ភាពលើកតម្កើង អំណាច និង ភាពជាព្រះ ។

អ្នកយល់ពីគោលបំណងនៃជីវិតមែងស្លាប់នៅលើផែនដី ហើយអ្នកត្រូវបាន
បង្រៀនពីឱកាសទាំងឡាយក្រោយពីជីវិតមែងស្លាប់នេះ ។ និយាយឲ្យខ្លីទៅ អ្នក
មានទស្សនៈវិស័យអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ច—អ្នកអាចមើលត្រឡប់ក្រោយ ហើយ
អ្នកអាចសម្លឹងមើលទៅមុខ ។

មិត្តភក្តិមជ្ឈិមវ័យវ័យក្មេងរបស់អ្នកភាគច្រើន ដែលមិនមែនជាសមាជិកនៃ
សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយ ហើយជាទូទៅខាង
លោកិយ ដឹងតិចតួចណាស់ពីភាពពិតទាំងនេះ ។ ពួកគេរស់នៅ ដូចជានៅក្នុង

ចេនប្រថុសដោយ ផង់ ឧ សុករឆើរ

អ្នកកុំគ្រាន់តែរស់នៅសម្រាប់គ្រានេះឡើយ តែអ្នកត្រូវតែរស់នៅសម្រាប់ភាពអស់កល្បជានិច្ចវិញ ។ ចូរចងចាំជានិច្ចថា បើសិនជាអ្នកនិង ស្វាមី ឬ ភរិយាអ្នក ឬ អនាគតស្វាមី ឬ ភរិយាអ្នក ប្រសិនបើមិនទាន់រៀបការ គោរពប្រតិបត្តិនោះអ្នកនឹង « បានសិរីល្អបន្ថែមទៅលើក្បាល [របស់អ្នក] ជារៀងដរាបរហូតទៅ » ។

ប្រអប់មួយ ដែលកំណត់ដោយព្រឹត្តិការណ៍ពីរ ៖ ការចាប់កំណើត និង ការស្លាប់ ។ ពួកគេធ្វើការសម្រេចចិត្ត និង ភ្ជាប់ទៅនឹងឥរិយាបថដែលត្រូវបានកម្រិតដោយទស្សនៈវិស័យដែលមានដែនកំណត់ ។ ដោយចាំបាច់នោះ ពួកគេរស់នៅសម្រាប់តែគ្រានេះប៉ុណ្ណោះ—គឺជារយៈពេលរវាងការចាប់កំណើត និង ការស្លាប់របស់ពួកគេ ដែលគ្រាន់តែជារយៈពេលយ៉ាងខ្លីនៅក្នុងផែនការនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ពួកគេទំនងជាមិនដឹងអ្វីសោះពីជីវិតមុនផែនដីនិង ដឹងបន្តិចបន្តួចអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ច ។

សក្តានុពលភាពដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់អ្នក
ទោះយ៉ាងណា អ្នកដឹងពីការសន្យាអំពី

សក្តានុពលភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកនៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ចំពោះគូស្វាមីភរិយាទាំងឡាយ ដែលបានផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់សុទ្ធ ព្រះអម្ចាស់សន្យាថា ៖

« អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវបានក្រោកឡើងនៅក្នុងដំណើររស់ឡើងវិញលើកទីមួយ . . . ហើយនឹងបានគ្រងបល្ល័ង្កទាំងឡាយ នគរទាំងឡាយ ក្សត្របុរីទាំងឡាយ និង អំណាចទាំងឡាយ អំណាចគ្រប់គ្រងទាំងឡាយ គ្រប់ទីកំពស់ និង ជម្រៅទាំងអស់ . . . ហើយបើសិនអ្នករាល់គ្នានៅជាប់ក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់យើង ហើយមិនប្រព្រឹត្តិឃាតកម្ម ដោយការកំចាយឈាម ដែលគ្មានទោសនោះ នោះនឹងបានសម្រេចដល់ពួកគេ ចំពោះគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ ដែលអ្នកបម្រើរបស់យើងបានភ្ជាប់ទៅលើពួកគេ ក្នុងកាលវេលា និង រហូតដល់អស់ទាំងភាពអស់កល្បជានិច្ចផង ហើយនឹងមានប្រសិទ្ធភាពពេញលេញ កាលពួកគេចាកចេញពីលោកិយទៅ ហើយពួកគេនឹងបង្ហូរទេវតាទាំងឡាយ និង ព្រះទាំងឡាយ ដែលបានចាត់ឲ្យនៅទីនោះ ដើម្បីទៅរកភាពកម្លើងឡើងនិង សិរីល្អរបស់ពួកគេ ក្នុងអ្វីៗគ្រប់ទាំងអស់ ដូចដែលបានភ្ជាប់លើក្បាលពួកគេ គឺជាសិរីល្អដែលនឹងបានពូជដ៏បរិបូរ និង បន្តបន្ទាប់ជារៀងដរាបទៅ ។

« ខណៈនោះ ពួកគេនឹងទៅជាព្រះ ពីព្រោះពួកគេគ្មានទីអវសានឡើយ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេនឹងទៅពីភាពអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ទៅភាពអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ពីព្រោះពួកគេមានបន្តទៅ ខណៈនោះពួកគេនឹងទៅលើអ្វីៗទាំងអស់ ពីព្រោះគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់សុទ្ធតែនៅក្រោមអំណាចខ្លួន ។ ខណៈនោះពួកគេនឹងទៅជាព្រះ ពីព្រោះពួកគេនឹងមានអំណាចគ្រប់យ៉ាង ហើយពួកគេទៅត្រូវនៅក្រោមអំណាចពួកគេ » (គ. និង ស. 132:19-20) ។

ខ្ញុំសូមទទួលបានដល់អ្នក ឲ្យនឹកគិតនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក

ជាញឹកញាប់ ពីជីវិតរបស់អ្នកក្នុងនគរសេឡេស្ទាល នាពេលអនាគត ជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក នៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច ជាស្ថានភាពនៃ សិរីល្អដែលមិនអាចគិតដល់ និង គុណប្រយោជន៍ ដែលយើងមិនទាន់អាចយល់ឲ្យបានពេញលេញ នៅឡើយ ។ ទោះយ៉ាងណា អ្វីដែលយើងអាច ប្រាកដជាក់ច្បាស់នោះគឺថា អ្នករាល់គ្នាបានរក្សានូវ « សណ្ឋានទីមួយ » របស់អ្នក (អំប្រាហាំ 3:26) អ្នករាល់គ្នាបានឆ្លងកាត់នូវរាល់ការសាកល្បង ទាំងអស់នៃជីវិតមុនផែនដី អ្នករាល់គ្នាបានអនុវត្តនូវ សេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យ ហេតុដូច្នោះហើយ អ្នករាល់គ្នា បានទទួលនូវឯកសិទ្ធិនៃការទទួលបាននូវរូបកាយ រមែងស្លាប់មួយ និង មកកាន់ពិភពរមែងស្លាប់នេះ ។

ហេតុដូច្នោះហើយ អ្នកកុំគ្រាន់តែរស់នៅ សម្រាប់គ្រានោះឡើយ តែអ្នកត្រូវតែរស់នៅសម្រាប់ ភាពអស់កល្បជានិច្ចវិញ ។ ចូរចងចាំជានិច្ចថា បើសិនជាអ្នក និង ស្វាមី ឬ ភរិយាអ្នក ឬ អនាគត ស្វាមី ឬ ភរិយាអ្នក ប្រសិនបើមិនទាន់រៀបការ គោរពប្រតិបត្តិ នោះអ្នកនឹង « បានសិរីល្អបន្ថែម ទៅលើក្បាល [របស់អ្នក] ជាងដំបូងទៅ » (អំប្រាហាំ 3:26)—គឺជាការសន្យាផ្ទាល់ខ្លួនដ៏ សំខាន់ពីព្រះ ទៅដល់អ្នករាល់គ្នាដែលជាបុត្ររបស់ ទ្រង់ ។

បើអ្នកស្មោះត្រង់នៅក្នុងការរក្សាបទបញ្ញត្តិ ទាំងឡាយរបស់ព្រះ នោះការសន្យារបស់ទ្រង់នឹង ត្រូវបានបំពេញទាំងស្រុង ។ បញ្ហានោះគឺ មានសត្រូវ នៃព្រលឹងមនុស្សខ្លះខ្លះព្យាយាមខ្លាំងណាស់ ដើម្បី ធ្វើឲ្យគំនិតពួកគេរង្វេង ។ បើពួកគេអនុញ្ញាតឲ្យវា និយាយបែបម្យ៉ាង គឺថា ឲ្យសាតាំងបាចធ្វើល្អចូល ក្នុងភ្នែកពួកគេ នោះពួកគេត្រូវបានធ្វើឲ្យខ្វាក់ដោយ របស់ទាំងឡាយខាងលោកិយហើយ ។

ពួកទេវវិទូ និង ពួកអ្នកប្រាជ្ញនៃពិភពគ្រីស្ទាន ពុំ បានដឹងពីអ្វីដែលអ្នកដឹង អំពីការណ៍ទាំងឡាយ នៃភាពអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ ប៉ុន្តែសាតាំងដឹង ! វាដឹងពីការរៀបចំពីជីវិតមុនផែនដីរបស់អ្នក ពី គោលបំណងនៅលើផែនដីរបស់អ្នក និង ជាងនោះ ទៅទៀត គឺពីសក្តានុពលភាពដ៏អស់កល្បជានិច្ច របស់អ្នក ។

ការបកប្រែនៃភាសាហេព្រើរនៃពាក្យអារក្ស គឺ « អ្នកបង្កើត » ។ អារក្សព្យាយាមបង្កើតបង្ហាញ ដំណើរទៅកាន់ភាពអស់កល្បជានិច្ចរបស់អ្នក ។ វា ខំប្រឹងប្រែងបន្តចប់បង្អាក់សក្តានុពលភាពរបស់អ្នក

ព្រះមិនត្រឹមតែប្រទានដល់អ្នកនូវសិទ្ធិ ដើម្បី ជ្រើសរើសរវាងល្អ និង អាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ប្រទាននូវអំណាច ដើម្បីជ្រើសរើស អ្វីដែលល្អ ជាជាងអ្វីដែលអាក្រក់ផងដែរ ! នៅទីបំផុត អ្នកជាអ្នកសម្រេចចិត្ត មិនមែន សាតាំងទេ ។

នៅទីនេះ និង បន្ទាប់ពីនេះទៅ ។ វាព្យាយាមធ្វើឲ្យ អ្នកអនុវត្តសិទ្ធិសេរីភាពរបស់អ្នកដោយល្ងង់ខ្លៅ ។ មនុស្សរ៉ឺម៉កមួយចំនួន មានចិត្តចង់ជាខ្លាំង ដើម្បីការពារនូវឯករាជ្យភាពរបស់ខ្លួន ដោយមាន អារម្មណ៍ថា ឯករាជ្យភាពរបស់ពួកគេត្រូវបានបើក បង្ហាញល្អបំផុត ដោយការជ្រើសរើសធ្វើអ្វីដែល ខុសឆ្គង ។ មនុស្សឆោតល្ងង់ណាក៏អាចធ្វើដូច្នោះ បានដែរ មនុស្សណាក៏អាចធ្វើដូច្នោះបានដែរ ។

តាមពិតទៅ ឯករាជ្យភាព ដែលជាសេរីភាព ដ៏ពិតប្រាកដ គឺត្រូវបានបង្ហាញល្អបំផុត ដោយ ការជ្រើសរើសអ្វីដែលត្រឹមត្រូវជានិច្ច ។ ព្រះមិន ត្រឹមតែប្រទានដល់អ្នកនូវសិទ្ធិ ដើម្បីជ្រើសរើស រវាងល្អ និង អាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ប្រទាននូវ អំណាច ដើម្បីជ្រើសរើសអ្វីដែលល្អ ជាជាងអ្វីដែល អាក្រក់ផងដែរ ! ដោយហេតុនោះ ព្រះបានប្រទាន ដល់អ្នកនូវអំណាចដែលខ្លាំងក្លាជាងសាតាំង និង ពួកពលបរិវាររបស់វា ។ នៅទីបំផុត អ្នកជាអ្នក សម្រេចចិត្ត មិនមែនសាតាំងទេ ។

ព្រះវរបិតាស្នូតបានរៀបចំបទពិសោធន៍រមែង ស្លាប់នេះ សម្រាប់គោលបំណងដ៏សំខាន់មួយ ៖ ថាយើងអាចត្រូវបានសាកល្បង និង យកឈ្នះ លើការណ៍អាក្រក់ ។ ទ្រង់កម្រនឹងរៀបចំយ៉ាង ជាក់លាក់នូវការសាកល្បង និង ការល្បួង ទាំងឡាយ ប៉ុន្តែទ្រង់ដឹងថា ជីវិតរមែងស្លាប់នឹងផ្តល់

នូវភាពបរិបូណ៌ដល់ពួកគេ ។ ទ្រង់មានព្រះបំណង ប្រាថ្នាថា ខណៈដែលយើងនៅលើផែនដីនេះ យើង រៀនយកឈ្នះភាព « ខាងសាច់ឈាម » របស់យើង (សូមមើល ម៉ូសាយ 3:19) ដោយបញ្ចៀសខ្លួន យើងពីភាពខាងលោកិយ និង បង្ហាញឲ្យឃើញថា ខ្លួនយើងមានភាពសក្តិសម ។ សាតាំងមានគំនិត ផ្សេងទៀត ។ វានឹងធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលវាអាចធ្វើ បាន ដើម្បីបង្អាក់បង្អួចការរីចម្រើនរបស់យើង ។

ការល្បួងរបស់លោកិយ

ដោយមានជំនួយដ៏ឆ្លាតវៃ និង អាក្រក់ និង ការជម្រុញរបស់សាតាំង ពិភពលោកនេះធ្វើឲ្យអ្នក ទទួលយកនូវការល្បួង ឲ្យស្របទៅនឹងមនុស្ស ឲ្យ រីករាយនឹងការរើបន្ថែមនោះ—ប្រហែលនៅក្នុង ទម្រង់ជាភាពយន្ត ឬ ល្បែងរ៉ឺម៉កដែលមិនសមរម្យ ការមិនចេះទប់ខាងផ្នែកសីលធម៌ (រួមទាំងរូប អាសគ្រាម) ភាសាអាក្រក់ ការតុបតែងដែល មិនរមែង ឬ ភាពមិនស្មោះត្រង់ ។ សាតាំង នឹងព្យាយាមបំបាក់ការយល់ដឹងរបស់អ្នកអំពី ផែនការដែលត្រូវបានរៀបចំយ៉ាងទេវភាពសម្រាប់ ក្រុមគ្រួសារ ៖ ថាអាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានតែងតាំង មកពីព្រះ រវាងបុរស និង ស្ត្រី ហើយថាកូនៗមាន សិទ្ធិដើម្បីទទួលបានការចិញ្ចឹមបីបាច់ដោយម្តាយ ម្តាក់ និង ឪពុកម្តាក់ ។

ក្នុងមួយរំពេច ប្រសិនបើអ្នកទទួលយក ការអញ្ជើញរបស់លូស៊ីហ្វើរដោយមិនបានគិតឲ្យ បានហ្មត់ចត់ នោះវាអាចប្តូរអ្នកពីពរជ័យទាំងឡាយ នៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ សាតាំងគ្មានសង្ឃឹម ផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីទទួលបានភាពអស់កល្បជានិច្ច នោះទេ ។ ចូរចងចាំថា វាបានចាញ់សង្គ្រាមនៅ ស្ថានសួគ៌ ជាសង្គ្រាមមួយដែលត្រូវបានច្បាំងដោយ ទីបន្ទាល់ (សូមមើល វិវរណៈ 12:11) ដែលពួកអ្នក ដើរតាមដំណោះស្រាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានយកឈ្នះ លើវា និង ពួកអ្នកគាំទ្រវា ។ គ្រោះថ្នាក់គឺផ្តល់ដល់ អ្នកដើរតាមសាតាំងទាំងអស់—គឺមួយភាគបីនៃ ពួកពលហិរវារ៉ានស្ថានសួគ៌—ត្រូវបានបណ្តេញ ចេញ ។ ពួកគេនឹងមិនដែលបានទទួលរូបកាយ ជាសាច់ឈាម ឬ មានឱកាសដើម្បីបានជីវិតដ៏នៅ អស់កល្បជានិច្ចនោះទេ ។

លីហែបាននិយាយទៅកូនប្រុសរបស់លោកគឺ យ៉ាកុប ថា ៖

« ហើយឪពុក លីហែ ស្របតាមរឿងដែលឪពុក បានអានមក សន្និដ្ឋានជាចាំបាច់ថា មានទេវតាមួយ នៃព្រះ ស្របតាមដែលបានសរសេរទុក បានធ្លាក់ មកពីលើមេឃ ហេតុដូច្នោះហើយ ទេវតានោះបាន ក្លាយទៅជាអារក្ស ដោយបានព្យាយាមស្វែងរកអ្វី មួយដែលអាក្រក់ចំពោះព្រះ ។

« ហើយព្រោះទេវតានោះបានធ្លាក់មកពីលើមេឃ ហើយក្លាយទៅជាមានទុក្ខវេទនានៅអស់កល្បជានិច្ច នោះវាក៏បានព្យាយាម ធ្វើឲ្យមនុស្សលោកទាំងអស់ មានទុក្ខវេទនាដែរ » (និវ័ហ្វទី 2 2:17-18) ។

លីហ្វើក៏បានបង្រៀនផងដែរថា ៖ « ហេតុដូច្នោះ ហើយ មនុស្សលោកមានសេរីភាពស្របតាម សាច់ឈាម ។ . . . ហើយពួកគេមានសិទ្ធិនឹង រើសយកឥស្សរភាព និង ជីវិតដ៏នៅអស់កល្ប ជានិច្ច តាមរយៈព្រះជាអ្នកសង្រួបសង្រួមដ៏ធំ របស់មនុស្សលោកទាំងអស់ ឬក៏រើសយកការជាប់ ឃុំឃាំង និង ការស្តាប់ ស្របតាមការជាប់ឃុំឃាំង និង អំណាចរបស់អារក្ស ត្បិតវាព្យាយាមធ្វើឲ្យ មនុស្សលោកទាំងអស់មានទុក្ខវេទនាដូចវាដែរ » (និវ័ហ្វទី 2 2:27) ។

នៅក្នុងជំនាន់របស់យើង ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយ ញៀន ពួកអ្នកចែកចាយរូបរាសត្រាម ពួកអ្នក ជម្រុញឲ្យមានការកំសាន្តអាក្រក់ៗ ពួកអ្នកគាំទ្រ ការកុហក ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយគ្រឿងកុបតែងដែល មិនសមរម្យ ពួកអ្នកទាក់ចិត្តទៅនឹងភាពអស់លីវធម៌

និង ពួកអ្នករិះគន់ក្រុមគ្រួសារតាមបែបប្រពៃណី ពួក អ្នកទាំងអស់នោះដើម្បីឲ្យមានការជ្រើសរើសដែល នឹងបន្តនិបន្តកដល់ជីវិតខាងវិញ្ញាណនៃបុត្រាបុត្រី ព្រះ រហូតដល់ថ្នាក់ស្តាប់ខាងវិញ្ញាណផង ។

ចូរចងចាំថា សាតាំងសើចចំអកឲ្យ ភាពអកុសលនៃពួកអ្នកដែលត្រូវបានបោកបញ្ឆោត ដោយការកំសាន្តបែបនោះ (សូមមើល ម៉ូសេ 7:26) ។ វិធីសាស្ត្ររបស់វាមានច្រើនផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រទាំងនោះមានគោលបំណងដូចគ្នា តែមួយ ៖ ការមិនគោរពប្រតិបត្តិ និង ការបាត់បង់ ពរជ័យដែលទាក់ទងនឹងការមិនគោរពប្រតិបត្តិ ទាំងនោះ ។

ពរជ័យទាំងឡាយនៃការគោរពប្រតិបត្តិ

ការគោរពប្រតិបត្តិនាំមកនូវពរជ័យ និង សេចក្តីសុខសាន្ត ។ ចូរគិតអំពីការសម្រេចចិត្តដ៏ មានសតិសម្បជញ្ញៈដែលជាក់លាក់មួយ ដែល អ្នកបានធ្វើ ដើម្បីធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ សូម្បីតែមាន ការល្អៗយ៉ាងខ្លាំងឲ្យធ្វើខុសក្តី ។ ប្រហែលវាជា ការសម្រេចចិត្តមួយ ដើម្បីលប់បំបាត់គំនិតដែល មិនសមរម្យទាំងឡាយ ឬ ដើម្បីប្រាប់ការពិត ពេល ដែលវាងាយស្រួលជាងក្នុងការនិយាយកុហក ។ ប្រហែលវាជាការសម្រេចចិត្តមួយ ដើម្បីក្រោកឡើង ហើយដើរចេញពីភាពយន្តធម៌ (ឬ ពីកន្លែងដែល មិនបរិសុទ្ធណាមួយ) ដែលបានផ្សព្វផ្សាយថាអាច ទទួលយកបាន ប៉ុន្តែ តាមពិតបានបង្ហាញថាមិន សមរម្យទេ ។

ពេលដែលអ្នកមើលត្រឡប់ទៅការសម្រេចចិត្ត

ចំណុចគោលលិទ្ធិសំខាន់ៗ
តាមរយៈការស្តារឡើងវិញ ពួកបរិសុទ្ធប្រ ចុងក្រោយដឹងថា

- ព្រះវរបិតាសួគ៌សន្យាប្រទានសិរីល្អដ៏ អស់កល្បជានិច្ចដល់អ្នកគោរពប្រតិបត្តិ ។
- សាតាំងព្យាយាមឲ្យមនុស្សលោកទាំងអស់ រងទុក្ខវេទនា ។
- បុត្រទាំងឡាយរបស់ព្រះមានអំណាច ដើម្បីយកឈ្នះការល្អៗ ។

ដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់អ្នក អ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ? សប្បាយរីករាយ ? ការញ្ញាណដឹងពីការចេះគ្រប់គ្រង ខ្លួនឯង ឬ ការរីកចម្រើនផ្ទាល់ខ្លួន ? ទំនុកចិត្តបាន កើនឡើង ចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ? សមត្ថភាព បានពង្រីកដើម្បីទប់ទល់នឹងអារក្ស ? នោះគឺជា អំណាច នោះគឺជាសេរីភាព !

ប្រសិនបើអ្នកទប់ទល់នឹងការល្អៗដោយ ខ្ជាប់ខ្ជួន នោះវានឹងក្លាយជាការកាន់តែ ងាយស្រួល—មិនមែនថា លក្ខណៈនៃការទប់ទល់ បានផ្លាស់ប្តូរនោះទេ ប៉ុន្តែអំណាចរបស់អ្នកក្នុងការ ធ្វើដូច្នោះបានកើនឡើង ។¹ អ្នកអាចយកឈ្នះ ការល្អៗណាក៏ដោយ ដែលនៅចំពោះមុខអ្នក (សូមមើល កូរិនថូស ទី1 10:13) ។

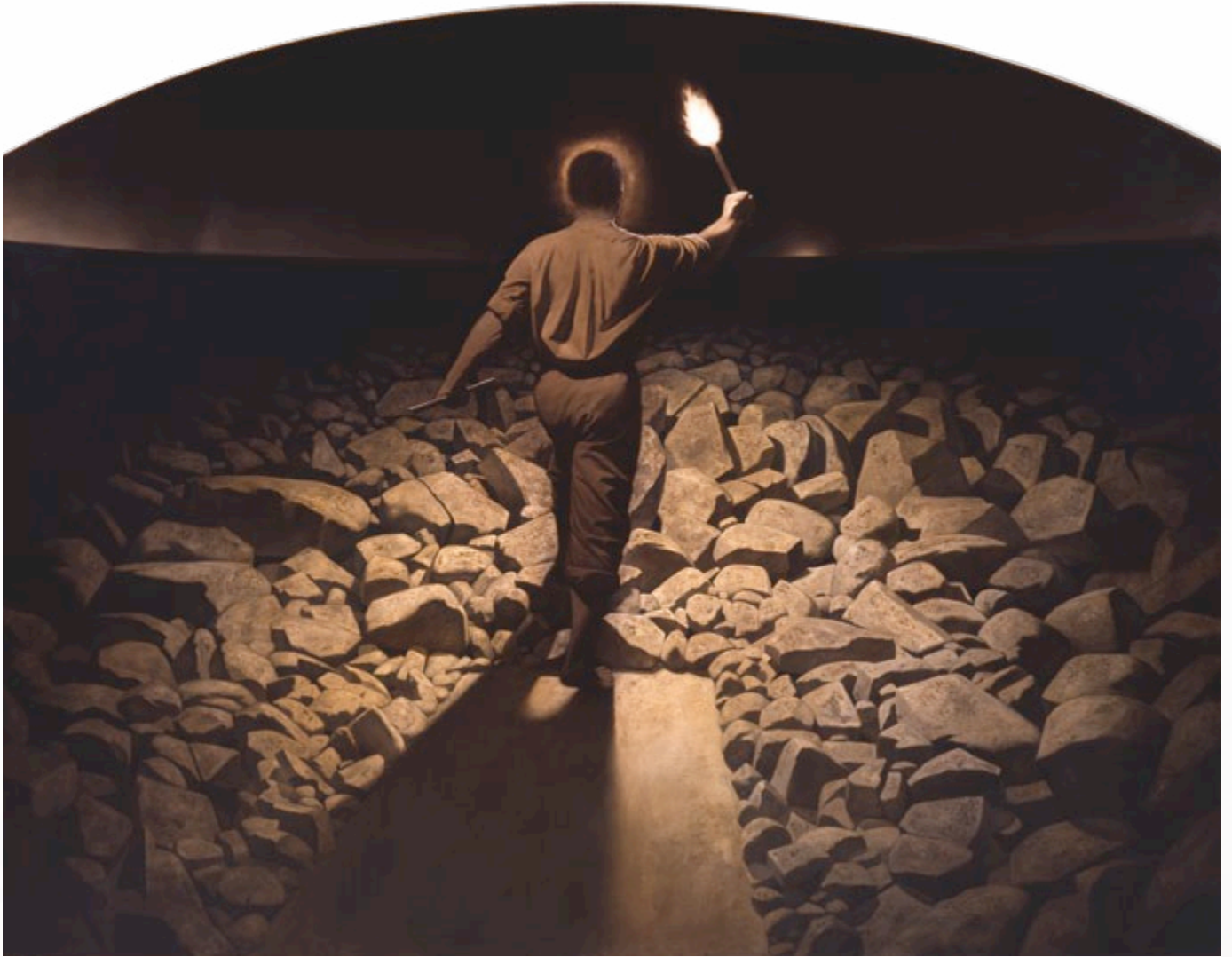
អ្នកមានចំណេះដឹងអំពីដើមកំណើតដ៏ទេវភាព របស់អ្នក ។ អ្នកមានការចេះដឹងដ៏ពេញលេញអំពី ជោគវាសនាដ៏ទេវភាពរបស់អ្នក ។ ខ្ញុំសូមអញ្ជើញ អ្នក « ឲ្យរះឡើងទៅកាន់ទេវភាពដែលនៅក្នុង ខ្លួនអ្នក »² ហើយមិនមែនគ្រាន់តែរស់នៅសម្រាប់ គ្រានេះប៉ុណ្ណោះនោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ភាពអស់កល្ប ជានិច្ចវិញ ។

អ្នកដែលជាមជ្ឈមាយ៉ាយក្នុងជីវិតអើយ អ្នក ដែលជាអនាគតអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងនគររបស់ព្រះ និង នៅក្នុងសង្គម ត្រូវតែមិនត្រូវក្លាយជាអ្នករងគ្រោះ នៅក្នុងសង្គ្រាមដ៏មិនចប់នេះឡើយ ។ អ្នកបាន រួចជីវិតពីសង្គ្រាមនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ អ្នកអាចឈ្នះ សង្គ្រាមនៅលើផែនដីនេះបាន ។ កុំរស់នៅសម្រាប់ គ្រានេះឡើយ តែរស់នៅសម្រាប់ភាពអស់កល្ប ជានិច្ចវិញ ។

ចូរប្រាកដក្នុងចិត្តថា វាសមនឹងតម្លៃនៃការខិតខំ ប្រឹងប្រែងរបស់អ្នក ក្នុងការស្តាប់តាមបទបញ្ញត្តិ ទាំងឡាយ ត្បិតវាមានរបស់អ្នកគឺដើម្បីបានត្រឡប់ ទៅកាន់វត្តមានរបស់ព្រះ ក្នុងកម្រិតដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃ នគររសឡេស្ទាល ។ ■

ដកស្រង់ចេញពីសន្ទនាថាការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានមួយ ដែលបានផ្តល់នៅសាលាវិទ្យាល័យព្រឹកហ្វា យ៉ង់-អ៊ីដាហ្វ នៅថ្ងៃទី 20 ខែ មីនា ឆ្នាំ 2007 ។ សម្រាប់អត្ថបទ ទាំងមូលជាភាសាអង់គ្លេស សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ web.byui.edu/devotionalsandspeeches ។

កំណត់ចំណាំ
1. Bible Dictionary, "Devil" ។
2. សូមមើល « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក » លីអាហ្វណា ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2010 ទំព័រ 129 ។
3. សូមមើល Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (2002) ទំព័រ 35 ។
4. Gordon B. Hinckley, "Each a Better Person," លីអាហ្វណា ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2002 ទំព័រ 99 ។

ទម្រង់ដែលជាការផ្តួចផ្តើម ដោយ លើង លីន ១ ៧ ដោយបានការអនុញ្ញាតជាផ្លូវការពីលោកមន្ទីរព្រះវិហារសុខសន្តិសុខសន្តានចក្រ

បទពិសោធន៍ទាំងឡាយនៅក្នុង ការទុកចិត្តដ៏ជ្រាលជ្រៅ

ដោយ មិលីហ្សា ហ្សិនទីណា
ទស្សនាវដ្តីសាសនាចក្រ

ពេលឃ្លែរ (ឈ្មោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ) មានអាយុប្រាំមួយឆ្នាំ ឪពុកម្តាយនាងបានលែងលះគ្នា ។ ជាច្រើនឆ្នាំក្រោយពីនោះមក នាងបានឃើញអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលហាជ័យជាច្រើន ក៏ដូចជាសមាជិកគ្រួសារដែលជួបនឹងការញៀន ការអស់កម្មក្នុងសាសនាចក្រ និងការចប់ចិត្ត ។ ដោយទុក្ខព្រួយ និង ភាន់ច្រឡំ នោះឃ្លែរបានបាត់បង់ទំនុកចិត្តក្នុងក្រុមគ្រួសារ ។

នាងនិយាយថា « ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្លួនឯងថា អាពាហ៍ពិពាហ៍មិនមែនសម្រាប់ខ្ញុំទេ » ។ « ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្រាន់តែលាក់បាំងនូវការភ័យខ្លាចរបស់ខ្ញុំដែលថា អនាគតរបស់ខ្ញុំនឹងដូចជាអ្វីដែលខ្ញុំបានមានបទពិសោធន៍ដែរ » ។

បន្ថែមលើអារម្មណ៍ទុក្ខព្រួយអំពីស្ថានភាពគ្រួសារនាង នោះឃ្លែរបានមានអារម្មណ៍ឯកោ ។ ថ្ងៃមួយពេលជាយូរម្តងម្នាក់ នាងបានលក់ប្រសិទ្ធភាពចុះនៅក្នុងការអស់សង្ឃឹម ហើយបានអធិស្ឋាន ដោយអង្វរដើម្បីដឹងថា បើព្រះវរបិតាស្តីនៅទីនោះទេ ។ នាងនិយាយថា « ពេលខ្ញុំយប់យំ និង និយាយ ខ្ញុំបានរំជួលចិត្តដោយអារម្មណ៍ដ៏ឆេះឆ្ងល់មួយ ដែលសុខសាន្ត ខ្លាំង និង ថ្ងៃ » ។ « ខ្ញុំបានដឹងថា ព្រះវរបិតាស្តីគង់នៅទីនោះ ហើយស្រឡាញ់ខ្ញុំ និងជួយខ្ញុំឆ្លងកាត់ការលំបាករបស់ខ្ញុំជានិច្ច » ។

ចម្លើយដែលឃ្លែរបានទទួល បំផុសឲ្យមានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងការបង្កើនទីបន្ទាល់របស់នាង និង ទុកចិត្តលើព្រះ និង បទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ដែលទាក់ទងនឹងក្រុមគ្រួសារ ។ នាងមិនត្រឹមតែបន្តអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអានព្រះគម្ពីររបស់នាង ចូលរៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង រក្សាបទបញ្ញត្តិផងដែរ ។

ឥឡូវនេះ ឃ្លែរបានរៀបការ ហើយនាងកំពុងរៀនដើម្បីប្រឈមនឹងឧបសគ្គទាំងឡាយ ដោយជំនឿ ។ « ខ្ញុំមិនព្រួយបារម្ភ មិនថាវាមិនអាចទៅរួច ដើម្បីនឹងបិទបញ្ចប់ការរៀនម៉ាយក្នុង ពីព្រោះស្វាមីខ្ញុំ និងខ្ញុំ បានសម្រេចចិត្តដើម្បីបិទបញ្ចប់របស់យើងជានិច្ច រួមទាំងព្រះវរបិតាស្តី និង ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង នៅក្នុងជីវិតយើង ហើយចង់ចាំសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អដែលមិនអាចបដិសេធបានឡើយ » ។

សម្រាប់ឃ្លែរ ការស្ថាបនាការទុកចិត្តលើព្រះបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការអធិស្ឋានដ៏សាមញ្ញស្មោះត្រង់មួយ ។ ប៉ុន្តែ តើមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីស្ថាបនាការទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាស្តី ? មជ្ឈមាយ៉ាយក្នុងមកពីទូទាំងពិភពលោក—ម្នាក់ៗជួបនឹងការលំបាក—ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ពីរបៀបដែលពួកគេបានអភិវឌ្ឍការទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ និង បានរៀនពីផ្នែកលើព្រះរាជបំណងរបស់ទ្រង់ របៀបរបស់ទ្រង់ និង ពេលវេលារបស់ទ្រង់ ។

បន្តរក្សាការដឹងគុណ

ការគិតពីពរជ័យទាំងឡាយរបស់នាង ជួយឲ្យ ស្នេហានី អេកលី មកពី រដ្ឋ ហេស ប្រទេសអាណ្លីម៉ង់ ទុកចិត្តលើផែនការរបស់ព្រះវរបិតាស្តី និង លើពេលវេលារបស់ទ្រង់ ។

ស្នេហានីបានចាប់ផ្តើមសរសេរនូវពរជ័យទាំងឡាយរបស់នាង បន្ទាប់ពីទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងមិត្តល្អម្នាក់ មិនបានសម្រេច ។ « ទោះជាយើងមិនបានណាត់ជួបដើរលេងរៀនស្គាល់ចិត្តគ្នាក្តី ក៏ខ្ញុំតែងតែសង្ឃឹមថា ទំនាក់ទំនងរបស់យើងនឹងអភិវឌ្ឍទៅជាអ្វីមួយថែមទៀត ។ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញ ពេលគាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់មានមិត្តស្រីម្នាក់ហើយ » ។

ដោយខូចចិត្ត ស្នេហានីបានរកឃើញការល្អលោម បន្ទាប់ពីបានអានអត្ថបទមួយអំពីការដឹងគុណ ដែលនៅក្នុងលីអារហ្វណា ។ នាងបានទទួលការបំផុសឲ្យសរសេរ ថាតើនាងបានមានពរជ័យយ៉ាងណា—ជាពិសេស ថាតើការនៅលីវជាពរជ័យមួយយ៉ាងណា ។

អ្វីដែលនាងកត់ត្រាទុកបានជួយនាងឲ្យដឹងថា ដោយគ្រាន់តែនាងពុំទាន់មានឱកាសរៀបការ នោះមិនមែនមានន័យថា នាងត្រូវបានបដិសេធមិនឲ្យទទួលពរជ័យនោះទេ ។ ស្នេហានីដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរជ័យដល់នាង ឲ្យមានឱកាសធ្វើជាគ្រូបឋមសិក្សា និង ធ្វើការជាមួយកុមារ ។ នាងបានធ្វើដំណើរ បានចូលរួមសន្និសីទទូទៅ និង បានចូលរួមចំណែកជាអ្នកប្រឹក្សាក្នុងកម្មវិធី ជាពិសេសសម្រាប់

យុវវ័យ ។ មិត្តភាពដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់នាងមួយចំនួន ត្រូវបានស្ថាបនាឡើងតាមរយៈសន្និសីទមជ្ឈមាយ៉ាយក្នុង ដែលនាងបានចូលរួម ។

នាងនិយាយថា ប៉ុន្តែពរជ័យដ៏ធំបំផុតគឺការដែលអាចចំណាយពេលនៅជាមួយលោកយាយរបស់នាងមួយរយៈខ្លី មុនពេលគាត់បានទទួលអនិច្ចកម្មទៅ ជាអ្វីមួយដែលបងប្អូននាង និង បងប្អូនដ៏ដូនមួយនាងមិនបានធ្វើ ព្រោះពួកគេរស់នៅឆ្ងាយ ឬ មានក្រុមគ្រួសារដែលពួកគេត្រូវថែរក្សាដែរ ។

ប្រាំឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ តាំងពីស្នេហានីបានចាប់ផ្តើមកត់ត្រានូវពរជ័យទាំងឡាយរបស់នាង ។ នាងនៅតែរង់ចាំពេលវេលា ដែលនាងនឹងមានឱកាសរៀបការនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នាងនិយាយថា « ខ្ញុំមិនដឹងពេលណាដែលខ្ញុំនឹងជួបជាមួយនឹងដៃគូអស់កល្បរបស់ខ្ញុំនោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំទុកចិត្តថា ពេលវេលានោះនឹងមកដល់ ។ រហូតដល់ពេលនោះ ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំនឹងបន្តទទួលបទពិសោធន៍ទាំងឡាយ ដែលនឹងជួយឲ្យខ្ញុំរៀន និង រីកចម្រើន ។ ព្រះវរបិតាស្តីបានប្រទានពរជ័យដល់នាងដ៏ច្រើនមហិមា ហើយនាងដឹងថា ទ្រង់នឹងបន្តធ្វើដូច្នោះប្រសិនបើនាងស្មោះត្រង់ ។

អានព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាបិតាថ្ងៃ

ជានិយាយ ម៉ាកុសសែលឡូ មកពី រដ្ឋ ខូឡូរ៉ាដូ ស.រ.អា. ទើបតែបានបញ្ចប់ការលែងលះរបស់គាត់ ហើយបានឃើញថា វាពិបាកនឹងមានអារម្មណ៍សុខសាន្តជាមួយនឹងស្ថានភាពថ្មីរបស់គាត់ ។ គាត់មិនត្រឹមតែមិនមែនជាមនុស្សរៀបការទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ក៏ជាឪពុកថ្មីថ្មោងម្នាក់ ហើយអត់មានការងារធ្វើថែមទៀតផង ។ គាត់មិនបានយល់ថាការណានេះបានកើតឡើងយ៉ាងណានោះទេ—ជាពិសេស ពេលដែលគាត់តែងតែព្យាយាមដើម្បីធ្វើជាមនុស្សសុចរិតនោះ ។

ដោយមានអារម្មណ៍ឯកោ និង វង្វេង ជានិយាយបានបែរទៅរកព្រះគម្ពីរ ។ គាត់និយាយថា « ខ្ញុំបានចាំពីការល្អលោមដែលខ្ញុំបានទទួលក្នុងពេលអតីតកាល ពីការអានព្រះគម្ពីរ ដូច្នោះខ្ញុំបានចាត់វាជាការផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់មួយ ជាវង្វេងរាល់ថ្ងៃ » ។

រូបថតពីការសិក្សាស្រាវជ្រាវ៖ ដោយ ជឿន ហាមច័ត្តប្លង់

ការចាត់ពេលវេលាសម្រាប់ការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាប្រចាំថ្ងៃ មានន័យថា គាត់បានដាក់កម្រិតដល់ការកំសាន្តសប្បាយ ដូចជាទូរទស្សន៍ និង អ៊ីនធើណិត ។ គាត់និយាយថា ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការពលកម្មមួយនោះទេ ។ « ពេលខ្ញុំអាន ខ្ញុំទទួលបានការល្អលោម និងការដឹកនាំ ។ អ្វីៗផ្សេងទៀតក្លាយទៅជាការសំខាន់បន្ទាប់បន្សំ ។ ខ្ញុំមិនបានគ្រាន់តែអាន ដើម្បីអាននោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំកមើលចម្លើយទាំងឡាយ ។ ខ្ញុំអានដោយមានគោលបំណងមួយ » ។

ជានីយ៉ែលបានរកឃើញការល្អលោមនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ពេលដែលគាត់បានដឹងថា គ្រប់គ្នាមានបទពិសោធន៍អំពីភាពអកុសល ។ គាត់និយាយថា « ព្យាករណ៍ទាំងឡាយ និង អ្នកផ្សេងទៀតជាមនុស្ស

សុចរិត ប៉ុន្តែនៅតែមានទុក្ខលំបាក » ។ « ការអានពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគាត់ បានជួយខ្ញុំឲ្យយល់ថា មានពេលមួយក្នុងជីវិត យើងទាំងអស់គ្នាអង្វរទុក្ខវេទនា ប៉ុន្តែនៅក្នុងទុក្ខវេទនានោះ យើងអាចខិតកាន់តែជិតព្រះគ្រីស្ទ » ។

បន្ថែមលើនោះទៀត ជានីយ៉ែលនិយាយថា ការអានជាប្រចាំថ្ងៃបានសម្រាលបន្តការរបស់គាត់ ព្រោះវាជារបៀបមួយក្នុងការបញ្ចូលព្រះអង្គសង្គ្រោះក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់ ។ « ពេលព្រះបានមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ តាមរយៈខទាំងឡាយដែលខ្ញុំអាន ខ្ញុំទុកចិត្តថា អ្វីៗនឹងប្រសើរឡើង ហើយថាជំនួយរបស់ទ្រង់ គឺអ្វីមួយដែលល្អនឹងបានមកពីបទពិសោធន៍នេះ » ។

ទុកព្រះជាទីមួយ

ជូ នីន មកពី ទីក្រុង កៅស៊ីអ៊ុង ប្រទេស តៃវ៉ាន់ បានមានបទពិសោធន៍អំពីភាពភ័យខ្លាច បន្ទាប់ពីគាត់បានស្នើសុំ មី វ៉ា ដែលជាមិត្តស្រីគាត់រៀបការ ។ « ខ្ញុំធ្លាប់ដើរលេងដើម្បីស្គាល់ចិត្តគ្នា ជាមួយមនុស្សផ្សេងទៀតពីមុនមក យ៉ាងហោចណាស់បីដង មុននេះ ខ្ញុំធ្លាប់មានទំនាក់ទំនងប្រាកដជាមួយដែលរីកលូតលាស់ឡើង គ្រាន់តែដើម្បីមើលឃើញវ៉ាបែកខ្ញែកទៅវិញ ។ បទពិសោធន៍ទាំងនោះ បានធ្វើឲ្យទុកចិត្តរបស់ខ្ញុំចុះទន់ខ្សោយ នៅក្នុងការមានទំនាក់ទំនងយូរអង្វែងមួយ ដែលនាំទៅរកទំនាក់ទំនងដ៏អស់កល្បមួយ » គាត់បានសារភាពយ៉ាងដូច្នោះ ។

ទោះជា ដូ ឆីន មានអារម្មណ៍សុខសាន្តពេល គាត់អធិស្ឋានអំពីការរៀបការ ម៉ី វ៉ា ក៏ដោយ ក៏គាត់ បានចាប់ផ្តើមសង្ស័យចំពោះចម្លើយរបស់គាត់ ។ តើ គាត់បានទទួលអារម្មណ៍បញ្ជាក់ពីព្រះវិញ្ញាណទេ ? ឬក៏អារម្មណ៍របស់គាត់បានធ្វើឲ្យគាត់កាន់តែច្រឡំ ? តើការភ្ជាប់ពាក្យនេះនឹងនាំឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធទេ ? ឬក៏ទំនាក់ទំនងនេះនឹងត្រូវបែកខ្ញែក ?

គឺនៅក្នុងអំឡុងពេលនេះឯង ដែល ដូ ឆីន បាន ចងចាំពីសំណួរមួយដែលសួរដោយ ប្រធាន អែស៊ីវ៉ា ថាហូ ប៊ែនស៊ីន (1899-1994) ដែលគាត់បាន ឮនៅក្នុងថ្នាក់វិទ្យាស្ថាន ៖ « យើងត្រូវតែទុកព្រះ នៅមុខអ្វីផ្សេងទៀតទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតយើង ។ . . ពេលយើងទុកព្រះជាទីមួយ នោះអ្វីៗទាំងអស់ ផ្សេងទៀតចូលទៅក្នុងកន្លែងត្រឹមត្រូវរបស់វា ឬក៏ ចេញពីជីវិតយើង » ។

ដំបូន្មាននេះបានចង្អុលប្រាប់ពីការសម្រេចចិត្ត ដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងជីវិត ដូ ឆីន ។ គាត់និយាយ ថា « ខ្ញុំបានដឹងថា ប្រសិនបើខ្ញុំទុកព្រះជាទីមួយ នៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ ហើយដកបណ្តាខ្ញុំស្មោះត្រង់ និង ពិតត្រង់ចំពោះទ្រង់ នោះអ្វីៗដែលមិនត្រឹមត្រូវ នឹងចាកចេញទៅ ហើយអ្វីៗដែលល្អនឹងចូលទៅ ក្នុងកន្លែងរបស់វា » ។ បើគាត់ទុកព្រះជាទីមួយ ហើយទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ជាមួយ ម៉ី វ៉ា ល្អ នោះ ព្រះវរបិតាស្តីនឹងជួយឲ្យវាបានសម្រេច ។ ដោយ

ឆ្ពោះទៅមុខដោយការទុកចិត្ត នោះ ដូ ឆីន បាន រៀបការនឹង ម៉ី វ៉ា នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធបុរេក្នុង ។ គាត់និយាយថា « ខ្ញុំបានទទួលពរជ័យយ៉ាងសន្ធឹក សន្ធាប់ ដោយមកពីការដាក់ការទុកចិត្តរបស់ខ្ញុំចំពោះ ព្រះអម្ចាស់ » ។

ព្យាយាមធ្វើតាមព្រះរាជបំណងទ្រង់

របៀបមួយផ្សេងទៀតក្នុងការស្ថាបនាការទុកចិត្ត លើព្រះវរបិតាស្តី គឺការធ្វើតាមព្រះរាជបំណងរបស់ ទ្រង់ ។ សម្រាប់ ម៉ាថា ហ្វែរនេនដេស-វេប៊ុលលូស មកពី ទីក្រុង ថាវ៉ាហ្គណា ប្រទេស អេស្ប៉ាញ ការរៀនទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាស្តី បានមកពី ការជ្រើសរើសដើម្បីរក្សាបទដ្ឋានរបស់នាង ។

យុវជនដែលនាងបានណាត់ជួបដើរលេងដើម្បី ស្គាល់ចិត្តគ្នា ពុំមែនជាសមាជិកសាលាសាចក្រ ទេ ហើយក៏ពុំមានចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងការចូលរួម ដែរ ។ នាងនិយាយថា « វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំបាន ចាប់ផ្តើមមានការប្រទាញប្រទង់ រវាងអ្វីដែលខ្ញុំ ត្រូវបានបង្រៀន អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏អស់កល្ប និង ការដោះសាររាប់រយជំពូកដែលដូចចិត្តរបស់ ខ្ញុំផ្តល់ដល់ខ្ញុំ ឲ្យលះបង់វាទាំងអស់ចោល ហើយ រៀបការជាមួយយុវជននោះសម្រាប់តែជីវិតនេះ ប៉ុណ្ណោះ » ។ « ប៉ុន្មានខែនោះជាខែនៃការកាន់តែច្រឡំ ឈឺចាប់ និង ទឹកភ្នែកជាច្រើនតំណក់ » ។

ដោយមានការពិបាកក្នុងការសម្រេចចិត្ត ម៉ាថាបានចូលទៅបន្ទប់នាង ហើយបានស្វែងរក ការដឹកនាំពីពរជ័យនៃលោកអយ្យកោរបស់ នាង ។ នាងបានអាននូវអ្វីដែលបានសន្យាដល់ នាង ប្រសិនបើនាងជ្រើសរើសការត្រឹមត្រូវ ។ ដោយចាប់ផ្តើមយំមួយរំពេច នោះនាងបានដឹង ពីអ្វីដែលនាងត្រូវតែធ្វើ ។ « លទ្ធផលទាំងឡាយ នៃការបែកបាក់គ្នា មិនជាបញ្ហាអ្វីសម្រាប់ខ្ញុំទៀត ឡើយ ។ ខ្ញុំពុំបានដឹងថាមានអ្វីនៅខាងមុខនោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានការជឿជាក់ថា ដកបណ្តាខ្ញុំនៅខាង ព្រះអម្ចាស់ នោះគ្មានសង្ស័យឡើយ វានឹងជាអ្វីមួយ ដែលល្អ ។ ខ្ញុំបានរកឃើញថា ពេលដែលយើងលើក ទស្សនៈរបស់យើងឡើង ហើយធ្វើតាមការបំផុស របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះយើងរកឃើញថា ផលផ្លែនៃសេចក្តីសុចរិតគឺ មានរសជាតិផ្អែមបំផុត គឺផ្អែមជាងអ្វីៗដែល [យើង] ធ្លាប់បានភ្ញាក់ពីមុន មក » (និហ្វេទី 1:8:11) » ។

នៅក្នុង សូភាសិត 3:5-6 យើងអានថា ៖ « ចូរទីពឹងដល់ព្រះយេហូវ៉ាឲ្យអស់អំពីចិត្ត កុំឲ្យ ពឹងផ្អែកលើយោបល់របស់ខ្លួនឡើយ ។

« ត្រូវឲ្យទទួលស្គាល់ទ្រង់នៅគ្រប់ទាំងផ្លូវឯងចុះ នោះទ្រង់នឹងតាំងអស់ទាំងផ្លូវច្រករបស់ឯង » ។

ការស្ថាបនាការទុកចិត្តលើព្រះ និង ផែនការ របស់ទ្រង់ មិនតែងតែងាយស្រួលនោះទេ ។ យើង ម្នាក់ៗប្រឈមមុខនឹងឧបសគ្គផ្ទាល់ខ្លួនយើង ។ ប្រហែលជាអ្នកពុំទាន់បានរកឃើញមនុស្ស ដែលសមស្របម្នាក់ ដើម្បីណាត់ជួបដើរលេង ដើម្បីស្គាល់ចិត្តគ្នានៅក្នុងរូង ឬ សាខារបស់ អ្នក ។ ប្រហែលជាអាពាហ៍ពិពាហ៍បានមកដល់ ហើយ ប៉ុន្តែពុំមានកូន ។ ប្រហែលអ្នកកំពុង ប្រឈមមុខនឹងការលែងលះ ។ ឬ ប្រហែលជា បទពិសោធន៍ពីអតីតកាលធ្វើឲ្យអ្នកភ័យខ្លាញ់ក្នុង ការតាំងចិត្ត ។ ព្រះអម្ចាស់ដឹងពីការលំបាករបស់ អ្នក ហើយសុំឲ្យអ្នកទុកចិត្តទ្រង់ ។ ពេលអ្នករៀន ទុកចិត្តព្រះវរបិតាស្តី នោះសេចក្តីសុខសាន្ត និង ការដឹកនាំនឹងមានដល់អ្នក ។ ■

ការទុកចិត្តរបស់អ្នកចំពោះព្រះត្រូវតែខ្លាំងក្លា និង បិតបេ

« ជីវិតនេះជាបទពិសោធន៍មួយនៅក្នុងការទុកចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ—ជា ការទុកចិត្តលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការទុកចិត្តលើការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ការទុកចិត្តលើសមត្ថភាពរបស់យើងដូចដែលបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិដល់ការបង្រៀនទាំងនោះ ដើម្បីបានសុកមង្គល នាពេលឥឡូវនេះ និង នៅជីវិតដ៏ពេញដោយគោលបំណង ជាជីវិតនៅ អស់កល្បជានិច្ច ដ៏រីករាយ ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ទុកចិត្តគឺមានន័យថា គោរពប្រតិបត្តិដោយស្មោះស្ម័គ្រ អស់ពីចិត្ត ដោយពុំដឹងពីទីបញ្ចប់ ពីដំបូងមក (សូមមើល សូភាសិត 3:5-7) ។ ដើម្បីបង្កើត ផលផ្លែ ការទុកចិត្តរបស់អ្នកចំពោះព្រះអម្ចាស់ ត្រូវតែកាន់តែខ្លាំងក្លា និង បិតបេ ជាងទុកចិត្ត របស់អ្នកនៅក្នុងអារម្មណ៍ និង បទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក ។ . . .

« ពេលអ្នកទុកចិត្តទ្រង់ អនុវត្តសេចក្តីជំនឿទៅលើទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងជួយអ្នក » ។

អែលឆែ រីតាដ ជី. ស្កត នៃក្រុមប្រឹក្សាសាវ័រដំបូងនាគំ «Trust in the Lord,» លីអារូណា ខែ មករា ឆ្នាំ 1996 ទំព័រ 15 ។

កំណត់ចំណាំ
1. អែស៊ីវ៉ា ថាហូ ប៊ែនស៊ីន “The Great Commandment— Love the Lord,” *Ensign*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 1988 ទំព័រ 4 ។

តើអ្វីទៅជាការណ៍ល្អដើម្បីធ្វើ
នៅទីនេះ ? ហើយតើអ្វីទៅជា
ការណ៍ល្អដើម្បីនិយាយ ?

ដោយ អែលឌើរ អ៊ិចឡិន
នៃក្រុមនៃពួកសាក
ដប់ពីរនាក់

ការធ្វើធាត់ជាមួយនិង សេចក្តីអាណិតអាសូរ

របៀបដែលយើងឆ្លើយតបចំពោះមនុស្ស និង ស្ថានភាពទាំងឡាយ ត្រូវតែឆ្លុះ
បញ្ចាំងពីវិសាលភាពដ៏ពេញលេញនៃជំនឿសាសនារបស់យើង និង ការតាំងចិត្ត
របស់យើងចំពោះដំណឹងល្អ ។

យុវវ័យកន្លងមក ខ្ញុំត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យនិយាយនៅការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាន
ស្តែកសម្រាប់មជ្ឈិមវ័យនៅលើ ។ ពេលដែលខ្ញុំចូលតាមទ្វារក្រោយរបស់
ធម្មនិដ្ឋានស្តែក នោះមានស្ត្រីវ័យក្មេងអាយុប្រហែល 30 ឆ្នាំជាងម្នាក់
បានចូលក្នុងអគារប្រហែលពេលដំណាលគ្នាដែរ ។ ទោះបីជានៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស
កកកញ្ជក់ពុងដើរចូលក្នុងសាលាជំនុំក្តី ក៏វាពិបាកនឹងមិនកត់សម្គាល់នាង
មិនបាន ។ តាមដែលខ្ញុំចាំបាន នាងមានសក់ពីរកន្លែង មានក្រវិលច្រើននៅ
ត្រចៀក និង ច្រមុះ មានសក់ជ្រុងស្រួចៗដែលមានចំរុះពណ៌ ដូចពណ៌ទឹកស្ករ
នៅលើដុំទឹកកកពូកអញ្ចឹង មានសំពត់ដែលខ្លីពេក និង អាវដែលខើចពេក ។
តើស្ត្រីនេះជាវិញ្ញាណដែលកំពុងជួបការលំបាក មិននៅក្នុងសាសនាយើង
ដែលត្រូវបានដឹកនាំ—ឬនិយាយឲ្យកាន់តែល្អជាងនេះ គឺត្រូវបាននាំមកជាមួយ
ដោយនរណាម្នាក់—ដោយនៅក្រោមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យនាំមក
ការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាននេះ ជាការខិតខំប្រឹងប្រែងមួយដើម្បីជួយនាងរកសេចក្តី
សុខសាន្ត និង ការតម្រង់ផ្លូវពីដំណឹងល្អ ដែលនាងត្រូវការក្នុងជីវិតរបស់នាង ?
ឬ តើនាងជាសមាជិកម្នាក់ដែលបានរង់ចាំបន្តិច ចេញពីសេចក្តីសង្ឃឹម និង
បទដ្ឋានមួយចំនួន ដែលសាសនាចក្រលើកទឹកចិត្តសមាជិករបស់ខ្លួនឲ្យធ្វើតាម
ប៉ុន្តែ ដោយអំណរគុណ ជាម្នាក់ដែលមិនទាន់អស់កម្មទាំងស្រុង ហើយបាន
ជ្រើសរើសចូលរួមក្នុងសកម្មភាពសាសនាចក្រនាយប់នោះ ?
ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សម្នាក់គួរឆ្លើយប្រាប់ទៅស្ត្រីវ័យក្មេងនោះ ពីច្បាប់
ដែលជានិច្ចកាលនៅក្នុងសាសនា និង ទង្វើរបស់យើង យើងត្រូវតែឆ្លុះបញ្ចាំង
ពីវិសាលភាពដ៏ពេញលេញនៃជំនឿសាសនារបស់យើង និង ការតាំងចិត្តរបស់
យើងចំពោះដំណឹងល្អ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ របៀបដែលយើងឆ្លើយតបចំពោះ
ស្ថានភាពណាក៏ដោយ ត្រូវតែធ្វើឲ្យអ្វីៗប្រសើរឡើង មិនមែនកាន់តែអាក្រក់ទៅ
នោះទេ ។ ក្នុងករណីនេះ យើងមិនអាចប្រព្រឹត្តិ ឬ មានប្រតិកម្ម ក្នុងរបៀបមួយ
ដែលថា យើងមានកំហុសព្រោះយើងជាអ្នកធ្វើឲ្យមានការអាក់អន់ចិត្ត ជាង

ដែលនាងធ្វើឲ្យមានការអាក់អន់ចិត្តនោះទេ ។ នោះមិនមែនមានន័យថា យើង
ពុំមានមតិយោបល់ ថាយើងពុំមានបទដ្ឋាន ថាដោយរបៀបណាមួយនោះ យើង
មិនគោរពសោះចំពោះអ្វីដែលបានបញ្ជាដោយទេវភាពថា « ត្រូវឲ្យឯង » និង
« ហាមមិនឲ្យឯង » នៅក្នុងជីវិតនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ វាពិតជាមានន័យថា យើង
ត្រូវតែរស់នៅតាមបទដ្ឋានទាំងនោះ ហើយការពារអ្វីដែលថា « ត្រូវឲ្យឯង » និង
« ហាមមិនឲ្យឯង » នោះ នៅក្នុងរបៀបដ៏សុចរិតមួយ ឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពរបស់
យើង ជារបៀបមួយដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានរស់នៅ និង បានការពារបទដ្ឋាន
ទាំងនោះ ។ ហើយទ្រង់តែងតែបានធ្វើនូវអ្វីដែលគួរត្រូវធ្វើ ដើម្បីធ្វើឲ្យស្ថានភាព
ប្រសើរឡើង—រាប់ចាប់ពីការបង្រៀនសេចក្តីពិត ទៅដល់ការអត់ទោសដល់ពួក
អ្នកមានបាប សម្អាតព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ វាពុំមែនជាអំណោយទានតូចតាចទេ
ដើម្បីដឹងពីរបៀបធ្វើការណ៍ដូច្នោះ នៅក្នុងរបៀបដ៏ត្រឹមត្រូវនោះ !
ដូច្នោះ ទាក់ទងទៅនឹងស្ត្រីវ័យក្មេងដែលមានសម្លៀកបំពាក់ និង ការតុបតែង
មិនសមរម្យនោះ សំខាន់បំផុត យើងចាប់ផ្តើម ដោយចង់ចាំថា នាងជាបុត្រីរបស់
ព្រះ ហើយនាងមានតម្លៃអស់កល្បជានិច្ច ។ យើងចាប់ផ្តើមដោយចង់ចាំថា នាង
ជាកូនស្រីរបស់នរណាម្នាក់ដែលនៅលើផែនដីនេះដែរ ហើយក្នុងកាលៈទេសៈ
ផ្សេងទៀត អាចជាកូនស្រីរបស់ខ្ញុំ ។ យើងចាប់ផ្តើមដោយការមានអំណរគុណថា
នាងមកកាន់សកម្មភាពសាសនាចក្រ មិនបានគេចវះ ។ និយាយឲ្យខ្លីទៅ យើង
ព្យាយាមឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពរបស់យើងនៅក្នុងស្ថានភាពនេះ គឺនៅក្នុងបំណង
ប្រាថ្នាដើម្បីជួយនាងឲ្យធ្វើអស់ពីសមត្ថភាពរបស់នាង ។ យើងបន្តការអធិស្ឋាន
ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ៖ តើអ្វីទៅជាការណ៍ល្អដើម្បីធ្វើទៅនេះ ? ហើយតើអ្វីទៅ
ជាការណ៍ល្អដើម្បីនិយាយ ? តើនៅទីបំផុត អ្វីទៅនឹងធ្វើឲ្យស្ថានភាពនេះ និង
រូបនាងបានប្រសើរឡើង ? ការសួរសំណួរទាំងនេះ និង ការព្យាយាមយ៉ាងពិត
ប្រាកដដើម្បីធ្វើអ្វីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះធ្វើ គឺជាអ្វីដែលខ្ញុំគិតថា ទ្រង់មានន័យ
ពេលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា « កុំឲ្យជំនុំជម្រះតាមភាពដែលមើលឃើញតែ

ចេញប្រចាំដោយ រដ្ឋ ម៉ាឡេ

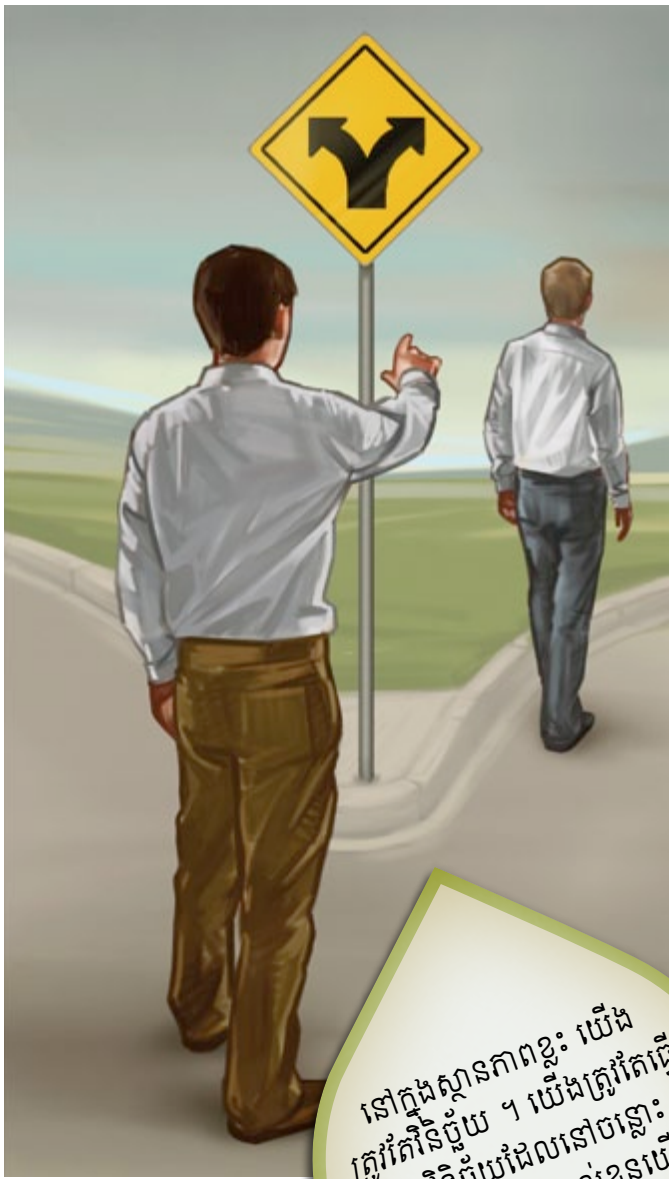
ខាងក្រៅឡើយ ត្រូវជំនុំជម្រះតាមសេចក្តីសុចរិតវិញ » (យ៉ូហាន 7:24) ។

ដោយបាននិយាយពីរឿងនេះ ខ្ញុំសូមរំលឹកយើងទាំងអស់គ្នាថា ខណៈដែលកំពុងឈោងជួយនាំកូនចៀមដែលបានរងរងត្រឡប់មកវិញ នោះយើងក៏មាននូវការទទួលខុសត្រូវយ៉ាងពេញទី ចំពោះកូនចៀមទាំង 99 ទៀត ដែលមិនបានរងរង និង ការទទួលខុសត្រូវចំពោះសេចក្តីប្រាថ្នា និង បំណងរបស់អ្នកគង្វាលផងដែរ ។ មានហ្នឹងចៀមមួយ ហើយយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវនៅក្នុងនោះ ដោយមិនគិតអំពីសុវត្ថិភាព និង ពរជ័យទាំងឡាយ ដែលមានចំពោះយើងក្នុងការនៅទីនោះឡើយ ។ បងប្អូនប្រុសស្រីវ័យក្មេងរបស់ខ្ញុំអើយ សាសនាចក្រនេះមិនអាច « កែខែ » គោលលិខិតដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងបំណងចង់បានរបស់សង្គម ឬ ឲ្យសមតាមនយោបាយ ឬ ហេតុផលណាផ្សេងទៀតបានឡើយ ។ មានតែការស្ថិតនៅទីសុវត្ថិភាពនៃសេចក្តីពិតដែលបានបើកសម្តែងប៉ុណ្ណោះទេ ដែលអាចជួយយើងឲ្យជួយលើកអ្នកផ្សេងទៀតដែលអាចមានបញ្ហា ឬ មានអារម្មណ៍ថាត្រូវបោះបង់ ។ សេចក្តីអាណិតអាសូររបស់យើង និង សេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើង—ដែលជាចិត្តលក្ខណៈ និង ជាតម្រូវការគ្រឹះនៃភាពជាពួកគ្រីស្ទានរបស់យើង—ត្រូវតែមិនត្រូវបានបកស្រាយថា ជាការបន្ទាបសម្រួលបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយសោះឡើយ ។ ដូចដែលលោក ចច ម៉ាក់ដូណាល់ ដ៏អស្ចារ្យ មានម្តងបានមានប្រសាសន៍ នៅក្នុងស្ថានភាពបែបនេះថា « យើងមិនមានកាតព្វកិច្ចដើម្បីនិយាយអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើង [ជឿ] នោះទេ ប៉ុន្តែយើងមានកាតព្វកិច្ចក្នុងការកុំធ្វើឲ្យយើងមើលទៅ [ដូចជា] អ្វីដែលយើងមិន [ជឿ] » ។¹

ពេលដែលយើងត្រូវតែនិច្ច័យ

ទាក់ទងនឹងរឿងនេះ ពេលខ្លះក៏នាំឲ្យមានឱកាសក្នុងការយល់ច្រឡំដែរ ជាពិសេសក្នុងចំណោមមនុស្សវ័យក្មេង ដែលអាចគិតថា យើងមិនត្រូវតែនិច្ច័យអ្វីឡើយ ថាយើងមិនត្រូវធ្វើការប៉ាន់ប្រមាណវាយតម្លៃពីអ្វីសោះឡើយ ។ យើងត្រូវតែជួយគ្នាទៅវិញទៅមកជាមួយនឹងការណ៍នោះ ព្រោះព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា នៅក្នុងស្ថានភាពខ្លះ យើងត្រូវតែនិច្ច័យ យើងស្ថិតនៅក្រោមកាតព្វកិច្ចដើម្បីនិច្ច័យ—ដូចកាលដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា « កុំឲ្យរបស់បរិសុទ្ធដល់ឆ្កែ ឬ បោះកែវមុករបស់ខ្លួននៅមុខជ្រូកឡើយ ក្រែងវាជាន់ឈ្នី រួចត្រឡប់ស្ទុះមកខ្លះអ្នកវិញ » (ម៉ាថាយ 7:6) ។ ចំពោះខ្ញុំ ការណ៍នោះស្តាប់ទៅដូចជាការនិច្ច័យ ។ ភាពឆ្លាស់គ្នាដែលពុំអាចទទួលយកបាន គឺព្រមចុះចាញ់ដល់ពិតលោកទំនើបដែលមានសីលធម៌អាចបត់បែនបាន និង មានបទដ្ឋានដែលខុសឆ្គង ដែលព្រាប្រាសយ៉ាងឆ្ងាយ ដោយប្រកាសថា នៅទីបំផុតគ្មានអ្វីដែលពិតអស់កល្បជានិច្ច ឬ ពិសិដ្ឋជាពិសេសនោះទេ ហេតុដូច្នោះហើយគ្មានគំនិតយោបល់ណាដែលបានផ្តល់ដោយនរណាម្នាក់ សំខាន់ជាងរបស់នរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតនោះទេ ។ ហើយនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយសាមញ្ញទៅ ការណ៍នោះមិនពិតទេ ។

ក្នុងដំណើរការនៃការវាយតម្លៃនេះ យើងមិនត្រូវបានហៅឲ្យកាត់ទោសអ្នកដទៃនោះទេ ប៉ុន្តែយើងត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តជាមួយរាល់ថ្ងៃ ដែលបង្ហាញពីការនិច្ច័យ—ដែលយើងសង្ឃឹមថា ជាការនិច្ច័យល្អ ។ អែលឌឺរ ដាលីន អេក. អ្នក នៃក្បួននៃពួកសាវ័កដំបូងនាក់ មានម្តងនោះបានយោងការសម្រេចចិត្តប្រភេទនេះថាជា « ការនិច្ច័យដែលនៅចន្លោះ » ដែលជា

នៅក្នុងស្ថានភាពខ្លះ យើងត្រូវតែនិច្ច័យ ។ យើងត្រូវតែធ្វើ « ការនិច្ច័យដែលនៅចន្លោះ » ដើម្បីសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួនយើង ឬ ដើម្បីសុវត្ថិភាពរបស់អ្នកផ្សេងទៀត ។

ញឹកញាប់យើងត្រូវតែធ្វើឡើងដើម្បីសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួនយើង ឬ ដើម្បីសុវត្ថិភាពរបស់អ្នកផ្សេងទៀត ដែលជាការផ្ទុយទៅនឹងអ្វីដែលលោកហៅថា « ការជំនុំជម្រះចុងក្រោយ » ដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ដែលទ្រង់ដឹងនូវការពិតទាំងអស់ ។² (ចូរចងចាំ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែលបានដកស្រង់ពីមុននេះ ដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានមានបន្ទូលថា ទាំងនេះត្រូវជា « ការនិច្ច័យដែលសុចរិត » ពុំមែនជាការនិច្ច័យពីភាពសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ដែលនេះគឺជារឿងដែលខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ ។

ឧទាហរណ៍ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងដាក់កំហុសឪពុក ឬ ម្តាយ ដែលដាក់កម្រិតកូនពីការរត់ទៅលើផ្លូវដែលពេញដោយចរាចរណ៍ខ្លាំងនោះឡើយ ។ ដូច្នោះ ហេតុអ្វីឪពុក ឬ ម្តាយត្រូវបានគេដាក់កំហុស ពេលដែលគាត់ខ្វល់ខ្វាយពីពេលវេលាដែលកូនៗ ដែលមានអាយុច្រើនបន្តិច មកផ្ទះពេលយប់ ឬ អាយុ

ប៉ុណ្ណាដែលពួកគេត្រូវណាត់ជួបជាគូ ឬ ថាតើពួកគេដកពិសោធន៍នឹងត្រឡប់មកវិញ ឬ រូបអាសត្រាម ឬ ចូលរួមក្នុងការរំលងផ្លូវភេទ ដែរឬអត់នោះ ? ទេ យើងកំពុងតែធ្វើការសម្រេចចិត្ត និង កំពុងតាំងជំហរ និង កំពុងតែបញ្ជាក់ឡើងវិញនូវគុណតម្លៃរបស់យើង—និយាយឲ្យខ្លីទៅ គឺកំពុងតែធ្វើ « ការវិនិច្ឆ័យដែលនៅចន្លោះ »—គ្រប់ពេលទាំងអស់ ឬ យ៉ាងហោចណាស់យើងគួរតែធ្វើដូច្នោះ ។

« តើអ្នកដទៃទៀតពុំមានសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេទេឬ ? »

មនុស្សវ័យក្មេងអាចឆ្ងល់ ថាបើដំហែរនេះពិតជាអនុវត្តក្នុងគ្រប់ករណី ឬ ឆ្ងល់អំពីគោលនយោបាយនោះដែលបានរៀបចំឡើងដោយសាសនាចក្រ ដោយនិយាយថា « មែនហើយ យើងដឹងថា យើងត្រូវប្រព្រឹត្តិរបៀបណា ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីយើងត្រូវធ្វើឲ្យមនុស្សផ្សេងទៀតទទួលបានបទដ្ឋានរបស់យើងដែរ ? តើពួកគេពុំមានសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេទេឬ ? តើយើងមិនកំពុងតែគិតពីភាពសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួន និង វិនិច្ឆ័យទេឬ ដែលបង្ខំអ្នកដទៃឲ្យធ្វើតាមជំនឿយើង ដែលទាមទារពួកគេ ក៏ដូចជាខ្លួនយើងដែរ ឲ្យប្រព្រឹត្តិតាមរបៀបដាក់លាក់មួយនោះ ? » ក្នុងស្ថានភាពទាំងនោះ អ្នកនឹងត្រូវតែពន្យល់ដោយប្រុងប្រយ័ត្នពីអារម្មណ៍គេ ពីមូលហេតុដែលគោលការណ៍មួយចំនួនត្រូវបានការពារ និង អំពីបាបមួយចំនួនត្រូវបានជំទាស់ ពេលដែលត្រូវបានរកឃើញ ពីព្រោះបញ្ហា និង ច្បាប់ទាំងឡាយដែលជាប់ទាក់ទង គឺមិនគ្រាន់តែជាខាងសង្គម ឬ នយោបាយនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានលទ្ធផលដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ហើយខណៈដែលមិនមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យពួកអ្នកដែលជឿខុសពីយើង អាត់អន់ចិត្ត នោះយើងរិតតែមិនចង់ធ្វើឲ្យព្រះអន់ព្រះទ័យទៅទៀត ។

វាស្រដៀងបន្តិចដែរទៅនឹងយុវវ័យម្នាក់ដែលនិយាយថា « ឥឡូវនេះ ដោយខ្ញុំអាចបើកឡានបានហើយ នោះខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំត្រូវឈប់នៅភ្លើងក្រហម ប៉ុន្តែតើយើងពិតជាត្រូវតែវិនិច្ឆ័យ ហើយព្យាយាមឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាផ្សេងទៀតឈប់នៅភ្លើងក្រហមដែរឬ ? » បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវពន្យល់ថា បាទ ឬ ចាស យើងពិតជាសង្ឃឹម

ថា មនុស្សទាំងអស់គ្នានឹងឈប់នៅភ្លើងក្រហម ។ ហើយអ្នកត្រូវធ្វើដូចនេះដោយមិនបន្ទាបបន្ថោកដល់ពួកអ្នកដែលធ្វើរំលង ឬ អ្នកដែលជឿខុសពីយើងនោះទេ ពីព្រោះ មែនហើយ ពួកគេពិតជាមានសិទ្ធិជ្រើសរើសខាងសីលធម៌របស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ចូរកុំសង្ស័យសោះឡើយថា មានគ្រោះថ្នាក់នៅជុំវិញប្រសិនបើអ្នកខ្លះជ្រើសរើសមិនគោរពតាម ។

មិត្តវ័យក្មេងរបស់ខ្ញុំអើយ ក្នុងពិភពលោកនេះ មានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងធំសម្បើមពីការជឿទាំងឡាយ ហើយមាននូវសិទ្ធិសេរីភាពខាងសីលធម៌សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់គ្នា ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានផ្តល់សិទ្ធិឲ្យប្រព្រឹត្តិដូចជាព្រះទ្រង់នៅស្ងៀមស្ងាត់ ពុំមានបន្ទូលអ្វីសោះចំពោះរឿងទាំងនេះ ឬ ដូចជាបទបញ្ញត្តិគ្រាន់តែសំខាន់ ប្រសិនបើមានការយល់ស្របពីសាធារណៈនោះ ។

ខ្ញុំពុំបានស្គាល់ពីសមត្ថភាពណាដែលសំខាន់ជាងនេះ និង សច្ចធម៌ណាដែលអស្ចារ្យជាងនេះ សម្រាប់យើងនឹងបង្ហាញ ជាងការដើរតាមផ្លូវដ៏ប្រុងប្រយ័ត្ននោះទេ—តាំងដំហែរសីលធម៌ ទៅតាមអ្វីដែលព្រះបានប្រកាស និង ទៅតាមក្រឹក្សានីយ៍ដែលទ្រង់បានប្រទាន ប៉ុន្តែធ្វើវាដោយសេចក្តីអាណិតស្រឡាញ់ ដោយការយល់ចិត្ត និង ដោយសេចក្តីសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យ ។ និយាយអំពីការណែនាំបាក់នឹងធ្វើ—គឺការញែកចេញឲ្យបានឥតខ្ចោះ រវាងអំពើបាប និង អ្នកធ្វើបាប ! ខ្ញុំស្គាល់ពីការវែកញែកមួយចំនួន ដែលពិតជាធ្វើជាងនេះទៅទៀត និង សូម្បីកាន់តែពិតប្រាកដពន្យល់ នៅពេលខ្លះ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែព្យាយាមដោយក្តីស្រឡាញ់ ដើម្បីធ្វើដូច្នោះយ៉ាងប្រាកដ ។ ■

សម្រេចចេញពីការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាន ស៊ី.អិ.អេស. ដែលបានថ្ងៃនៅថ្ងៃទី 9 ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ 2012 ។ សម្រាប់អត្ថបទទាំងមូលជាភាសាអង់គ្លេស ដែលមានចំណងជើងថា "Israel, Israel, God Is Calling" សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ cesdevotionals.lds.org ។

កំណត់ចំណាំ
1. George MacDonald, *The Unspoken Sermons* (2011) ទំព័រ 264 ។
2. សូមមើល ដាល្លិន អេក. អូក្ក "Judge Not' and Judging," *Ensign* ខែ សីហា ឆ្នាំ 1999 ទំព័រ 6-13 ។

« ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំត្រូវឈប់នៅភ្លើងក្រហម ប៉ុន្តែតើយើងពិតជាត្រូវតែវិនិច្ឆ័យ ហើយព្យាយាមឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាផ្សេងទៀតឈប់នៅភ្លើងក្រហមដែរឬ ? »

ដោយ ជេវីខ ឌីកសុន
ទស្សនាវដ្តីសាសនាចក្រ

អភ័យទោស

ដល់ម្នាក់ដែល
នៅក្នុងកញ្ចក់

បើយើងបានប្រែចិត្ត
ហើយទទួលអារម្មណ៍ថា
ព្រះអម្ចាស់បានអភ័យទោស
ដល់យើង ចុះតើហេតុអ្វី
ពេលខ្លះវាពិបាកនឹង
អភ័យទោសឲ្យខ្លួនឯង
ម្ល៉េះ ?

អភិវឌ្ឍមួយជំហានម្តងៗ

សម្រាប់មនុស្សជាច្រើនដែលកំពុងរស់នៅក្នុងជំនាន់ដ៏ទំនើប វាពិបាកនឹងនឹកស្រមៃពីជីវិតដែលគ្មានភ្លើងអគ្គិសនីនោះណាស់ ។ បន្ទប់ដំតមួយអាចត្រូវបានបំពេញដោយពន្លឺភ្លាមៗ ដោយគ្រាន់តែកាច់កុងតាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ការងារដ៏ងាយៗ ដែលកន្លងមកមិនយូរប៉ុន្មាន ត្រូវរង់ចាំទាល់តែពេលព្រលឹម ឬ ត្រូវតែធ្វើឲ្យហើយមុនពន្លឺភ្លើងទៀនហៀបនឹងរលត់នោះ ឥឡូវនេះអាចធ្វើបានដោយងាយដោយជំនួយនៃការច្នៃប្រឌិតអំពូលភ្លើងដែលពិបាកបង្កើតឡើង ។

ថូម៉ាស អេឌីសុន បានធ្វើការអស់បីបួនឆ្នាំហើយបានសាកល្បងវត្ថុធាតុផ្សេងៗគ្នាជាង 1,000 មុនពេលដែលគាត់បានរកឃើញសរសៃដែលត្រឹមត្រូវ (សរសៃលូសតូចឆ្នាំដែលនៅចំកណ្តាលអំពូលភ្លើង) ដែលអាចអាចផ្តល់នូវពន្លឺបានយូរគ្រប់គ្រាន់ ។ ដោយតែងតែជាអ្នកមានសុទិដ្ឋិនិយមនោះអេឌីសុនចាត់ទុកថា វត្ថុធាតុនីមួយៗដែលប្រើការមិនកើតទាំងនោះ គឺគ្រាន់តែជាដុំថ្មម្តងទៅកាន់ការរកឃើញវត្ថុធាតុមួយដែលប្រើការបានប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយនៅពេលដែលគាត់ធ្វើបានសម្រេច ពិភពលោកមិនដូចពីមុនទៀតទេ ។

មើលទៅខាងក្នុង

មានរឿងរ៉ាវដ៏បំផុសគំនិតរាប់មិនអស់ផ្សេងទៀតអំពីអ្នកអត្តពលកម្ម អ្នកគិត អ្នកសិល្បៈ និងច្រើនទៀត ដែលបានដឹងពីរបៀបដើម្បីរៀនពីកំហុសរបស់ពួកគេ ហើយបន្តព្យាយាម ។ ចូរព្យាយាម ព្យាយាម ព្យាយាម ហើយបន្ទាប់មកទទួលបានជោគជ័យ—វាជាខ្សែរឿងមួយ ដែលយើងហាក់ដូចជាមិនដែលឆ្លើយណាយនឹងស្តាប់ឡើយ ។ ទោះយ៉ាងណា វាលើកលែងតែរ៉ូប៊ីនបុរសនៃរឿងជាក់លាក់នោះ គឺជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ ។

បើនិយាយពីការរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយពួកយើងច្រើនណាស់ទាមទារពីខ្លួនយើងផ្ទាល់ នូវភាពឥតខ្ចោះដែលគ្មានការអាក់អររូល ។ នេះគឺ

ដូចជាការរំពឹងដើម្បីបង្កើតវត្ថុច្នៃប្រឌិតដែលមានតម្លៃមួយលានដុល្លារ ដោយគ្មានត្រូវការការកែសម្រួលគំនិតច្នៃប្រឌិតពីខាងដើម ឬ ការសង្ឃឹមថានឹងយកជ័យជំនះជើងឯកដ៏ធំមួយ ដោយគ្មានធ្លាប់ចាញ់មួយប្រកួតណាមួយដូច្នោះដែរ ។ ពេលយើងធ្វើបាបនិង មិនទទួលបាននូវភាពឥតខ្ចោះ ជាញឹកញាប់ពេកណាស់ យើងហាក់ជួយក្នុងការអភ័យទោសខ្លួនឯង និង មិនបន្តព្យាយាមទៀតទេ ។

ប្រធាន ខៀវចើរ អេស្យូ អុជដូហ្វ ទីប្រឹក្សាទីពីរក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ បានបង្រៀនថា ៖ « ពេលព្រះអម្ចាស់តម្រូវថា យើងត្រូវអភ័យទោសដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា នោះគឺរួមបញ្ចូលទាំងអភ័យទោសដល់ខ្លួនឯងផងដែរ ។ ពេលខ្លះ ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក មនុស្សម្នាក់ដែលពិបាកបំផុតដើម្បីអភ័យទោសឲ្យ—ប្រហែលជាម្នាក់ដែលត្រូវការការអភ័យទោសរបស់យើងបំផុតផងដែរនោះ—គឺជាមនុស្សដែលកំពុងសម្លឹងពីក្នុងកញ្ចក់មកយើងវិញនោះឯង » ។

ព្រលឹងដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ

តើយើងអាចធ្វើការណ៍នោះបានដោយរបៀបណា ? ការសិក្សាមួយពីជីវិតរបស់អាំម៉ូន ជាព្យាការីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន អាចបន្ថែមទស្សនៈវិស័យ ។ បទពិសោធន៍ជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់អាំម៉ូន នៅក្នុងចំណោមសាសន៍លេមិន គឺ

ជាអព្វតហេតុដ៏អស្ចារ្យ ក៏ដូចជាការបំផុសគំនិតផងដែរ ។ រាប់តាំងពីការការពារចៀមរបស់ស្តេចរហូតទៅដល់ការផ្សព្វផ្សាយទៅស្តេចឡាម៉ូណេ ទៅដល់ការជួយនាំដំណឹងល្អទៅដល់សាសន៍ទាំងមូល ជីវិត និង ការបម្រើរបស់អាំម៉ូននៅតែជារឿងមួយក្នុងចំណោមរឿងរ៉ាវដែលបំផុសគំនិតយ៉ាងអស្ចារ្យ នៅក្នុងរឿងរ៉ាវទាំងអស់ក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

តែអាំម៉ូនមិនមែនជាបុរសដែលសុចរិត ដែលពេញដោយជំនឿ ដែលផ្សព្វផ្សាយដោយអានុភាពទៅកាន់សាសន៍លេមិនជានិច្ចនោះទេ ។ លោកបានធ្វើកំហុស—ជាក់ហុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។ ដោយជាបុត្រាមួយអង្គក្នុងចំណោមបុត្រាទាំងឡាយរបស់ម៉ូសាយនោះមានម្តង អាំម៉ូនស្ថិតនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែល « ស្វែងរកកំទេចសាសនាចក្រចោល ហើយដឹកនាំប្រជាជននៃព្រះអម្ចាស់ឲ្យរង្វេងចេញ ផ្ទុយពីព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះ » (ម៉ូសាយ 27:10) ។

អាំម៉ូន ជាមួយនឹងបងប្អូនប្រុសរបស់លោក និងអាណាម៉ាជាកូន បានបង្អាក់កិច្ចការរបស់ព្រះជាខ្លាំងរហូតដល់ទៅតានៃព្រះអម្ចាស់បានលេចមកចំពោះពួកគេ ដោយមានបន្ទូល « ហាក់បីដូចជាសូរផ្ទុរលាន់ ដែលធ្វើឲ្យផែនដីកកើក នៅត្រង់កន្លែងដែលពួកគេឈរ » (ម៉ូសាយ 27:11) ដោយហៅពួកគេឲ្យប្រែចិត្ត ។

ច្បាស់ណាស់ អាំម៉ូនបានមានការរំលងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដែលលោកត្រូវប្រែចិត្ត ហើយលោកពិតជាបានប្រែចិត្ត ។ ប៉ុន្តែ ចុះបើលោកហាក់ជួយក្នុងការអភ័យទោសឲ្យខ្លួនឯងវិញ ? ចុះបើលោកមិនដែលបានទៅបម្រើបេសកកម្មរបស់លោកដោយជឿថា វាហួសពេលហើយសម្រាប់លោកនោះ ? បើលោកមិនបានទៅ នោះជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក លោកនឹងពុំអាចបានរីករាយត្រេកអរជាមួយនឹងបងប្អូនរបស់លោកចំពោះជោគជ័យរបស់ពួកគេក្នុងចំណោមសាសន៍លេមិនឡើយ ។ « ឥឡូវនេះ មើលចុះ យើងអាចសម្លឹងមើលទៅមុខ ហើយឃើញផលទាំងឡាយនៃការងាររបស់យើង ហើយតើវាតិចពេកឬ ? » អាំម៉ូនបានសួរបងប្អូនលោក ។

ខាងឆ្វេង : រូបភាព © THINKSTOCK/ISTOCKPHOTO ខាងស្តាំ : រូបភាព © THINKSTOCK/HEMERA

យកមកវិញ

អែលឌើរ

សាយអាន អែម. បូវែន
នៃពួកចិតសិប បាន
បង្រៀនពីរបៀបដែល
ដង្វាយធួនអាចយក

ជីវិតរបស់យើងមកវិញ និង អាចស្តាប់ជីវិត
របស់យើង ។ សូមមើលវីដេអូ

“Reclaimed” នៅ [lds.org/pages/mormon-messages#reclaimed](https://www.lds.org/pages/mormon-messages#reclaimed) ។

« ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកថា ទេ វាច្រើនណាស់ មែនហើយ
យើងអាចធ្វើជាសាក្សីអំពីចិត្តស្មោះស្ម័គ្ររបស់គេ
មកពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គេ ដែលគេមានចំពោះ
បងប្អូនគេ និង ចំពោះយើង » (អាណម៉ា 26:31) ។
មនុស្សរាប់ពាន់នាក់បានមកដល់សេចក្តីពិត ដែលជា
លទ្ធផលនៃកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងផ្សព្វផ្សាយសាសនា
របស់ពួកគេ ។

គ្រោះថ្នាក់នៃការបាក់ទឹកចិត្ត

ទោះបីជាមានជំនួយយ៉ាងច្បាស់ៗពី
អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ និង គំរូទាំងឡាយចេញពី
ព្រះគម្ពីរក៏ដោយ ក៏ពួកយើងមួយចំនួននៅតែ
ជឿថា ដង្វាយធួនមិនអាចអនុវត្តបានចំពោះ
យើងនោះទេ ថាយើងហួសពេលនឹងសង្គ្រោះ
ហើយ ។ យើងមិនអាចទម្លាក់ចុះនូវបន្ទុកដ៏
ធ្ងន់នៃកំហុសរបស់យើងផ្ទាល់នោះទេ ទោះបី
បន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តដ៏ស្មោះត្រង់ហើយក៏
ដោយ ។ អ្នកខ្លះអាចទាំងឈប់ព្យាយាមផង ។
បន្ទាប់ពីអ្វីៗទាំងអស់ហើយ ហេតុអ្វី

ត្រូវខ្វល់ខ្វែងលើកខ្លួនឯងពីដំបូងមកវិញ
ធ្វើអ្វី បើអ្នកនឹងដួលចុះទៅវិញ
តែដដែលប៉ុណ្ណោះនោះ ?
យ៉ាងហោចណាស់ នោះ
ជាអ្វីដែលមាសត្រូវ
ចង់ឲ្យអ្នកគិត ។
របៀបនៃការគិត
បែបនោះ

មិនគ្រាន់តែជាការពិការខាងវិញ្ញាណ និង ខាងសតិ
អារម្មណ៍ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាខុសទាំងស្រុងតែម្តង ។
ព្រះគម្ពីរបង្រៀនយើងថា ដង្វាយធួនរបស់
ព្រះអង្គសង្គ្រោះគឺគ្មានដែនកំណត់ ហើយមានដល់
មនុស្សគ្រប់គ្នាទាំងអស់ ។ « ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់
មានបន្ទូលថា មកចុះ យើងនឹងពិភាក្សាជាមួយគ្នា
ទោះបីអំពើបាបរបស់ឯង ដូចជាពណ៌ក្រហមទែង
ក៏ដោយ គង់តែនឹងបានសង្គ្រោះហើយ ទោះបីក្រហម
ធ្លៅដីដោយ គង់តែនឹងបានដូចជាធាមចៀមវិញ »
(អេសាយ 1:18) ។ យើងអាចបានជាគង់ ។
យើងអាចព្យាយាមម្តងទៀត ។ ហើយយើងមាន
ជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅគ្រប់ជំហានលើផ្លូវ ។

វាមិនដែលហួសពេលទេ

អែលឌើរ ជែហ្វឺ អ័រ. ហូឡិន នៃក្រុមនៃពួកសាវ័ក
ដប់ពីរនាក់ បានផ្តល់នូវជំនួយដ៏ច្បាស់ៗ ដែល
ប្រឆាំងនឹងការបោះបង់ចោល ចំពោះខ្លួនឯង ។
« ទោះជាច្រើនខិតខំយ៉ាងណាក៏ដោយ ដែលអ្នក
គិតថា អ្នកបានខកខាន ទោះជាអ្នកមានអារម្មណ៍
ថាអ្នកមានកំហុសច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ ឬ
ទេពកោសល្យដែលអ្នកគិតថាអ្នកពុំមាន ឬ ទោះជា
អ្នកមានអារម្មណ៍ថាអ្នកបានធ្វើដំណើរឆ្ងាយ
យ៉ាងណាក៏ដោយ ពីផ្ទះ និង ពីក្រុមគ្រួសារ និង ពី
ព្រះ ក៏ខ្ញុំសូមធ្វើទីបន្ទាល់ថា អ្នកពុំបានធ្វើដំណើរ
ហួសពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ទេវភាពនោះទេ ។ វា
មិនអាចទៅរួចទេ ដែលអ្នកលិចលង់ចុះទៅក្រោម
រុក្ខជាតិ ដែលពន្លឺដ៏ឥតព្រំដែននៃដង្វាយធួនរបស់
ព្រះគ្រីស្ទជះពន្លឺទៅដល់នោះ » ។²
អែលឌើរ ហូឡិន បង្រៀនយើងបន្ថែមទៀត ឲ្យ
សម្លឹងឆ្ពោះទៅសេចក្តីល្អរបស់ព្រះជានិច្ច ៖ « រូបមន្ត

រូបភាពប្រើប្រាស់នៅទូទាំងទំព័រ ដោយ ឌីលី ឌីស្តឺន ហាមប្រាមប្រើប្រាស់ ប្រភព © THINKSTOCK/ISTOCKPHOTO

ហ្វឹតដែលមានទឹកថ្នាំជិតជាប់

ដោយ ជានី ជាន់អង្រែវែន

ស្នាមដាននៃកំហុសរបស់យើង ពុំត្រូវតែជាស្នាមដានដែលជិតជាប់នោះទេ ។ ការមានដៃស្អាតគឺសមនឹងតម្លៃ ទោះជាវាលឺចាប់ក៏ដោយ ។

នៃសេចក្តីជំនឿ គឺត្រូវតែមានឲ្យជាប់ ត្រូវខំធ្វើវា ត្រូវមើលវា ហើយត្រូវឲ្យទុក្ខភ័យដែលមានពីមុនមក—ទោះពិត ឬ ស្រមើស្រមៃក្តី—ឲ្យវាចេញឆ្ងាយទៅ ហើយគិតពីភាពបរិបូរនៃរង្វាន់ចុងក្រោយបំផុតវិញ » ។^១

បំពេញដោយក្តីសង្ឃឹម

ខណៈដែលអំពើបាបមិនអាចត្រូវបានយកចេញដោយងាយ នោះការប្រែចិត្តគឺមានពិតប្រាកដ ។ ការអភ័យទោសគឺមានពិតប្រាកដ ។ ដង្វាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះផ្តល់ដល់យើងនូវឱកាសមួយ ដើម្បីចាប់ផ្តើមឡើងវិញជាមួយនឹងស្ថានភាពស្អាតស្អំមួយ ។ ដូចជាអ្នកម៉ូនបានរកឃើញការអភ័យទោស អ្នកក៏អាចដេរ ។

យើងពិតជាអាចមានសង្ឃឹមចំពោះថ្ងៃដ៏ចែងចាំងជាងនេះ ។ សារកប៉ុល បានបង្រៀនថា « ឥឡូវនេះ សូមព្រះនៃសេចក្តីសង្ឃឹមប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់អស់ទាំងសេចក្តីអំណរ និង សេចក្តីសុខសាន្តដ៏ពេញពេញ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ប្រយោជន៍ឲ្យបានជាបរិបូរ ដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » (រ៉ូម 15:13) ។

ដោយសារអំណោយទាននៃការប្រែចិត្ត នោះយើងទាំងអស់គ្នាអាចជឿជាក់ចំពោះខ្លួនយើងម្តងទៀត ។ ■

កំណត់ចំណាំ

1. ខៀវថើ អេស៊ូ អុជដូហ្វ “The Merciful Obtain Mercy,” *លីអាកាណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2012 ទំព័រ 75 ។
2. ដៃហ្វី អ៊ី. ហ្វឡែន “The Laborers in the Vineyard,” *លីអាកាណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2012 ទំព័រ 33 ។
3. ដៃហ្វី អ៊ី. ហ្វឡែន “The Laborers in the Vineyard” ទំព័រ 32 ។

មួយសប្តាហ៍បន្ទាប់ពីបញ្ចប់វិទ្យាល័យ ខ្ញុំបានរស់នៅជាមួយក្រុមគ្រួសារបងស្រីខ្ញុំ ក្នុងរដូវក្តៅមុនពេលខ្ញុំចាប់ផ្តើមចូលរៀននៅមហាវិទ្យាល័យនៅក្នុងរដូវស្លឹកឈើជ្រុះ ។

ខ្ញុំបានបង្កើតមិត្តមួយចំនួន ភាគច្រើនពួកគេមានអាយុច្រើនជាងខ្ញុំ ហើយរៀននៅមហាវិទ្យាល័យ ។ នៅត្រីមាសដំបូង មិត្តថ្មីរបស់ខ្ញុំពីរនាក់បានមកយកខ្ញុំ ទៅស្តាប់ក្រុមតន្ត្រីដ៏ល្អមួយ ដែលកំពុងប្រគំនៅក្តីបម្រុងក្នុងតំបន់ ។

ពេលយើងបានចតថយនូវ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ភ័យព្រួយបន្តិចបន្តួច ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចង់ជំទាស់ ឬ ធ្វើឲ្យខូចពេលល្ងាចនោះទេ ។ យើងបានចូលក្នុងក្តីប ហើយបុរសនៅកន្លែងតូចទទួលភ្ញៀវបានមើលប័ណ្ណបើកឃររបស់ខ្ញុំ ។ ដោយមិនបានប្រាប់ជាមុន គាត់បានគូសហ្វឹកដែលមានទឹកថ្នាំជិតជាប់ពណ៌ខ្មៅជុំវិញគន្លាក់ម្រាមដៃទាំងសងខាងរបស់ខ្ញុំ ។

ខ្ញុំបានមើលដោយភ្ញាក់ផ្អើល ។ ខ្ញុំបានដឹងថាគាត់បានគូសចំណាំដៃខ្ញុំ ដើម្បីបង្ហាញថា ខ្ញុំនៅក្មេងពេកក្នុងការទិញគ្រឿងស្រវឹងនៅបារ ។

ខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនស្រួលមួយរំពេច ។ មនុស្សម្នាដឹក ហើយជក់ ។

ខ្ញុំសោកស្តាយនឹងនិយាយថា ខ្ញុំពុំបានមានភាពក្លាហានក្នុងការចាកចេញភ្លាមនោះទេ ។ ប្រហែល 30 នាទី ក្រោយមក មិត្តម្នាក់របស់ខ្ញុំបានសួរ បើខ្ញុំមានអារម្មណ៍ធម្មតា ។ ខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំឈឺក្បាលព្រោះតែសំឡេងតន្ត្រី និងក្លិនផ្សេង ។ គាត់បានស្នើសុំជូនខ្ញុំទៅផ្ទះ ហើយខ្ញុំទទួលសំណើនោះដោយអំណរគុណ ។

ខ្ញុំបានប្រញាប់ទៅកាន់បន្ទប់ទឹកនៅផ្ទះបងស្រីខ្ញុំ ហើយដុសគំនុស្តខ្មៅទាំងនោះចេញ ទាល់តែ

រលាត់ឈឺ ។ ខ្ញុំនឹងត្រូវទទួលទានសាក្រម៉ង់ជាមួយនឹងដៃទាំងនេះនៅថ្ងៃស្អែក ហើយខ្ញុំចង់យ៉ាងខ្លាំងដើម្បីឲ្យដៃខ្ញុំបានស្អាត ។ ទោះយ៉ាងណា គំនុស្តព្រាងៗពីរនៅមើលឃើញនៅលើស្បែករបស់ខ្ញុំដែលមានពណ៌ក្រហមងោល ។

មុនពេលខ្ញុំចូលដេក ខ្ញុំបានអធិស្ឋានសុំការអភ័យទោស ដែលពុំបានមានភាពក្លាហានដើម្បីចាកចេញ—ហើយសមរម្យជាងនោះទៅទៀត ដែលពុំមានភាពក្លាហាន ដើម្បីមិនចូលទៅខាងក្នុងតាំងពីដំបូង ។ ខ្ញុំបានសន្យាជាមួយព្រះវរបិតាស្នាក់ថា ខ្ញុំនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យខ្លួនខ្ញុំ ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពរបៀបនោះម្តងទៀតឡើយ ។

នៅព្រឹកបន្ទាប់នោះ ខ្ញុំអាចលុបចេញគំនុស្តភាគច្រើនដែលនៅសល់ ហើយដៃខ្ញុំស្ទើរតែស្អាតទាំងស្រុង ពេលខ្ញុំទទួលសាក្រម៉ង់ ។ ខ្ញុំបានគិតពីរបៀបដែលអំពើបាប គឺដូចជាគំនុស្តពណ៌ខ្មៅទាំងនោះ ។ វាត្រូវការការខិតខំប្រឹងប្រែង ហើយអាចឈឺចាប់ ប៉ុន្តែយើងអាចប្រែចិត្តបាន ហើយយកចេញនូវអំពើបាបរបស់យើង តាមរយៈអំណាចនៃដង្វាយធួន និង បានស្អាតពីគំនុស្តពណ៌ខ្មៅដែលនៅក្នុងជីវិតយើង ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅក្នុងរដ្ឋ យូថាហ្វ ល.វ.អា.

ភាពស្មោះត្រង់ និង សច្ចធម៌

ក្នុងនាមជាសិស្សនៃព្រះគ្រីស្ទ លក្ខណៈសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនទាំងនេះ គឺជាការបង្ហាញពីអ្នកជានរណា យ៉ាងពិតប្រាកដ ។

ដោយ អែលឌើរ គ្រីស្ទហ្វែល ហ្គូលឌីនី ជុញីរ នៃពួកចិតសបនាក់

នៅ ឯសន្និសីទការប្រកួតជើងឯកចាល់ឱប អាមេរិក យ៉ូសែប ប៊ី. រ៉ឺតលីន បាន មានអ្វីមួយដែលលោកបានហៅថា « បទពិសោធន៍មួយដ៏មានអត្ថន័យ » អំឡុងពេល នៃការប្រកួតដ៏សំខាន់បំផុតមួយ ។

លោកបានមានប្រសាសន៍ថា « ការប្រកួតនោះ តម្រូវឱ្យខ្ញុំរត់ឱបចាល់ទៅកណ្តាលទីលានប្រកួត ដើម្បីប៉ះដី ដើម្បីបានពិន្ទុលើសគូប្រកួត » ។ « ខ្ញុំ ត្រូវបានគេហុចចាល់ឱ្យ ហើយបានរត់ទៅកាន់ខ្សែ បន្ទាត់គោលដៅ ។ ខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំនឹងទៅទីនឹង បន្ទាត់គោលដៅ ប៉ុន្តែខ្ញុំពុំបានដឹងថាជិតប៉ុណ្ណា នោះទេ ។ ថ្វីបើខ្ញុំត្រូវបានសង្កេតហ៊ុមព័ទ្ធដោយហ្វូង ក៏ឡាករក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំបានរលោងម្រាមដៃខ្ញុំទៅមុខ បានប្រាំសង់ទីម៉ែត្រ ហើយខ្ញុំអាចមានអារម្មណ៍ប៉ះ

វា ។ បន្ទាត់គោលដៅគឺនៅប្រាំសង់ទីម៉ែត្រពីនោះ ។ « នៅពេលនោះ ខ្ញុំត្រូវបានល្បួងឱ្យញុយចាល់ ទៅមុខ ។ ខ្ញុំអាចធ្វើដូច្នោះបាន ។ ... តែខ្ញុំបាន ចងចាំពាក្យរបស់ម្តាយខ្ញុំ ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ មកខ្ញុំជារឿយៗថា « យ៉ូសែប ចូរធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ មិនថាលទ្ធផលយ៉ាងណានោះទេ ។ ចូរធ្វើអ្វីដែល ត្រឹមត្រូវ ហើយអ្វីៗនឹងមិនថ្ងៃទេ » ។

« ខ្ញុំចង់បានពិន្ទុប៉ះដីគោលដៅនោះយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែ ជាជាងធ្វើជាវីរបុរសនៅក្នុងក្រសែភ្នែកមិត្តភក្តិខ្ញុំ នោះខ្ញុំចង់ធ្វើជាវីរបុរសក្នុងក្រសែភ្នែកម្តាយខ្ញុំជាង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានដាក់ចាល់នៅកន្លែងដែលវាត្រូវនៅ—គឺ ប្រាំសង់ទីម៉ែត្រពីខ្សែបន្ទាត់គោលដៅ » ។ អែលឌើរ រ៉ឺតលីន (ឆ្នាំ 1917-2008) ក្រោយមកបានបម្រើជា សមាជិកមួយរូបនៃក្រុមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ ។

ធ្វើអ្វីដែលត្រូវ

ការសម្រេចចិត្តរបស់ អែលឌីវីតឺន គឺជាគំរូ ដ៏អស្ចារ្យមួយ អំពីមនុស្សម្នាក់ដែលនឹងមិនបន្ទាប បន្ថោកសច្ចភាពរបស់លោក ។ ភាពស្មោះត្រង់ និង សច្ចភាព សាកល្បងចិត្តលក្ខណៈរបស់យើង ។ វា តម្រូវឲ្យមនុស្សម្នាក់តែងតែធ្វើ ឬ និយាយអ្វីដែល ត្រឹមត្រូវ មិនថាលទ្ធផលចេញមកយ៉ាងណា ឬ អ្នកដទៃគិតយ៉ាងណានោះទេ ។

បទដ្ឋានមួយក្នុងចំណោមបទដ្ឋានទាំងឡាយ ក្នុងដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន គឺ ភាពស្មោះត្រង់ និង សច្ចធម៌ ។ ក្នុងនាមជាពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយ និង ជាអ្នកដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ អ្នកត្រូវបានរំពឹងឲ្យ « ស្មោះត្រង់ជាមួយខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ ជាមួយអ្នកដទៃ និង ជាមួយព្រះ នៅគ្រប់ពេលទាំងអស់ ។ ការមាន ភាពស្មោះត្រង់មានន័យថា ការជ្រើសរើសពុំកុហក លួចបន្លំ បោកប្រាស ឬ បញ្ឆោត តាមរូបភាពណាក៏ ដោយ ។ . .

« ទំនាក់ទំនងដ៏ជិតស្និទ្ធជាមួយនឹង ភាពស្មោះត្រង់ គឺ សច្ចធម៌ ។ សច្ចធម៌គឺមានន័យ ថា ការគិត និង ការប្រព្រឹត្ត នូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ គ្រប់ពេលទាំងអស់ មិនថាមានលទ្ធផលយ៉ាងណា នោះទេ ។ នៅពេលដែលអ្នកមានសច្ចធម៌ នោះអ្នក មានឆន្ទៈ ដើម្បីរស់នៅតាមបទដ្ឋាន និង ជំនឿរបស់ អ្នក សូម្បីតែនៅពេលដែលគ្មាននរណាម្នាក់កំពុង មើលអ្នកក៏ដោយ ។ »¹

ក្លាយជាសិស្សម្នាក់

គោលបំណងរបស់យើង អំឡុងពេលស្ថានភាព សាកល្បងនៃជីវិតរមែងស្លាប់នេះ គឺដើម្បីក្លាយជា « អ្នកបរិសុទ្ធិវិញ តាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះគ្រីស្ទ » (ម៉ូសាយ 3:19) ។ ដើម្បីក្លាយជាអ្នកបរិសុទ្ធិម្នាក់ គឺពុំមានអ្វីដែលច្រើនជាង ឬ តិចជាង ការក្លាយ ទៅជាសិស្សដ៏ពិតម្នាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ។ ការណ៍នេះមិនពិបាកដូចជាអ្នកអាចនឹងធ្វើ ការសន្មត់នោះទេ អ្នកប្រហែលជាដឹងរួចទៅហើយ ពីរបៀបដើម្បីធ្វើវា ។ ទោះជាយ៉ាងណា វាពិតជា ត្រូវការការខិតខំប្រឹងប្រែង ហើយពេលខ្លះការខិតខំ ប្រឹងប្រែងនេះ តម្រូវអ្វីៗជាច្រើនពីយើង ។ ប៉ុន្តែវា អាចធ្វើទៅបាន ។

ព្រះគម្ពីរមាមនបង្រៀនថា « ត្បិត មើលចុះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ

ត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សគ្រប់រូប ដើម្បីឲ្យគេអាច ដឹងខុស និង ត្រូវ ហេតុដូច្នោះហើយ ខ្ញុំបង្ហាញដល់ អ្នកនូវវិធីវិនិច្ឆ័យ ត្បិតគ្រប់ទាំងអ្វីដែលអញ្ជើញឲ្យ ធ្វើល្អ ហើយដែលបញ្ចុះបញ្ចូលឲ្យជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺបានចាត់មកពីព្រះចេស្ដា និង អំណោយទាន នៃព្រះគ្រីស្ទ ហេតុដូច្នោះហើយ អ្នករាល់គ្នាអាច ដឹងដោយដំរិះដ៏ឥតខ្ចោះថា មកពីព្រះ » (ម៉ូរីណា 7:16) ។

ដោយជាសិស្សម្នាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកអាច រកឃើញពីរបៀបដើម្បីនិយាយ និង ប្រព្រឹត្តិ ដោយ សុរិយ្យនិងថា « តើព្រះយេស៊ូវនឹងធ្វើបែបណា ដែរ ? » ការបំផុសនឹងមកតាមក្រោយ ហើយពេល ដែលអ្នកប្រព្រឹត្តិតាមការបំផុសទាំងនេះ នោះអ្នកនឹង ទទួលនូវទិសដៅមួយសម្រាប់ខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ ថាអ្នក បានប្រព្រឹត្តិត្រឹមត្រូវហើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណា វា ក៏ពិតផងដែរថា ពេលខ្លះអ្នកអាចត្រូវរង់ចាំមួយរយៈ ដើម្បីឃើញពីលទ្ធផលពិត និង ពរជ័យពីសកម្មភាព ស្មោះត្រង់របស់អ្នក ។

ស្មោះត្រង់ទាំងស្រុង

ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន រំលឹកយើងថា ៖ « ភាព មិនស្មោះត្រង់មានគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នក និងគ្រោះ ថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃដែរ ។ ប្រសិនបើអ្នកកុហក លួច ឬ បន្លំ អ្នកបំផ្លាញវិញ្ញាណរបស់អ្នក និង ទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកជាមួយនឹងអ្នកដទៃ ។ ការមាន ភាពស្មោះត្រង់នឹងពង្រីកឱកាសនាពេលអនាគត របស់អ្នក និង សមត្ថភាពរបស់អ្នក ឲ្យត្រូវបាន ដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ »²

រង្វាស់ដ៏ពិតប្រាកដនៃសច្ចធម៌ដ៏ ឥតក្លែងក្លាយ និង ភាពស្មោះត្រង់ ទាំងស្រុង គឺជាអ្វីដែលអ្នកធ្វើ

ការអធិស្ឋានប្រចាំថ្ងៃ ការសិក្សា ព្រះគម្ពីរ និង ការអនុវត្តនូវការបង្រៀន របស់ព្យាករីដែលនៅរស់ ស្ថាបនា ភាពស្មោះត្រង់ និង សច្ចធម៌ នៅក្នុងខ្លួនយើង ។

នៅពេលគ្មាននរណាម្នាក់នៅជុំវិញ ដើម្បីដឹងពីអ្វី ដែលអ្នកគិត និយាយ ឬ ធ្វើ ។ ក្នុងនាមជាសិស្សដ៏ ពិតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងមិនអាច ជា ឬ ធ្វើតិចជាងដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង្ហាញ យើងនោះទេ ។ យើងមាននូវអំណោយទានដ៏ឥត ប្រៀបធៀបបាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ព្រះអង្គ សង្គ្រោះបានបង្រៀនថា « តែព្រះដ៏ជាជំនួយ គឺជា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះវរបិតានឹងចាត់មក ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ទ្រង់នឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នាពី គ្រប់សេចក្តីទាំងអស់ ក៏នឹងរំលឹកពីគ្រប់សេចក្តី ដែលខ្ញុំបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ » (យ៉ូហាន 14:26) ។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងបានប្រទានដល់ យើង នូវអំណាចដ៏អស្ចារ្យផងដែរ ដែលបានមក ពីការអធិស្ឋាន ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ និង ការអាន ពាក្យសម្តីរបស់ព្យាករី និង សាវ័កដែលនៅរស់ ។ ការអនុវត្តជាវិជ្ជមានប្រចាំថ្ងៃទាំងនេះ ស្ថាបនា ភាពស្មោះត្រង់ និង សច្ចធម៌ នៅក្នុងខ្លួនយើង ។ ចូរចងចាំ ក្នុងនាមជាសិស្សមួយរូបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និង ជាសមាជិកមួយរូបនៃសាសនាចក្រនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយ នោះ ភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នក គឺជាការបង្ហាញពីសច្ចធម៌ របស់អ្នក និង ថាអ្នកជានរណាយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ■

កំណត់ចំណាំ
1. យ៉ូសែប ប៊ី. ត្រៃលីន "Life's Lessons Learned" លម្អិតណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2007 ទំព័រ 46 ។
2. ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន (កូនសៀវភៅ ឆ្នាំ 2011) ទំព័រ 19។
3. ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន ទំព័រ 19 ។

ឲ្យវិញ ដោយកិត្តិយស

ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើជាចោរទេ សូម្បីតែដោយចៃដន្យក៏ដោយ ។

ដោយ វ៉ាលី ថែស

បន្ទាប់ពីចេញពីរៀននៅសៀវភៅបន្តិច ហើយនោះ ខ្ញុំបានឈប់នៅហាងលក់វត្ថុ ចាស់ៗតូចមួយ មុនពេលខ្ញុំទៅផ្ទះ—ជា កិច្ចការមួយដែលខ្ញុំចង់ធ្វើឲ្យហើយ ថ្វីបើក្លែងកាន់តែ ធ្លាក់ខ្លាំងឡើងៗក៏ដោយ ។ ខ្ញុំជាមនុស្សតែម្នាក់ គត់នៅក្នុងហាង ហើយស្រ្តីដែលធ្វើការនៅទីនោះ បានជួយខ្ញុំរកចង្កៀងដែលខ្ញុំចង់បាន ។

ពេលនាងបើកចុងច្រកភ័ន់ ខ្ញុំកត់សម្គាល់ ពីការដាក់តាំងខ្សែដៃទាំងឡាយដែលមានពណ៌ ដ៏ភ្លឺចាំងនៅលើតុ ។ ខ្ញុំបានឈោងដៃទៅខ្សែដៃ ចំពេលដែលនាងច្រកចង្កៀងចូលក្នុងថង់ ។ នាង បានប៉ះកន្លែងតាំងនោះ ហើយខ្សែដៃប្រហែល ពាក់កណ្តាលបានធ្លាក់ប្រាវទៅលើតុដូច្នោះ ។ មើលទៅ នាងរាងកាន់កាំងបន្តិច ប៉ុន្តែបានបញ្ចប់ការគិតលុយ ទំនិញរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានចាកចេញពីហាងនោះ ដោយដៃម្ខាងកាន់ឆ័ត្រ ហើយដៃម្ខាងទៀតកាន់ថង់ ដែលមានចង្កៀង ។

ខ្ញុំបានដើរទៅផ្ទះ ដោះស្បែកជើងទទឹករបស់ ខ្ញុំចេញ ហើយបានបើកភ្លេងស្តាប់ ។ ពេលខ្ញុំយក ចង្កៀងចេញ ខ្ញុំកត់សម្គាល់ថាមានអ្វីមួយនៅបាត ថង់ ។ វាជាខ្សែដៃពណ៌ក្រហមមួយ ។ វាប្រាកដ ជាបានធ្លាក់ពីកន្លែងតាំងចូលក្នុងថង់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំ ញញឹម ទាំងគិតថា គ្រានេះចាប់ផ្តើមដូចគ្នាទៅ នឹងរឿងពីសៀវភៅមេរៀនចាស់របស់ថ្នាក់យុវនារី ៖ « បន្ទាប់មក វ៉ាលី បានគិតពីមេរៀនដែលពួកគេ មានក្នុងថ្នាក់ឡូរ៉ែល » ។

ខ្ញុំបានបោះខ្សែដៃទៅលើគ្រែខ្ញុំ ហើយបានដោត ខុយចង្កៀងខ្ញុំ ។ វាបានបញ្ចេញពន្លឺដ៏កក់ក្តៅនៅ សៀវភៅស្រស់រវល់នោះ ។ ខ្ញុំបានមើលចេញតាម

បង្អួច ។ ក្លែងកាន់តែខ្លាំងជាងមុនទៀត ហើយព្រល នៅលើជីប្រែទៅជាជីសើមបំប៉ាច់ ។

ខ្ញុំសម្លឹងទៅខ្សែដៃ ។ វាមានពណ៌ក្រហមដូច ផ្លែឈើ ។ ខ្ញុំដាក់វាលើកដៃខ្ញុំ ។ ស្លាកតម្លៃយោល ទៅមក—\$20 ។ ពិគណនា ខ្ញុំនឹងប្រគល់វាឲ្យគេ វិញ ។ វាមិនដែលចូលក្នុងគំនិតខ្ញុំឡើយ ថាមិន ប្រគល់ឲ្យវិញនោះ ។ ខ្ញុំបានយកវាចេញពីកដៃ ហើយបានដាក់វាលើគំនរសៀវភៅ ដែលខ្ញុំចង់ រៀបទុកដោយឡែក ។ ខ្ញុំបានដើរទៅក្នុងបន្ទប់មួយ ទៀត ដើម្បីឆ្លងសូកូឡាក្តៅមួយពែង ។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំដើរចូលមកវិញ ។ តើយូរប៉ុណ្ណាហើយ ដែលខ្ញុំពន្យារពេលក្នុង ការទុកដាក់សៀវភៅទាំងនោះ ? មួយរយៈហើយ ។ តើយូរប៉ុណ្ណាទៅ ដែលខ្សែដៃនោះនឹងនៅទីនោះ បើខ្ញុំ ពន្យារពេលក្នុងការប្រគល់វាត្រឡប់ទៅវិញនោះ ? បំណងរបស់ខ្ញុំគឺប្រគល់វាប្រឡប់ទៅវិញ ។ ប៉ុន្តែ តើពេលណាទៅ ? តើខ្ញុំនឹងរង់ចាំយ៉ាងយូរ រហូត ដល់ខ្ញុំនឹងមានអារម្មណ៍ខ្មាស់អៀនក្នុងការប្រគល់វា ទៅវិញឬ ? តើខ្ញុំនឹងភ្លេចពីវាឬ ?

ខ្ញុំបានស្តាប់ស្ទើរបន្តិចថែមទៀត ។ ខ្ញុំបានសម្លឹង ចេញក្រៅបង្អួចម្តងទៀត ។ ខ្ញុំបានគិតអំពីជើងខ្ញុំ ដែលទើបបានដើរមក ។ ខ្ញុំបានគិតអំពីសូកូឡា ក្តៅៗដ៏ត្រាញ់របស់ខ្ញុំ ។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំកញ្ជក់ខ្សែដៃ ពាក់ស្បែកជើងខ្ញុំវិញ ហើយចាប់ផ្តើមចេញទៅ ។

ពេលខ្ញុំមកដល់ហាង ស្រ្តីនោះកំពុងជួយភ្ញៀវ ម្នាក់ផ្សេងទៀត ។ ខ្ញុំបានឈររង់ចាំ ។ ពេលនាង រួចរាល់ហើយ ខ្ញុំបានទាញខ្សែដៃចេញពីហោប៉ៅ អាវងាររបស់ខ្ញុំ ដោយពន្យល់ថាវាបានកើតឡើង

យ៉ាងណា ។ មើលទៅនាងរាងភ្នាក់ផ្អើល ភាន់ភាំង បន្តិច បាននិយាយថា អរគុណ ហើយវាតែ ប៉ុណ្ណឹង ។ នាងពុំបានឲ្យខ្ញុំនូវរង្វាន់មួយសម្រាប់ ភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្ញុំនោះទេ ។ នាងពុំបាន បង្ហាញភាពសមរម្យខ្លាំងក្នុងការអរគុណរបស់នាង នោះទេ ។ ហើយគ្មាននរណាផ្សេងទៀតនៅជុំវិញនឹង ឃើញទេ ។

ពេលខ្ញុំដើរទៅផ្ទះ ខ្ញុំបានគិតអំពី របៀបដែលខ្ញុំ តែងតែចាត់ទុកខ្លួនខ្ញុំថាជាមនុស្សស្មោះត្រង់ម្នាក់ ។ វាជាគុណសម្បត្តិមួយ ដែលខ្ញុំផ្តល់តម្លៃ និង សម្លឹង មើលនៅក្នុងអ្នកផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែ ភាពស្មោះត្រង់ ដ៏ពិតប្រាកដ ដូចជាសេចក្តីស្រឡាញ់ និង សេចក្តី សប្បុរសដ៏ពិតប្រាកដដែរ គឺជាលក្ខណៈសម្បត្តិដ៏ សកម្មមួយ ។ ទោះជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំ គួរឲ្យ

ផ្តល់កិត្តិយស និង ពិតយ៉ាងណា ក៏ខ្ញុំក្លាយជា មនុស្សស្មោះត្រង់ម្នាក់ នៅពេលដែលខ្ញុំពាក់ ស្បែកជើងការពារទឹកភ្លៀងវិញ ហើយប្រព្រឹត្តិតាម គោលបំណងរបស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ ។
ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ក៏ដទៃទេរបស់ខ្ញុំដែលនៅក្នុង អាវ៉ាង ហើយញញឹមបន្តិច ។ ■
អ្នកនិពន្ធម្នាក់ដែលរស់នៅក្នុងរដ្ឋ នូរយ៉ាក ស.រ.អា.

អំណាចនៅក្នុង សេចក្តីសញ្ញា

ស្ថាបនាសេចក្តីជំនឿ ដែលយើងត្រូវការដើម្បីបន្តនៅតែពិតត្រង់ចំពោះដំណឹងល្អ » ។
ណាម៉ូមី អេ. អាយុ 15 ឆ្នាំ ទីក្រុង ហ្គាដាឡាហាពី ប្រទេសម៉ិកស៊ិកូ

« កាលពីរដូវក្តៅមុននេះ ខ្ញុំបានទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាញឹកញាប់ ដើម្បីធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់អ្នកស្លាប់ ។ តាមរយៈការរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ខ្ញុំ

ដោយការទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនោះខ្ញុំបានទទួលពរជ័យ ។ ខ្ញុំពិតជាមានការចប់បារម្ភជាមួយនឹងការប្រឡងបញ្ចប់ ។ ខ្ញុំបានទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយវាបានធ្វើឱ្យអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងប្រសើរឡើង ។ ការរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ខ្ញុំ ធ្វើឱ្យជីវិតកាន់តែងាយស្រួល និង កាន់តែរីករាយជាខ្លាំង » ។
ម៉ាក់ឃិនណា អឹម. អាយុ 18 ឆ្នាំ រដ្ឋ កាលីហ្វ័រញ៉ា ស.រ.អា.

« ខ្ញុំភ័យជាខ្លាំង នៅថ្ងៃដំបូងដែលខ្ញុំចែកចាយសាក្រាម៉ង់ ក្នុងនាមជាឌីកុនម្នាក់ ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំចង់ចាំថ្ងៃដែលខ្ញុំទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ស្ងប់ជាងមុនដោយស្វ័យប្រវត្តិ ហើយអាចធ្វើវាបានយ៉ាងល្អ » ។
សិតហ៍ អេ. អាយុ 12 ឆ្នាំ ទីក្រុង ម៉ិកស៊ិកូ ប្រទេស ម៉ិកស៊ិកូ

៣ លអ្នកព្យាយាមសេចក្តីសញ្ញា តើអ្នកគិតពីអ្វី ? បើអ្នកនិយាយថា « ការសន្យាទៅវិញទៅមកជាមួយព្រះ » នោះអ្នកគិតត្រូវហើយ ។
ប៉ុន្តែ សេចក្តីសញ្ញាជាមួយព្រះវរបិតាស្នាក់មានច្រើនជាងនេះផងដែរ ។ ក្នុងការសន្យាដ៏ពិសិដ្ឋនោះ វាមាននូវអំណាច កម្លាំង សុវត្ថិភាព និងសេចក្តីសុខសាន្ត ។ ពេលអ្នកយកពេលគិតអំពីសេចក្តីសញ្ញាដែលអ្នកបានធ្វើ ហើយនឹងធ្វើនៅក្នុងជីវិតអ្នក ហើយនៅពេលអ្នករក្សាផ្នែករបស់អ្នក នោះអ្នកចាប់ផ្តើមទទួលអារម្មណ៍ និង រស់នៅខុសប្លែកពីមុន ។ សេចក្តីសញ្ញាជះឥទ្ធិពលដល់របៀបដែលអ្នកប្រព្រឹត្តិ ហើយបំផុសអ្នកក្នុងការជ្រើសរើសរបស់អ្នក ។
នេះជារបៀបដែលសេចក្តីសញ្ញាធ្វើឱ្យមានភាពខុសប្លែកក្នុងជីវិតនៃយុវវ័យមួយចំនួន ។

« សេចក្តីសញ្ញាមួយរក្សាអ្នកឱ្យនៅលើផ្លូវដ៏ត្រង់ និងចង្អៀត ជួយអ្នកឱ្យរស់នៅក្នុងជីវិតបានប្រសើរឡើង ហើយផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវការយល់ដឹងប្រសើរជាងមុន » ។
ម៉ាកុស អេ. អាយុ 17 ឆ្នាំ រដ្ឋយូថាហ៍ ស.រ.អា.

« ការពិតដែលថា ខ្ញុំបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាជាមួយព្រះវរបិតាស្នាក់ បានផ្តល់ឱកាសឱ្យខ្ញុំលូតលាស់ខាងវិញ្ញាណ និង ឱ្យធ្វើជាសមាជិកម្នាក់ដែលកាន់តែស្មោះត្រង់ ។ គ្រប់ពេលដែលខ្ញុំនឹងធ្វើអ្វីមួយ ខ្ញុំគិតពីសេចក្តីសញ្ញាដែលខ្ញុំបានធ្វើជាមួយព្រះវរបិតាស្នាក់របស់យើង ហើយសួរខ្លួនខ្ញុំ ថាបើខ្ញុំកំពុងរក្សាសេចក្តីសញ្ញាដែលខ្ញុំបានធ្វើជាមួយទ្រង់ កាលខ្ញុំទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក និង ពេលខ្ញុំទទួលបញ្ជីកាតព្វកិច្ច ។ សេចក្តីសញ្ញាដែលខ្ញុំបានធ្វើជាមួយព្រះវរបិតាស្នាក់ជួយខ្ញុំឱ្យនៅបន្តរឹងមាំក្នុងដំណឹងល្អ និង ត្រឡប់ទៅកាន់ទ្រង់វិញនៅថ្ងៃមួយ » ។
អេហ្វ្រែន វី. អាយុ 14 ឆ្នាំ ប្រទេស នូវហ្សឺវែន

« ខ្ញុំចង់ចាំពេលខ្ញុំទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក—វាជាពេលដែលរីករាយបំផុត ដែលខ្ញុំមិនធ្លាប់មាន ព្រោះនោះជាសេចក្តីសញ្ញាទីមួយរបស់ខ្ញុំ ។ បន្ទាប់មកទៀតគឺពេលខ្ញុំទទួលបញ្ជីកាតព្វកិច្ច ។ វាជាសេចក្តីរីករាយដូចគ្នា ។ ខ្ញុំមានស្នាមញញឹមដ៏ធំ នៅលើផ្ទៃមុខរបស់ខ្ញុំ ពេលខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាជាមួយព្រះ ។ ពេលខ្ញុំឮក្មេងៗចំអកឱ្យសាសនាចក្រ ខ្ញុំចង់ចាំពីសេចក្តីរីករាយ ហើយខ្ញុំចង់ចាំថា វាជាសេចក្តីសញ្ញាមួយជាមួយព្រះ ហើយពុំមែនជាមួយមនុស្សនោះទេ » ។
ប្រេដហ្វីដ អេ. អាយុ 16 ឆ្នាំ រដ្ឋ អាហ្សីហ្គាណា ស.រ.អា.

« ការធ្វើសេចក្តីសញ្ញា នាំមកនូវពរជ័យជាច្រើនដល់យើង និង ក្រុមគ្រួសាររបស់យើង ។ ឧទាហរណ៍ការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជួយយើងឱ្យមានសមត្ថភាពដើម្បីផ្លាស់ប្តូរ ដើម្បីបានប្រសើរជាងមុន ។ សេចក្តីសញ្ញាដែលយើងធ្វើជាមួយព្រះវរបិតាស្នាក់របស់យើង

មេរៀនទាំងឡាយនៅថ្ងៃអាទិត្យ

 ប្រធានបទខែនេះ ៖
ពិធីបរិសុទ្ធ និង សេចក្តីសញ្ញា
ទាំងឡាយ

**សេចក្តីសញ្ញាគឺជាការសន្យា
 មួយ ហើយវាក៏មានន័យ
 លើសពីនេះផងដែរ ។**

ចូលរួមក្នុងការសន្ទនា

អស់ពេញទាំងខែ កក្កដា អ្នកនឹងសិក្សាអំពីពិធីបរិសុទ្ធ និង សេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយនៅក្នុងក្បួនបញ្ជីជិតភាព និង ថ្នាក់យុវនារី ព្រមទាំងសាលាថ្ងៃអាទិត្យរបស់អ្នកផងដែរ ។ សូមធ្វើតារាងមួយអំពីសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយ ដែលអ្នកបានធ្វើ និង សង្ឃឹមថានឹងធ្វើ ។ តើតារាងនោះប្រាប់អ្វី អំពីរបៀបដែលអ្នកចង់រស់នៅ ? សូមពិចារណាពីការចែកចាយគំនិតរបស់អ្នកជាមួយអ្នកដទៃទៀត ដោយការច្នៃជំនួសគ្នា នៅផ្ទះ ឬ តាមរយៈប្រព័ន្ធសង្គម ។

**សេចក្តីសញ្ញាដ៏ទេវភាពធ្វើឲ្យមាន
 ពួកគ្រីស្ទានដ៏រឹងមាំ**

« ខ្ញុំទទួលបានអ្នកគ្រប់គ្នា ឲ្យមានភាពស្មោះសមសម្រាប់ពិធីបរិសុទ្ធនៃបញ្ជីជិតភាពទាំងអស់ និង ឲ្យទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធនៃបញ្ជីជិតភាពទាំងអស់ ដែលអ្នកអាច

ទទួល ហើយបន្ទាប់មករក្សាការសន្យាដែលអ្នកបានធ្វើដោយសេចក្តីសញ្ញានោះ ដោយស្មោះត្រង់ ។ ក្នុងគ្រាមានទុក្ខព្រួយ ចូរឲ្យសេចក្តីសញ្ញារបស់អ្នកជាអ្វីដែលសំខាន់បំផុត ហើយចូរឲ្យការគោរពរបស់អ្នកបានឥតល្អៀង ។ បន្ទាប់មក អ្នកអាចសុំដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយគ្មានទោរទន់រាវ ទៅតាមអ្វីដែលអ្នកត្រូវការ ហើយព្រះនឹងឆ្លើយតប ។ ទ្រង់នឹងគាំទ្រអ្នក » ។

អែលធី អិ. ថត ត្រីស្តេហ្វីសិន នៃក្បួននៃពួកសាវ័នប័ណ្ណ
 "The Power of Covenants" លើអាហ្សូណា
 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2009 ទំព័រ 22 ។

« ខ្ញុំបានទទួលពរជ័យជាច្រើនពីការរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ខ្ញុំ ។ ដោយសារសេចក្តីសញ្ញាបុណ្យជ្រមុជទឹក

របស់ខ្ញុំ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានជួយខ្ញុំឲ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តទាំងឡាយ ។ សេចក្តីសញ្ញាពេលដែលអ្នកទទួលបញ្ជីជិតភាព គឺជាការតាំងចិត្តមួយ ដើម្បីប្រើប្រាស់បញ្ជីជិតភាពក្នុងការជួយ និង បម្រើអ្នកដទៃទៀត ។ វាជួយឲ្យទីបន្ទាល់អ្នកលូតលាស់ឡើងនៅពេលអ្នកបម្រើ » ។
អេរីក អិន. អាយ 15 ឆ្នាំ ខេត្ត អាល់ប៊ើតា ប្រទេសកាណាដា

« អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីក៏បានដែលអ្នកចង់ធ្វើ ហើយរំពឹងឲ្យព្រះរក្សាផ្នែកនៃការសន្យារបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ទ្រង់រំពឹងច្រើនណាស់ពីអ្នក ព្រោះទ្រង់ស្គាល់ពីសក្តានុពលភាពដែលអ្នកមាន ។ វាពិតជាជួយខ្ញុំទៅកាន់កម្រិតដែលកាន់តែខ្ពស់ » ។
ជូលី អេច. អាយ 15 ឆ្នាំ រដ្ឋ ខូឡូរ៉ាដូ ស.រ.អា.

ពិធីបរិសុទ្ធនៃបញ្ជីជិតភាព ថ្ងៃអាទិត្យ ១២ ខែ កក្កដា ២០១២ ៖ ប្រធានបទខែនេះ ៖ ពិធីបរិសុទ្ធនៃបញ្ជីជិតភាព និង ថ្នាក់យុវនារី ព្រមទាំងសាលាថ្ងៃអាទិត្យរបស់អ្នកផងដែរ ។ សូមធ្វើតារាងមួយអំពីសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយ ដែលអ្នកបានធ្វើ និង សង្ឃឹមថានឹងធ្វើ ។ តើតារាងនោះប្រាប់អ្វី អំពីរបៀបដែលអ្នកចង់រស់នៅ ? សូមពិចារណាពីការចែកចាយគំនិតរបស់អ្នកជាមួយអ្នកដទៃទៀត ដោយការច្នៃជំនួសគ្នា នៅផ្ទះ ឬ តាមរយៈប្រព័ន្ធសង្គម ។

វាត្រឹមត្រូវបំផុតក្នុងការ
ដំឡើងពេញចិត្ត

ប្រុងប្រយ័ត្ន

វិបុលខាងវិញ្ញាណ

នៅឆ្នាំនេះ ពួកវិបុលដ៏អស្ចារ្យបានមកលេងផ្ទះយើងនៅរាល់រាត្រីថ្ងៃថ្ងៃនេះ ! វិបុលម្នាក់ៗបានធ្វើខ្លួនឲ្យដូចនឹងសមាជិកម្នាក់ក្នុងគ្រួសារ មាននូវអំណាចមួយដ៏ពិសេស ហើយបានបង្រៀនពីមេរៀននៃការពង្រឹងទីបន្ទាល់មួយដ៏សំខាន់ ដែលបានលើកទឹកចិត្តយើងឲ្យអភិវឌ្ឍទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ឧទាហរណ៍ នៅសប្តាហ៍មួយ បុរសខាងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយបានបង្រៀនយើងពីរបៀបបាំងភ្នែកយើងពីភាពយន្ត កម្មវិធីទូរទស្សន៍ និង ទស្សនាវដ្តីដែលមិនសមរម្យ ។ សប្តាហ៍មួយទៀត កញ្ញារាងមាំមួនពន្យល់ពីរបៀបដែលយើងអាចអភិវឌ្ឍកម្លាំងនៃមនុស្សដ៏អស្ចារ្យ ដោយការហាត់ប្រាណជាទៀងទាត់ ។ ឃុំនៅស្ងៀម ជាវិបុលមួយដែលស្លៀកពាក់ជាឱម៉ាល់ បានបង្រៀនយើងពីរបៀបដើម្បីបញ្ឈប់ការរំខាន និង មានការរីករាយនៅព្រះវិហារ និង នៅផ្ទះ ។ ក្មេងស្រីពាក្យសម្តី ពន្យល់ពីពេល និង របៀបដែលយើងអាចផ្តល់ពាក្យសរសើរកាន់តែច្រើនទៀត ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ក្មេងស្រីដែលពេញអំណរគុណ ធ្វើវាខ្លួនឯងពួកម៉ាកកំឡោះព្រះគម្ពីរ គ្មានក្មេងស្រីព្រហ្មណ៍ បុរសជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និង វិបុលផ្សេងៗទៀតផងដែរ បានចូលរួមក្នុងមេរៀនរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសាររបស់យើង ។

ខ្ញុំមានអំណរគុណដែលសមាជិកក្រុមគ្រួសារខ្ញុំ បានគិតយ៉ាងស៊ីជម្រៅ និង ដោយប្រុងប្រយ័ត្នពីបញ្ហាក្នុងគ្រួសារដែលពួកគេចង់លើកឡើងក្នុងនាមជាវិបុលម្នាក់ៗ ។ យើងទាំងអស់គ្នាបានទន្ទឹងរង់ចាំការមកដល់នៃរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ហើយយើងមានចិត្តរីករាយអំឡុងពេលនៃការមកលេងរបស់វិបុលម្នាក់ៗ ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណ ដោយសារគ្រប់ពេលដែលយើងសញ្ជឹងគិតពីបញ្ហាមួយក្នុងគ្រួសារ

យើង ព្រះវិបុលស្នាក់បានបំផុសគំនិតយើងជាមួយនឹងគំនិតមួយ ដើម្បីបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកឲ្យកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព ។ ទាំងនេះជាអនុសាវរីយ៍នៃវិបុលទាំងនោះ ដែលយើងនឹងទុកនៅក្នុងចិត្តជារៀងរហូត ។ ■
វិចទ័រ ដាប់បុលយូ ស.វ.អ.ក.

ទីបន្ទាល់របស់បងប្រុសខ្ញុំ

អ្នកម្តាយរបស់ខ្ញុំត្រូវធ្វើការរាល់យប់ចាប់ពីម៉ោង 3:00 រៀល រហូតដល់ម៉ោង 11:00 យប់ ។ ទោះជាគាត់មិនអាចនៅផ្ទះនាយប់ថ្ងៃចន្ទក្តី ក៏បងប្រុសខ្ញុំ ហើយនិងខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តធ្វើរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារដោយខ្លួនឯងដែរ—គឺតែពីរនាក់យើងប៉ុណ្ណោះ ។ បងប្រុសខ្ញុំជាសមាជិកអសកម្មរយៈពេលប្រាំបីឆ្នាំ ប៉ុន្តែគាត់ធ្លាប់បានចូលរៀនថ្នាក់វិទ្យាស្ថានថ្មីនេះ ហើយបានសម្រេចចិត្តបង្រៀនពីសារលិខិតមួយនៅយប់ថ្ងៃចន្ទ ។ គាត់បានចែកចាយគំនិតខាងវិញ្ញាណមួយក្នុងព្រះគម្ពីរមរមនដែលពុំធ្លាប់គិតដល់ពីមុនឡើយ ទោះជាខ្ញុំធ្លាប់រៀនថ្នាក់សិក្សាសាលាបួនឆ្នាំ ហើយធ្វើការអភិវឌ្ឍផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំក្តី ។ ព្រះវិញ្ញាណដែលខ្ញុំបានទទួលគឺដូចជាវិញ្ញាណដែលខ្ញុំធ្លាប់សង្ឃឹមថាវានឹងកើតមានឡើងពេលខ្ញុំមានអ្នកកាន់បញ្ជីពិភពដ៏សក្តិសមម្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំនោះ ។

ខ្ញុំមានអំណរគុណចំពោះព្រះវិបុលស្នាក់ដែលបានប្រទានឱកាសដល់ខ្ញុំដើម្បីពង្រឹងគ្រួសារខ្ញុំរាល់សប្តាហ៍តាមរយៈរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ។ ខ្ញុំស្រឡាញ់ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយខ្ញុំមានចិត្តរីករាយដោយសារតែបទពិសោធន៍ដ៏រាប់សា នេះដែលខ្ញុំមានជាមួយនឹងបងប្រុសខ្ញុំក្នុងរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ។ ■
អ៊ីសាដូរ៉ា អេ. ប្រទេសប្រេស៊ីល

បានបំភ្លឺនៅក្នុងទីងងឹត

ខ្លាចនឹងមិនភ្លេចពីមេរៀននៃរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារមួយ ដែលយើងបានមានអំឡុងពេលដាច់ភ្លើងនោះទេ ។ គ្មានភ្លើង នោះយើងមិនអាចអានអ្វីបានឡើយ ហើយខ្ញុំបានគិតថា រាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារនឹងប្រែទៅជាសោះកក្រោះ ។

« តើយើងនឹងមានរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ដោយមិនអាចអានសារលិខិតមួយមកពីលីអាកប្បណា ដោយរបៀបណា ឬ តើយើងអាចច្រៀងចម្រៀងពីសៀវភៅទំនុកតម្កើងដោយគ្មានភ្លើងតាមរបៀបណាទៅ ? ទោះជាអ្វីដែលខ្ញុំបានគិត ។

សំណាងល្អ បងស្រីរបស់ខ្ញុំបានមកដើម្បីជួយដល់យើង ។ គាត់មានគំនិតអស្ចារ្យមួយសម្រាប់យើង ដើម្បីច្រៀងទំនុកតម្កើង ដែលយើងស្គាល់ដោយចេញពីដួងចិត្ត ហើយបន្ទាប់មកចែកចាយពីអ្វីដែលយើងបានរៀនកាលពីសប្តាហ៍មុន ។ យើងទាំងអស់គ្នាបានចែកចាយគោលការណ៍មួយ ហើយរៀនពីគ្នាទៅវិញទៅមក ។ តាមយោបល់ខ្ញុំ ការរៀនជាមួយគ្នាគឺជា គោលបំណងមួយនៃរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ។ ខ្ញុំដឹងប្រាកដថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ ដែលយើងបានរក្សាបទបញ្ញត្តិដើម្បីមានរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ សូម្បីតែគ្មានភ្លើងក៏ដោយ ។

ខ្ញុំដឹងថា ព្រះអម្ចាស់មិនចង់ឲ្យយើងត្រឡប់ទៅកាន់ទីវិតមានរបស់ទ្រង់វិញតែម្នាក់ឯងនោះទេ ។ ទ្រង់ចង់ឲ្យយើងត្រឡប់ទៅវិញជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់យើង ហើយទ្រង់ចង់ឲ្យយើងធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីឲ្យកិច្ចការបានសម្រេច រួមទាំងការធ្វើរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសាររាល់សប្តាហ៍ ។ ■
ហើរីកា អេស. ប្រទេស ប្រេស៊ីល

បទពិសោធន៍ទាំងនេះ បង្ហាញពីរបៀបដែលរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារអាចក្លាយជាការលើកតម្កើងនិងមានភាពរីករាយយ៉ាងខ្លាំង !

រចនាប្រចេតដោយ ឡាយ អែលត្រីង

វិស្សមកាលរដូវក្តៅរបស់ខ្ញុំនៅក្បែរ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

ពរជ័យដ៏មហិមាជាច្រើនបានមក នៅពេលដែលគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ បានយកពេល
វិស្សមកាលរបស់ពួកយើង ដើម្បីចូលរួមព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅរាល់រដូវក្តៅ ។

ដោយ ដេវីឌ អ៊ីសាកស៊ិន

ខ្ញុំបានធំដឹងក្តីឡើងនៅប្រទេស ណារវី ។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលនៅជិតបំផុតនោះគឺ នៅក្នុងទីក្រុង ស្តុកខូម ប្រទេស ស៊ុយអែត ដោយចំណាយពេលបើកឡានពី 8 ទៅ 10 ម៉ោង ។ មិនចាំបាច់និយាយនោះទេ គ្រប់ការធ្វើដំណើរទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធទាំងអស់ត្រូវការការដាក់ផែនការ និង ការគិតពិចារណាយ៉ាងម៉ត់ចត់ ។ ស្តេករបស់យើងបានដាក់ផែនការពីរដងសម្រាប់យុវវ័យឲ្យទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាមួយរាល់ឆ្នាំ មានរូបដំបូន បានជួលឡានក្រុង ហើយទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅចុងសប្តាហ៍ ។ វាសប្បាយណាស់ដើម្បីទៅជាមួយយុវវ័យផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ និង ខ្ញុំចង់ទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាមួយគ្នានៅពេលណាមួយ ។

ដូច្នេះ មានឆ្នាំមួយនោះ យើងបានសម្រេចចិត្តដើម្បីទៅទីក្រុង ស្តុកខូម អំឡុងពេលវិស្សមកាលរដូវក្តៅរបស់យើង ។ វាពិតជាបទពិសោធន៍មួយដ៏អស្ចារ្យ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានវាបានក្លាយទៅជាទម្លាប់សម្រាប់វិស្សមកាលរដូវក្តៅរបស់យើង ។ យើងបានបោះជំរំនៅបរិវេណក្បែរព្រះវិហារបរិសុទ្ធនោះ ។ នៅរាល់ព្រឹកយើងបានក្រោកពីព្រលឹម សម្រាប់វគ្គមួយនៃបុណ្យជ្រមុជទឹកជាមួយក្រុមគ្រួសារផ្សេងទៀតដែលមកពីប្រទេស ណារវី ដែលបានមកព្រះវិហារបរិសុទ្ធនោះដែរ ។ បន្ទាប់មកយើងបានទៅលេងបាល់ទាត់ និង ហែលទឹកនៅបរិវេណបោះជំរំ ។

ឥឡូវនេះ វិស្សមកាលរដូវក្តៅទាំងនេះ គឺជាអនុស្សាវរីយ៍ដ៏ពិសិដ្ឋសម្រាប់ខ្ញុំ ។ ទោះបីជាពួក

យើងមិនរស់នៅជិតព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីទៅទីនោះរាល់ខែក៏ដោយ វាក៏តែងតែជាឱកាសដ៏វិសេសមួយនៅពេលយើងអាចទៅទីនោះ ។ ហើយទោះបីជាការជិះឡានយូរ និង ស្មើហត់ក៏ដោយ ក៏ព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់យើងសម្រាប់ការលះបង់របស់យើង ។ បទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណទាំងឡាយដែលខ្ញុំបានមាននៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធនោះ បានជួយខ្ញុំឲ្យបង្កើនសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះវិហារបរិសុទ្ធនិង ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយរបស់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ បទពិសោធន៍ទាំងនោះបាននាំឲ្យពួកយើងកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយគ្នាជាគ្រួសារ ។

បទពិសោធន៍ពិសេសមួយដែលខ្ញុំចាំបាននោះគឺនៅពេលដែលខ្ញុំមិនបានគោរពតាមមួយរយៈខ្លី ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំបានឃើញពីចំណុយខ្សោយជាច្រើនរបស់ខ្ញុំឲ្យមួយខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ពួកគាត់គ្មានសិទ្ធិដើម្បីមកទូន្មានខ្ញុំពីរបៀបដែលខ្ញុំត្រូវរស់នៅឡើយ ។ ទោះជាខ្ញុំបានរស់នៅដោយសក្តិសមដើម្បីទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំបានមានសំណួរពីតួនាទីរបស់ខ្ញុំក្នុងនាមគាត់ជាមេគ្រួសាររបស់យើងដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងបានទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាមួយគ្នា ដើម្បីធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក និង ពិធីបញ្ជាក់ នោះខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ពីវត្តមាននៃវិញ្ញាណដ៏ផ្អែមល្អែមមួយ ។ នៅពេលខ្ញុំពុកខ្ញុំបានដាក់ដៃរបស់គាត់លើក្បាលរបស់ខ្ញុំដើម្បីបញ្ជាក់ខ្ញុំ ជំនួសឲ្យបុគ្គលដែលបានស្លាប់ទៅ នោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍ពីវិញ្ញាណដែលបញ្ជាក់ខ្ញុំថាគាត់បានធ្វើការណ៍នោះដោយសិទ្ធិអំណាចដ៏ពិត

នៃបព្វជិតភាព ។ នេះបានធ្វើឲ្យខ្ញុំដឹងថា ទោះបីជាឪពុករបស់ខ្ញុំមិនល្អឥតខ្ចោះក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែជាឪពុកដ៏ល្អម្នាក់ ហើយខ្ញុំមានពរដែលបានធ្វើជាកូនប្រុសរបស់គាត់ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំត្រូវតែប្រែចិត្តពីការមិនគោរពតាមរបស់ខ្ញុំ ហើយព្យាយាមមើលពីប្រាជ្ញា និង សេចក្តីស្រឡាញ់នៃការដាស់តឿនរបស់គាត់ ។

ជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមកនេះ វិស្សមកាលរដូវក្តៅនៅជិតព្រះវិហារបរិសុទ្ធទាំងនោះ នៅតែរំចេញចាំងក្នុងការចងចាំរបស់ខ្ញុំ ។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានក្លាយជាកន្លែងមួយដែលពិតជាស្រស់ស្អាតលើលោកនេះ គឺដូចជានៅទីទឹកមរមនដែលជាកន្លែងសម្រាប់ឲ្យប្រជាជនរបស់អាណាម៉ា ៖ « ម្តេចក៏ល្អដល់ម្ល៉េះហ្ន៎ចំពោះភ្នែកនៃពួកអ្នកដែលបានស្គាល់ព្រះដ៏ប្រោសលោះរបស់ខ្លួន » (ម៉ូសាយ 18:30) ។ ■

អ្នកនិពន្ធម្នាក់ដែលរស់នៅក្នុងរដ្ឋ យូថាហ៍ ស.រ.អា. ។

ពរជ័យទាំងឡាយនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ
តើ ពរជ័យអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានមាននៅពេលអ្នកបានទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? សូមពិចារណាដោយចែកចាយអារម្មណ៍ទាំងនោះរបស់អ្នក ជាមួយសមាជិកគ្រួសារ ឬ សរសេរអារម្មណ៍ទាំងនោះក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់អ្នក ។

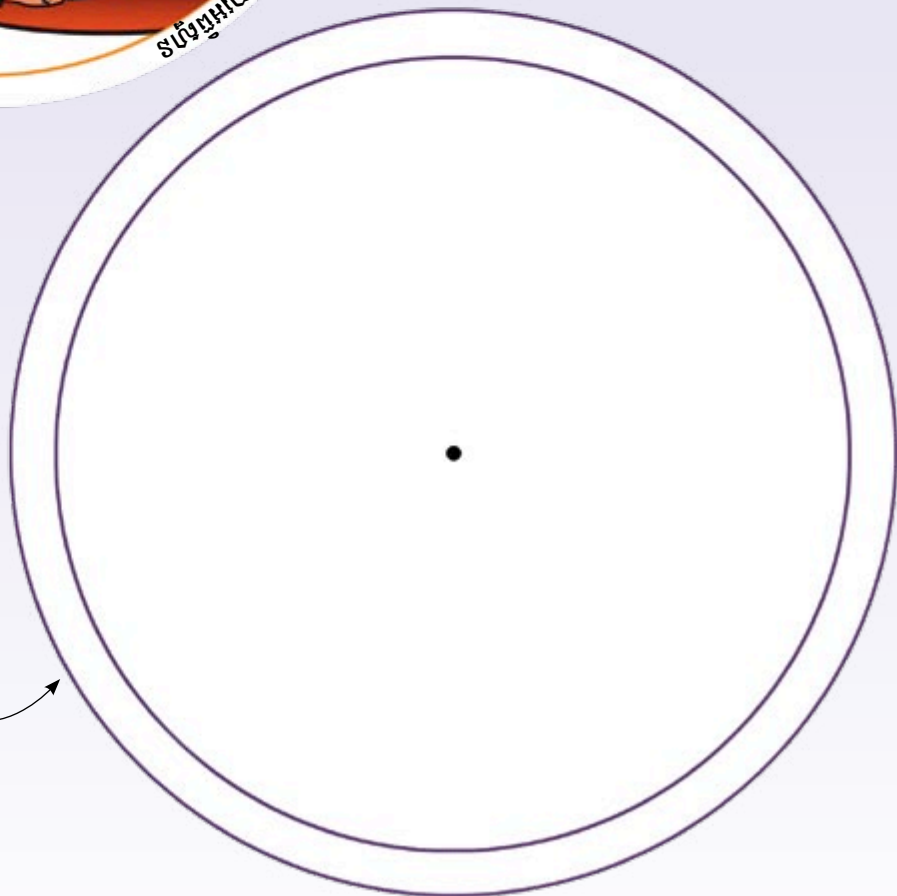
កងរង្វង់ភាគីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ

អ កអាចធ្វើកងរង្វង់ចាត់តាំងមួយ ដើម្បីជួយក្នុងផែនការភាគីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ។ សូមដាក់រង្វង់ទាំងឡាយខាងក្រោមលើក្រដាសរឹង ហើយភ្ជាប់ រង្វង់នឹង ក្រដាសរឹងនោះ ដោយប៉ូឡុងដែកនៅចំកណ្តាល ។ សូមសរសេរឈ្មោះសមាជិកគ្រួសារម្នាក់ៗនៅជុំវិញខាងក្រៅរង្វង់នោះ ។ សូមបង្វិលកងរង្វង់នេះដើម្បីផ្លាស់ប្តូរការចាត់តាំងរាល់សប្តាហ៍ ។

សូមសរសេរឈ្មោះរបស់គ្រួសារអ្នកនៅជុំវិញតែម្តងខាងក្រៅនេះ ។

សូមជួយនាងផង !

ដោយ ហេឌី អេស. ស៊ីនតុន

ពាល់រដូវក្តៅគ្រួសារ ម៉ែនសុន បានចំណាយពេលពីរខែស្នាក់នៅក្នុង ផ្ទះលំហែរកាយ គ្រួសារនៅលើប្រាំងទន្លេ ឃ្លៀង ។ ថ្ងៃ ម៉ែនសុន បាន រៀនហែលទឹកនៅក្នុងទន្លេដែលមានចរន្តទឹកហូរលឿន ។ នៅថ្ងៃត្រង់មួយ កាលថ្ងៃ មានអាយុប្រហែល 13 ឆ្នាំ គាត់បានចាប់យកពោងធំមួយ ហើយ ជិះលើវាបណ្តែតលេងក្នុងទន្លេនោះ ។

នៅថ្ងៃនោះមានហ្វូងមនុស្សមួយក្រុមធំ បានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅតំបន់កម្សាន្ត កែវទន្លេនោះ ដើម្បីញ៉ាំអាហារ និង លេងល្បែងកម្សាន្ត ។ ថ្ងៃ ហៀបនឹង បណ្តែតពោងទៅរកកន្លែងដែលទឹកហូរលឿនបំផុត ពេលនោះគាត់បានឮ សំឡេងដឹកយញ្ជីបានយំឡើងថា « សូមជួយនាងផង ! សូមជួយនាង ផង ! » ក្មេងស្រីម្នាក់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងកន្លែងទឹកគួរជំគ្រោះថ្នាក់ ។ គ្មាន នរណាម្នាក់នៅលើប្រាំងអាចហែលទឹកទៅជួយនាងបានទេ ។

នៅពេលនោះ ថ្ងៃ បានទៅដល់ជិតកន្លែងកើតហេតុ ហើយបានឃើញ ក្បាលរបស់ក្មេងស្រីនោះលេចចូលទៅក្នុងទឹក ។ ថ្ងៃ បានលូកដៃរបស់គាត់

ហើយចាប់សក់របស់ក្មេងស្រីនោះ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានលើកនាងដាក់ លើពោងម្ខាងទៀត ។ បន្ទាប់មក ថ្ងៃ បានអុំពោងមកប្រាំងទន្លេវិញ ។ ដំបូង គ្រួសារនាងបានដាក់ដៃឱបក្មេងស្រីនោះ ដោយចើបនាង និង យំផងដែរ ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានចាប់ផ្តើមឱប និង ថើប ថ្ងៃ ។ គាត់មានអារម្មណ៍ខ្មាស់ អៀន ដោយមនុស្សទាំងអស់មើលគាត់ ហើយគាត់បានត្រឡប់ទៅពោងរបស់ គាត់វិញយ៉ាងលឿន ។

នៅពេល ថ្ងៃ បន្តបណ្តែតពោងរបស់គាត់តាមដងទន្លេ នោះគាត់បាន ពេញដោយអារម្មណ៍កក់ក្តៅ ។ គាត់បានដឹងថា គាត់បានសង្គ្រោះជីវិតមនុស្ស ម្នាក់ ។ ព្រះវរបិតាស្តីបានឮសម្រែកយំថា « សូមជួយនាងផង ! សូមជួយ នាងផង ! » ទ្រង់បានធ្វើការណ៍នេះ ដោយឲ្យ ថ្ងៃ អាចបណ្តែតពោងទៅ កែវនោះ នៅចំពេលដែលគេត្រូវការគាត់ ។ នៅថ្ងៃនោះ ថ្ងៃ បានរៀនថា អារម្មណ៍ដ៏ផ្អែមល្អៃមបំផុត គឺដឹងថាព្រះ ជាព្រះវរបិតាស្តីរបស់យើង ស្គាល់ យើងម្នាក់ៗ ហើយធ្វើឲ្យយើងអាចជួយទ្រង់សង្គ្រោះមនុស្សដទៃទៀត ។ ■

ចេតនាប្រចាំថ្ងៃ ដោយ ផែននិហ្ស័រ ចូលរួមនូវចន្លោះប្រការដោយ ហ្វូស៊ី ហ៊ីបប៊ើត

សូមបំពេញតួនាទីរបស់អ្នក

កាលពី ថ្ងៃ អាយុ 11 ឆ្នាំ គាត់មានតួនាទីជំពិសេសមួយ ដើម្បីជួយមិត្តភក្តិរួមថ្នាក់រៀនរបស់គាត់ ឆ្លងថ្នល់ ។ សូមមើលរូបភាពខាងក្រោមនេះ ។ តើអ្នកអាចរកវត្ថុចំនួនពីរដែល ថ្ងៃ បានប្រើដើម្បីជួយគាត់បំពេញតួនាទីរបស់គាត់ដែរឬទេ ?

រង្វង់សុវត្ថិភាព

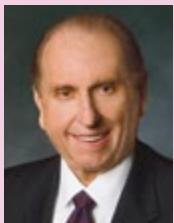
នៅពេល ថ្ងៃ បានរៀនពីរបៀបហែលទឹកនៅក្នុងទន្លេ ប្រូវី គ្រួសាររបស់គាត់នៅជុំវិញគាត់ ដូច្នោះ បើសិនគាត់ត្រូវការជំនួយ នោះនឹងមានមនុស្សម្នាក់នៅក្បែរជានិច្ច ។ អ្នកអាចធ្វើដូចជា ថ្ងៃ ហើយលេងល្បែងរង្វង់សុវត្ថិភាព ។

អ្នកនឹងត្រូវការនូវ ៖

អ្នកចូលរួមលេងបួននាក់ ឬ ច្រើនជាងនេះ
កន្លែងធំទូលាយមួយ

របៀបលេង ៖

សូមធ្វើជារង្វង់ ហើយកាន់ដៃគ្នា ។ អ្នកចូលរួមលេងម្នាក់ចូលទៅកណ្តាលរង្វង់នោះ ។ អ្នកនៅកណ្តាលរង្វង់នោះ ត្រូវចងបាំងភ្នែក ហើយដើរជុំវិញយឺតៗទៅតាមទិសដៅផ្សេងៗ—គឺទៅណាក៏បានតាមដែលគេចង់ទៅ ។ អ្នកចូលរួមលេងដែលនៅជារង្វង់នោះ ត្រូវតែកាន់ដៃគ្នាជាប់រហូត ប៉ុន្តែព្យាយាមកុំឲ្យអ្នកនៅកណ្តាលរង្វង់ប៉ះបានឡើយ ។ សូមប្តូររង្វង់គ្នាឈរនៅកណ្តាលរង្វង់ ។

ប្រសាសន៍មកពីប្រធាន ម៉ែនសុន

« ឱកាសទាំងឡាយរបស់យើងដើម្បីលះបង់ខ្លួនរបស់យើង គឺពិតជាគ្មានព្រំដែនទេ ។ . . មានរង្វង់ចិត្តជាច្រើនត្រូវបានធ្វើឲ្យអស់បង្ហាយ ។ មានពាក្យសម្តីល្អៗជាច្រើនដើម្បីនិយាយ ។ មានអំណោយជាច្រើនដើម្បីផ្តល់ ។ មានកិច្ចការជាច្រើនដើម្បីធ្វើ ។ មានព្រលឹងជាច្រើនត្រូវការសង្គ្រោះ ។ »

មកពី « ការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានបុណ្យត្រីសូម៉ាស៍នៃគណៈប្រធានទីមួយ »
Ensign ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ 2001 ទំព័រ 73 ។

ក្រុមគ្រួសារ គឺជាផ្នែក មួយនៃផែនការរបស់ ព្រះវរបិតាស្នូតិ

អ្នកអាចប្រើមេរៀន និង សកម្មភាពនេះ ដើម្បីរៀនសូត្របន្ថែមទៀតពីបារមីថ្នាក់កុមារសម្រាប់ខែនេះ ។

ព្រះ គម្ពីរមេរៀនប្រាប់យើងអំពី
មនុស្សទុច្ចរិតម្នាក់ឈ្មោះ
អាម៉ាលីកាយ ។ វាចង់

បំផ្លាញសាសនាចក្រ ហើយគ្រប់គ្រងសាសន៍
នីហ្វែដោយធ្វើជាស្តេចរបស់ពួកគេ ។

មេទ័ព ម្សិណ គឺជាអ្នកដឹកនាំដ៏ខ្លាំង និង
សុចរិតម្នាក់របស់ទាហានសាសន៍ នីហ្វែ ។
មេទ័ព ម្សិណ ចង់រំលោភបំពានពីសារៈសំខាន់
ដើម្បីការពារក្រុមគ្រួសារ និង សេចក្តីជឿរបស់
ពួកគេ ។ គាត់បានបែកអាវរបស់ខ្លួន ហើយយក
វាធ្វើជាទង់ជាតិ ឬ បដា ។ នៅលើទង់នោះ គាត់
បានសរសេរពាក្យទាំងនេះ ៖

« នៅក្នុងការចងចាំដល់ព្រះរបស់យើង
សាសនា និង សេរីភាពរបស់យើង និង

សេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង
ភរិយារបស់យើង និង កូនចៅរបស់
យើង » ។

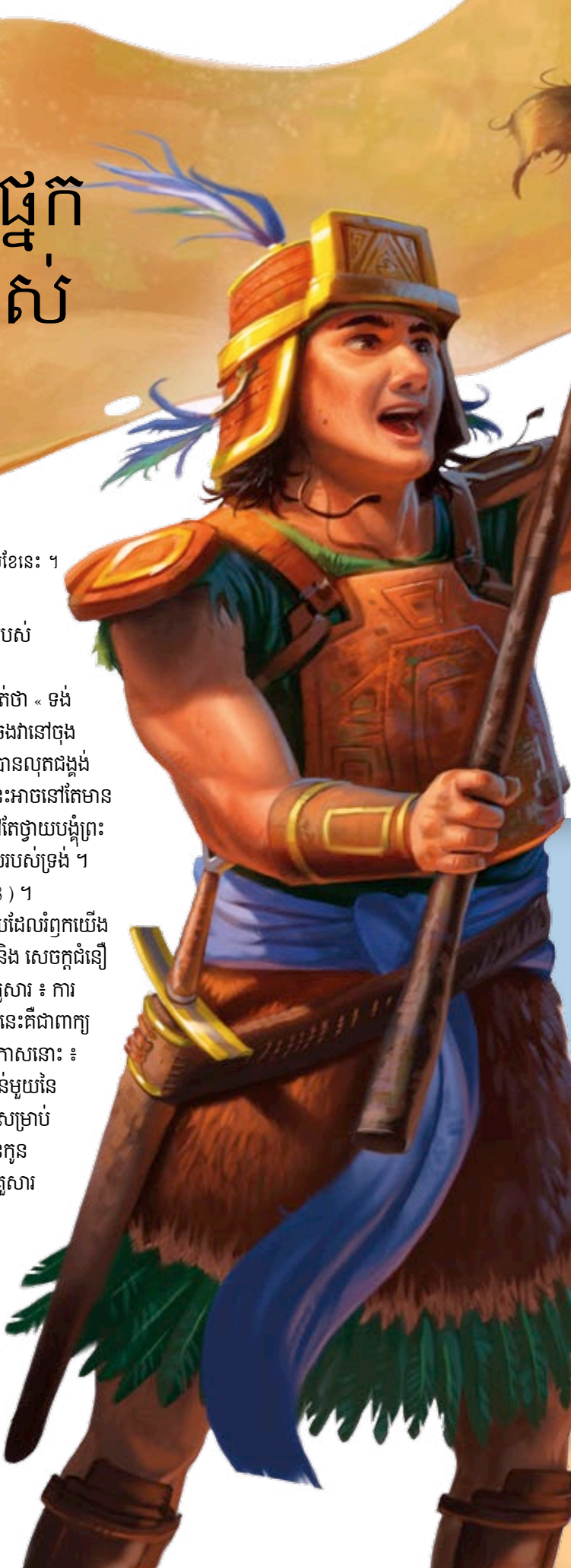
គាត់បានហៅបដារបស់គាត់ថា « ទង់
ឥស្សរភាព » ហើយគាត់បានចងវានៅចុង
ថ្នាលមួយ ។ បន្ទាប់មកគាត់បានលុតជង្គង់
ហើយអធិស្ឋានថា ប្រជាជននេះអាចនៅតែមាន
សេរីភាព ដូច្នេះ ពួកគេអាចនៅតែថ្វាយបង្គំព្រះ
ហើយទទួលបានជ័យទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ ។
(សូមមើល អាលម៉ា 46:3-18) ។

សព្វថ្ងៃនេះ យើងមានអ្វីមួយដែលរំលោភយើង
ពីសារៈសំខាន់នៃក្រុមគ្រួសារ និង សេចក្តីជឿ
របស់យើង ។ នោះគឺ « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការ
ប្រកាសដល់ពិភពលោក » ។ នេះគឺជាពាក្យ
ពេជ្រនិដែលមាននៅក្នុងការប្រកាសនោះ ៖

« ក្រុមគ្រួសារជាផ្នែកសំខាន់មួយនៃ
ផែនការរបស់ព្រះដ៏បង្កបង្កើត សម្រាប់
គោលដៅដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៃកូន
ចៅរបស់ព្រះអង្គ ។ . . . ក្រុមគ្រួសារ
ត្រូវបានតែងតាំងឡើងដោយ
ព្រះ » ។ ■

គំនិតយោបល់សម្រាប់ការ និយាយក្នុងគ្រួសារ

អ្នកអាចអាន « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់
ពិភពលោក » ជាមួយគ្រួសាររបស់អ្នក ។ អ្នក
ក៏អាចនិយាយអំពីរបៀបមួយចំនួន ដែលអ្នក
ទាំងអស់គ្នាអាចធ្វើជាមួយគ្នា ដើម្បីធ្វើឲ្យគ្រួសារ
របស់អ្នករឹងមាំ ។ បន្ទាប់មកអ្នកអាចរើសយក
របៀបណាមួយនៃរបៀបទាំងនោះ ហើយធ្វើ
ផែនការអនុវត្តវា ។

ខាងឆ្វេង : រចនាប្រចត ដោយ ប្រេនទុន ដំរីមន ខាងស្តាំ : រចនាប្រចត ដោយ រ៉ាដេល ហ្វូរីមន ហេលស

ចម្រៀង និង ព្រះគម្ពីរ

- « ក្រុមគ្រួសារអាចរស់នៅជាមួយគ្នាជារៀងរហូត » ចម្រៀងកុមារ ទំព័រ 188
- អាលម៉ា 46:3-18

សកម្មភាពបង្ហាញនៃគ្រួសារ

សូមប្រើក្រដាសមួយសន្លឹក ឬ ក្រណាត់មួយចម្រៀក ដើម្បីធ្វើជាបង្ហាញ ដែលតំណាងឲ្យគ្រួសាររបស់អ្នក ។ សូមប្រើហ្វឺត ឬ ខ្មៅដៃ ដើម្បីគូរអ្វីៗដែលសំខាន់ចំពោះគ្រួសាររបស់អ្នក ។ សូមបន្ថែមការដកស្រង់ ឬ និយាយអ្វីដែលបង្ហាញពីរបៀបដែលសមាជិកគ្រួសាររបស់អ្នកមានអារម្មណ៍អំពីសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ និង ព្រះវរបិតាស្តី ឬ អំពីពិធីៗទាំងឡាយនៃការមានគ្រួសារមួយ ។

ឧបត្ថម្ភទាំងឡាយនៅរដ្ឋ មីសស៊ូរី

ដោយ ជែននីហ្វឺ ម៉ាឌី

ចូរមកតាមយើងដើម្បីស្វែងរកទីតាំងសំខាន់មួយ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ !

សម្រាប់ យ៉ូសែប ស៊ី វាគឺជាការធ្វើ
ដំណើរផ្លូវឆ្ងាយយ៉ាងលំបាកពីទីក្រុង
ប៊ែតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ទៅកាន់ទីក្រុង
អ៊ីនឌីពែនខែនស៍ រដ្ឋ មីសស៊ូរី ។ គាត់បានធ្វើដំណើរ
ដោយរទេះសេះ ដោយទូក និង ដោយ រទេះរុញ ។
សម្រាប់ 250 ម៉ាយ ចុងក្រោយ (402 គីឡូម៉ែត្រ)
គាត់ត្រូវតែដើរ ! ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់គាត់ ឲ្យ
ទៅរដ្ឋ មីសស៊ូរី ដើម្បីកសាងទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន ដូច្នេះ
យ៉ូសែប ស៊ី បានគោរពធ្វើតាម ។

សមាជិកសាសនាចក្រផ្សេងទៀត បានចាប់ផ្តើម
មកដល់ទីក្រុង មីសស៊ូរី ក្នុង ឆ្នាំ 1831 ។ ពួកគេ
ភ្ជួររាស់ដី សង់លំនៅដ្ឋាន និង ដាំដំណាំផ្សេងៗ ។
នៅពេលមានសមាជិកសាសនាចក្រប្តូរទីលំនៅ
កាន់តែច្រើនឡើងៗទៅទីក្រុង អ៊ីនឌីពែនខែនស៍ រដ្ឋ
មីសស៊ូរី នោះមានមនុស្សដែលបានរស់នៅទីនោះប្រែ
ជា មានមន្ទិលសង្ស័យ និង ខឹងសម្បារ ។ ពួកមនុស្ស
អាក្រក់បានវាយប្រហារលំនៅដ្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ
ហើយបញ្ជាឲ្យពួកគេចាកចេញ ។ ■

ការណ៍នេះ មានដាក់បង្ហាញនៅឯមជ្ឈមណ្ឌលអ្នក
ទស្សនានៅទីក្រុង អ៊ីនឌីពែនខែនស៍ បង្ហាញពីពួក
បរិសុទ្ធជាប់រស់ធ្វើការនៅផ្ទះសំបែងស្នាក់នៅរបស់
ពួកគេ ។

វិលលាម ដំបូលយូ. ហ្វែប្រូ បានសាងសង់រោងពុម្ពនៅក្នុងទីក្រុង អ៊ីនឌីពែនឌែនស៍ ជាកន្លែងដែលគាត់បានបោះពុម្ពកាសែត ។ គាត់ក៏បានបោះពុម្ពជាច្រើនទំព័រនៃព្រះគម្ពីរនៃព្រះបញ្ញាក្តី ដែលមានវិវឈនៈមួយចំនួនរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះព្យាការី យ៉ូសែប ស្ទីធី ។ សព្វថ្ងៃនេះ វិវឈនៈទាំងនេះមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ។

គុគ លីបើធី

នៅក្នុងរដូវរងា ឆ្នាំ 1838 យ៉ូសែប ស្ទីធី និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រប្រាំបួនផ្សេងទៀត ត្រូវបានចាប់ខ្លួន ដោយការចោទប្រកាន់ខុសឆ្គង ហើយដាក់ក្នុងគុគ លីបើធី ។ គុគនោះ មានសភាព ងងឹត, កខ្វក់ និង ពិតជាត្រជាក់ខ្លាំងណាស់ ហើយអ្នកជាប់ទោសទាំងនោះ ពុំមានភ្លឺដើម្បីឲ្យមានភាពកក់ក្តៅ ឬ អាហារល្អៗ គ្រប់គ្រាន់ឡើយ ។ គុគ លីបើធី មានកម្រាស់ ជញ្ជាំងក្រាស់ ។ ផ្នែកខាងលើនៃបន្ទប់ គឺសម្រាប់ម្ចាស់គុគ និង គ្រួសាររបស់គាត់ ហើយផ្នែកខាងក្រោមនៃបន្ទប់—គឺ « គុគងងឹត » —សម្រាប់ដាក់អ្នកទោស ។ ទ្វារឃ្នុប គឺជាផ្លូវចេញចូលតែមួយគត់នៃជាន់ខាងក្រោម ។

អំឡុងពេលព្យាការីជាប់នៅក្នុងគុគ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់លោកថា « ចូរកុំខ្លាចនូវអ្វី ដែលមនុស្សអាចប្រព្រឹត្តនោះឡើយ គ្យិតព្រះទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយអ្នក ជារៀងរាល់តទៅ» (គ. និង ស. 122:9) ។

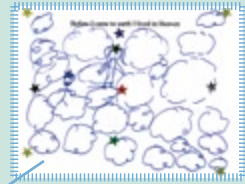
សាសនាចក្របានសាងសង់ផ្នែកមួយចំនួននៃផ្នែកដើមរបស់គុគនោះឡើងវិញ និង បានរៀបចំផ្ទះមួយចំនួនឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់មកសង់មជ្ឈមណ្ឌលអ្នកទស្សនានៅជុំវិញគុគនោះ ។ សព្វថ្ងៃនេះមានភ្ញៀវទស្សនាជាច្រើននាក់បានមកទស្សនាកន្លែងនេះ ដែលព្យាការីរបស់ព្រះទទួលវិវឈនៈល្ងង់លោមខណៈដែលលោកជាប់នៅក្នុងគុគ ។

ទំព័ររបស់យើង

រីកាដូ អូ. អាយុ 3 ឆ្នាំ មកពីប្រទេស ម៉ិចស៊ិកូ ចូលចិត្ត បម្រើ ។ គាត់ជួយឪពុកម្តាយរបស់គាត់បោសសំអាតអគារ ដែលជាសាខាសម្រាប់ជួបប្រជុំសាក្រាម៉ង់របស់គាត់ រាល់ថ្ងៃ សៅរ៍ ជាមួយនិងប្អូនស្រីរបស់គាត់ ឈ្មោះ អូលា ។ គាត់បម្រើដោយស្មោះញញឹម—មិនគ្រាន់តែនៅព្រះវិហារ ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងនៅផ្ទះទៀតផង ។

កុមារមកពី ប៉ាងស៊ិន បាន គ្រោយម៉ារី សង្កាត់ មែនទែល ចាម៉ាយកា អ៊ិនឌីខាងលិច កំពុង រៀនពីព្រះ អង្គសង្គ្រោះ ហើយ ព្យាយាមធ្វើតាមគំរូរបស់ទ្រង់ ដោយ ធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយត្រៀមខ្លួន ចូលរួមព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

ឡយ គី. អាយុ 7 ឆ្នាំ ប្រទេស កម្ពុជា

ដូយ៉ែន អែល. អាយុ 7 ឆ្នាំ ប្រទេស កម្ពុជា

ម៉ារ៉ុរ ស៊ី. អាយុ 4 ឆ្នាំ មកពី ប្រទេស ប្រេស៊ីល បាន និយាយនៅម៉ាងសាក្រម៉ង់ ដែលនាងបានធ្វើឲ្យមនុស្ស គ្រប់គ្នាភ្ញាក់ផ្អើល ដោយបាន សូត្រមាត្រានៃសេចក្តីជំនឿ ខទី 13 ដោយគ្មានបាត់ពាក្យ មួយម៉ាត់ណាឡើយ ។ ប្រធាន ថ្នាក់បឋមសិក្សារបស់ម៉ារ៉ុរ និយាយថា ម៉ារ៉ុរ អធិស្ឋានយ៉ាងស្មោះត្រង់ ហើយថ្លែង ទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។

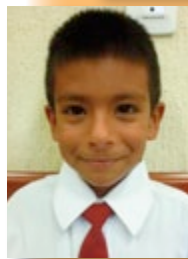
ខ្ញុំចូលចិត្តទៅព្រះវិហារ ហើយចូលរួមថ្នាក់បឋម សិក្សារបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំកំពុងរៀនអាន ហើយខ្ញុំ ស្រឡាញ់រឿងទាំងឡាយនៃព្រះគម្ពីរមេរមន ។ ប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ និង រូបខ្ញុំចូលចិត្តជួយម្តាយរបស់ យើង ។ យើងចូលចិត្តអានវគ្គរបស់កុមារនៅក្នុង លីអាហ្វណា ។ ពួកយើងទាំងពីរអធិស្ឋានសម្រាប់ ប្រធាន ម៉ែនសុន និង ស៊ីស្ទើរ ម៉ែនសុន ។ អាស៊ីសុន អេ. អាយុ 6 ឆ្នាំ និង ជូអាណា អេ. អាយុ 3 ឆ្នាំ ប្រទេស អាហ្សង់ទីន

ណែណាតូ និង គ្រួសារនៅ ពេលបុណ្យជ្រមុជទឹក របស់គាត់

នៅថ្ងៃមួយនោះ ថ្នាក់ បឋមសិក្សារបស់យើង បានទៅទស្សនាព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ សៅ ប៉ូឡូ ប្រេស៊ីល ។ ពួកយើង បានរៀនថា តាមរយៈ សេចក្តីសញ្ញាដែលយើង ធ្វើនៅក្នុងព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ នោះយើងអាច រស់នៅជាមួយគ្រួសារ របស់យើងអស់កល្ប

អស់កាលជានិច្ច ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍កក់ក្តៅ និង រីករាយ ហើយម្តាយរបស់ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំថា នេះគឺមក ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលថ្លែងទីន្ទាល់ដល់ខ្ញុំថា អ្វី ដែលខ្ញុំកំពុងរៀនគឺពិត ។ ខ្ញុំទទួលទីបន្ទាល់មួយថា ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺជាដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ ។ ណែណាតូ ប៊ី. អាយុ 8 ឆ្នាំ ប្រទេស ប្រេស៊ីល

ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺពិតជាស្រស់ ស្អាតណាស់នៅខាងក្រៅ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលខ្ញុំបានផ្សារភ្ជាប់ ជាមួយគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំ បានឃើញថា នៅខាងក្នុង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធកានតែស្រស់ ស្អាតជាងខាងក្រៅទៅទៀត ។ នីកូឡាស អិម. អាយុ 5 ឆ្នាំ ប្រទេស កូឡុំប៊ី

សាក្សីពិសេស

ដោយអែលឌើរ
ដារីឌ អេ. បែដណា
នៃក្រុមនៃពួកសាក្សីដប់
ពីរនាក់

សមាជិកនៃក្រុមនៃពួកដប់ពីរនាក់
គឺជាសាក្សីពិសេសរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ព្យា ការី យ៉ូសែបស្ទីធី បានថ្លែងថា « ទំនួលខុស ត្រូវដំណើរការរបស់យើងនៅក្នុងពិភពលោក នេះ . . . គឺស្វែងរកមរណធនទាំងឡាយរបស់ យើង » ។¹

ពង្សប្រវត្តិ គឺជាផ្នែកមួយសំខាន់នៃកិច្ចការនៃសេចក្តី សង្គ្រោះ និង ការលើកតម្កើង ។

យើងមាន ទំនួលខុសត្រូវក្នុងសេចក្តីសញ្ញា ដើម្បី ស្វែងរកជីវិតដ៏ថ្មីទាំងឡាយរបស់យើង ហើយផ្តល់ពិធី បរិសុទ្ធសង្គ្រោះទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អសម្រាប់ពួកគាត់ ។

ខ្ញុំសូមអញ្ជើញយុវវ័យនៃសាសនាចក្រ ដើម្បីរៀននិង ទទួលបទពិសោធន៍នៃវិញ្ញាណរបស់អេលីយ៉ា ។²

ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តអ្នកឲ្យសិក្សា ស្វែងរកជីវិតដ៏ថ្មី របស់អ្នក ហើយត្រៀមខ្លួនរបស់អ្នកដើម្បី ធ្វើបុណ្យជ្រមុជ ទឹកជំនួសនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ សម្រាប់សាច់ញាតិដែល ស្លាប់របស់អ្នក ។

នៅពេលអ្នកឆ្លើយតបដោយសេចក្តីជំនឿចំពោះ ការ អញ្ជើញនេះ នោះចិត្តរបស់អ្នកនឹងបានបង្វែរមករក ពួកឪពុក ។

សេចក្តីស្រឡាញ់ និង ការដឹងគុណរបស់អ្នកសម្រាប់ ជីវិតដ៏ថ្មីនៃអ្នកនឹងកើនឡើង ។

អ្នកនឹងមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងយុវវ័យរបស់អ្នក និង ពេញ មួយជីវិតរបស់អ្នក ។

ទីបន្ទាល់ និង ការប្រើចិត្តជឿរបស់អ្នកចំពោះព្រះអង្គ សង្គ្រោះនឹងប្រែកាន់តែជ្រាលជ្រៅ និង ខ្លាំងខ្លួន ។ ■

បានដកស្រង់ចេញមកពី « ចិត្តនៃកូនចៅ និងបង្កើន » លីអាហ្សណា ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ 2011 ទំព័រ 24-27 ។

កំណត់ចំណាំ

1. ការបង្រៀនរបស់ប្រធានសាសនាចក្រ ៖ យ៉ូសែប ស្ទីធី (ឆ្នាំ 2007) ទំព័រ (475) ។
2. សូមមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា 2:1-2។

រូបភាព ដោយ អ៊ែម តូប៉ា

ដំណើររឿងនៃ កំរាលជូតជើង

តើនរណាបានដឹងរឿងជាច្រើន ដែលអាចរាប់ខ្ញុំនៅក្នុងកំរាលជូតជើងមួយបាន ?

ដោយ ខាយ ធីមស្ករ

ផ្នែកទៅលើដំណើររឿងពិតមួយ

« ក្នុងនាមយើងជាកុមារ យើងអាចស្វែងរកមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់យើង ដោយរក្សាទុកឈ្មោះ និង អនុស្សាវរីយ៍របស់ពួកគាត់ » (“Truth from Elijah” សៀវភៅចម្រៀងកុមារ ទំព័រ 90-91) ។

ខា ធី បានលោតតាមចិញ្ចើមផ្លូវសំដៅទៅរកដើមអ្នកដ៏ធំមួយនៅនឹងកាប់ជ្រុងផ្លូវ ។ ដើមឈើដ៏

នោះធ្វើឲ្យផ្ទះណាណា ងាយស្រួលរក ។ ជាធម្មតា ណាណា អង្គុយនៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ ដោយក្រុង និង ដេរក្រណាត់ភ្លឺធ្វើរាងឆ្លុះយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ ។ កម្រាលឈើដ៏រលោងរបស់ផ្ទះ ណាណា បានតុបតែងដោយកំរាលជូតជើងយ៉ាងស្រស់ស្អាត ដែលណាណាបានធ្វើដោយខ្លួនឯង ។

នៅពេល ខាធី ដើរចូលទៅ ណាណា បាននិយាយថា « សួស្តី សំឡាញ់ ! » ។ មិនយូរប៉ុន្មានពួកគេបាននិយាយគ្នាពីអ្វីដែល ណាណា បានហៅថា « អតីតកាល » ។ ពួកគេបានមើលរូបថតសខ្មៅជាមួយគ្នា ។ ជាពិសេស ខាធី ចូលចិត្តមើលសម្លៀកបំពាក់ និង ម៉ូតូសក់របស់សាច់ញាតិ នាងបានពាក់ កាលពីពួកគេនៅក្មេងៗ ។

ណាណា បាននិយាយដោយដង្ហើមធំថា ៖ « ឥឡូវនេះអ្វីៗបានផ្លាស់ប្តូរអស់ហើយ » ។ « អ្នកដឹងទេ យើងគ្មានឡាន ឬ ទូរទស្សន៍ ឬ ទូរស័ព្ទដៃអ្វីឡើយ » ។

ខាធី មិនអាចស្រមៃថានឹងដើរទៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ « តើណាណាឯង បានធ្វើអ្វីខ្លះសម្រាប់ជាការកម្សាន្តនោះ ? » ខាធី បានសួរ ។

« យើងចូលចិត្តច្រៀងជាមួយគ្នា ។ យើងប្រមូលគ្នានៅជុំវិញព្យាណូ នៅពេលល្ងាច ហើយច្រៀងចម្រៀងដែលយើងចូលចិត្ត ។ មានពេលខ្លះយើងច្រៀងឡើងស្តុកក ។ វាពិតជាពេលដ៏រីករាយមួយ » ។

ណាណា បានមើលទៅ រានហាល ហាក់បីដូចជានាងអាចធ្វើឲ្យឆ្ងាំដែលកន្លងទៅត្រឡប់មកវិញហើយមើលពីឆ្នាំទាំងនោះម្តងទៀត ។

ខាធី បានអង្គុយនៅជាប់រមូរកំរាលជូតជើងដែលរមៀលចុះពីលើភ្នៅរបស់ណាណា ។ នាងបានដានអំពោះយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ដោយដៃរបស់នាង ។

ណាណា បាននិយាយយឺតៗថា « ខ្ញុំបានគិតថា តើអ្នកចង់ត្បាញកំរាលជូតជើងដោយខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ខ្លាំងប៉ុណ្ណា ? »

ខាធី បានលោតឡើង ហើយទះដៃរបស់នាង ។

« ខ្ញុំចង់ធ្វើវាដែរ ណាណា ! តើយើងអាចចាប់ផ្តើមថ្ងៃនេះបានទេ ? »

ណាណា បានសើច ។ « មែនហើយ មានអ្វីមួយដែលអ្នកត្រូវតែធ្វើជាមុនសិន ។ សូមទៅផ្ទះហើយប្រមូលសម្លៀកបំពាក់ចាស់ៗ ដែលយើងអាចកាត់វាជាចម្រៀកវែងៗ ។

នៅពេលនាងបានឱនទៅរក ខាធី ដោយមានកែវភ្នែកព្រឹមៗ និង សំឡេងតិចៗរបស់នាង ហាក់បីដូចជានាងកំពុងប្រាប់រឿងសម្ងាត់អ្វីមួយ ។

« នោះជាអ្វីដែលនឹងធ្វើឲ្យកំរាលជូតជើងនេះជាកំរាលជូតជើងពិសេស ។ ពីព្រោះវាបានធ្វើមកពីសម្លៀកបំពាក់ កំរាលជូតជើងនោះអាចប្រាប់ពីជីវិតរបស់អ្នក ។ សរសេរនិមួយៗគឺដូចជា ជំពូកមួយនៅក្នុងសៀវភៅមួយអំពីអ្នក ។ ដោយមើលទៅក្រណាត់នៃសំលៀកបំពាក់ចាស់មួយ អាចជួយអ្នកឲ្យចងចាំពីទីកន្លែង ដែលអ្នកបានពាក់វា ហើយពីអ្វីដែលអ្នកបានធ្វើនៅពេលអ្នកបានពាក់វា » ។

ខាធី បើកភ្នែកធំៗ ។ នាងបានចង្អុលទៅកំរាលជូតជើងដែល ណាណា កំពុងត្បាញនោះ ។

« តើអ្នកចង់ចាំអ្វីៗទាំងអស់អំពីក្រណាត់ខោអាវនៅក្នុងកំរាលជូតជើងនេះដែរឬទេ ? » ណាណា បានញញឹម ។ « ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំបាន

ចាំ ! ផ្នែកក្រហមនេះ គឺមកពីសំពត់ ដែលខ្ញុំបានពាក់ ពេលដែលឯងបានកើតមក ។ ខ្ញុំបានចាំថា ខ្ញុំបានទល់ប្រមុះរបស់ខ្ញុំ ធ្លប់ទៅនឹងកញ្ជក់បង្អួច នៅក្នុងកន្លែងថែទាំទារក ដើម្បីមើលឯងឲ្យកាន់តែជិត ។ កាលនោះ ខ្លួនរបស់ឯងនៅក្រហមនៅឡើយ ហើយថែមទាំងមានស្បែកជ្រួញទៀតផង » ។

ខាធី និង ណាណា បានសើចជាមួយគ្នានៅពេល ណាណា បន្តប្រាប់រឿងជាច្រើនអំពីកំរាលជូតជើងដល់ ខាធី ។ នៅពេល ខាធី មកដល់ផ្ទះនៅយប់នោះ នាង និង ម៉ាម៉ា (យាយ) បានដាក់សម្លៀកបំពាក់ចាស់នៅម្ខាងថា ខាធីអាចប្រើវាបាន ។

ថ្ងៃបន្ទាប់ ខាធី បានយកសម្លៀកបំពាក់នោះទៅផ្ទះរបស់ ណាណា ។ ណាណា បានបង្ហាញខាធី ពីរបៀបដើម្បីកាត់ក្រណាត់ជាចម្រៀកវែងៗ ក្រុងវា ហើយដេកម្រងនោះជាប់គ្នា ។

រឿងរាល់ថ្ងៃបន្ទាប់ពីមកពីសាលារៀនវិញ ខាធី បានទៅធ្វើកំរាលជូតជើង នៅផ្ទះរបស់ណាណា ។

បន្តិចម្តងៗ កំរាលជូតជើងនោះកាន់តែធំ ។ ជាច្រើនថ្ងៃកន្លងផុតទៅ ខាធី បានរៀនរឿងជាច្រើនរបស់ ណាណា ដោយដួងចិត្ត ។ មានថ្ងៃខ្លះនាងគឺជាម្នាក់ដែលបាននិយាយរឿងជាច្រើនប្រាប់ណាណា ។

នៅថ្ងៃមួយ បន្ទាប់ពីបានបន្ថែមពណ៌ខៀវលើផ្នែកមួយរបស់កំរាលជូតជើង ដោយប្រើក្រណាត់ខោខេប៊ិយដែលជាទីពេញចិត្ត នោះ ខាធី បានត្រដុសបាតដៃរបស់នាងប៉ះនឹងកម្រងចំរុះពណ៌នោះ ។

« តើអ្នកមិនគិតថា កំរាលជូតជើងនេះជិតធ្វើរួចហើយទេឬ ? » ណាណា បានសួរ ដោយមើលលើការងាររបស់នាង ។

ខាធី និយាយដោយញញឹមថា « មិនទាន់ហើយទេ » ។ នាងមិនចង់បញ្ចប់ពេលវេលានេះជាមួយ ណាណា ឡើយ ។ ■

ការប្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកពីដំណើររឿងគ្រួសារ

ក រាល់ជួរដើម្បីចុះពណ៌របស់ ណាណា បានជួយនាងឲ្យចែកចាយរឿងជាច្រើនជាមួយ ខាធី (សូមមើលទំព័រ 66-67) ។ នេះគឺជាល្បែងកម្សាន្ត ដែលអាចជួយសមាជិកគ្រួសាររបស់អ្នក ចែកចាយរឿងទាំងឡាយជាមួយគ្នា ទៅវិញទៅមក !

<p>អ្នកនឹងត្រូវការនូវ ៖</p> <ul style="list-style-type: none"> • របស់របររឹងមួយចំនួនដែលមានពណ៌ សូមព្យាយាមរកយ៉ាងតិចប្រាំមួយពណ៌ផ្សេងគ្នា ។ អ្នកអាចប្រើឡើងវិញ គ្រួសលាបពណ៌ ឬ ស្ករគ្រាប់ដែលមានពណ៌ ។ • ស្បែងសម្រាប់ដាក់របស់ទាំងនោះ ។ 	<p>អ្វីដែលត្រូវធ្វើ ៖</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. សូមបំពេញតារាងនៅខាងក្រោមនៃទំព័រនេះ ដោយសរសេរពណ៌របស់នោះទៅតាមសំណួរនីមួយៗរបស់វា ។ 2. សូមឲ្យសមាជិកគ្រួសារអង្គុយជារង្វង់ ។ សូមដាក់របស់តូចទាំងនោះទៅក្នុងស្បែង ។ 	<ol style="list-style-type: none"> 3. សូមហុចស្បែងនោះត្រឡប់វិញរង្វង់ ។ សូមផ្តល់វេនឲ្យមនុស្សម្នាក់ៗ លូកយករបស់មួយចេញពីស្បែង ហើយឆ្លើយសំណួរ ដែលត្រូវគ្នានឹងពណ៌នៃវត្ថុនោះ ដែលពួកគេបានជ្រើសរើសនោះ ។ សូមបន្តធ្វើដូច្នោះរហូតទាល់តែអស់វត្ថុនោះពីស្បែង ។
---	--	--

តារាងការប្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកនៃដំណើររឿងគ្រួសារ

តើអ្នកចាំពីរឿងផ្សេងៗគ្នាដែលមនុស្សបានចែកចាយពីពណ៌នីមួយៗទេ ?

ពណ៌ ៖	សំណួរ ៖
	សូមប្រាប់យើងអំពីមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធរបស់អ្នក ។
	តើនៅពេលណាដែលអ្នកត្រូវតែក្លាហាន ?
	សូមប្រាប់ពួកយើងអំពីអ្វីដែលឡប់ៗ ឬ គួរឲ្យខ្មាស់ដែលអ្នកបានធ្វើ ។
	តើរឿងព្រះគម្ពីរដែលអ្នកចូលចិត្តនោះគឺជារឿងអ្វី ? ហេតុអ្វី ?
	សូមប្រាប់យើងអំពីការសិក្សាគម្រោងនៅសាលា ដែលវាសប្បាយដើម្បីធ្វើ ។
	បើសិនអ្នកអាចប្រែរូបទៅជាសត្វ តើអ្នកចង់ប្រែរូបទៅជាសត្វអ្វី ហើយហេតុអ្វី ?

ស្ទូស្តី ខ្ញុំឈ្មោះ អ៊ីរិកា មកពី ប្រទេស អែល សាវ៉ាដ័រ

បងប្អូនស្រី ទាំងឡាយនៅក្នុង
ថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះក្នុងសាខារបស់ខ្ញុំ
បានសួរ បើសិនខ្ញុំអាចធ្វើលិបិក្រមឈ្មោះ
ដោយប្រើប្រាស់កម្មវិធី FamilySearch ។
ខ្ញុំចង់ជួយ ។ ម្តាយរបស់ខ្ញុំក៏ចង់ឲ្យខ្ញុំជួយ
ដូច្នោះយើងបានចាប់ផ្តើមរៀនពីរបៀបធ្វើ
លិបិក្រមជាមួយគ្នា ។

នៅពេលខ្ញុំចាប់ផ្តើមដំបូង ខ្ញុំចំណាយពេល
ពេញមួយថ្ងៃដើម្បីធ្វើលិបិក្រមឈ្មោះចំនួន
ប្រាំបួន ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ បន្ទាប់ពីព្យាយាម និង
អនុវត្ត នោះខ្ញុំអាចធ្វើលិបិក្រមឈ្មោះបានចំនួន
300 ក្នុងមួយថ្ងៃ ។

បន្ទាប់ពីបញ្ចប់កិច្ចការសាលារបស់ខ្ញុំហើយ ខ្ញុំបាន
ចំណាយពេលដើម្បីធ្វើលិបិក្រមឈ្មោះ ។ សម្រាប់ខ្ញុំ ការធ្វើ
លិបិក្រមឈ្មោះ គឺវាសប្បាយដូចលេងកម្សាន្ត ឬ មើលទូរទស្សន៍
អញ្ចឹង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថា វាមានគោលបំណងដ៏អស្ចារ្យ ។

ខ្ញុំឈ្មោះ អ៊ីរិកា ស្ទី
ហើយ ខ្ញុំរស់នៅក្នុង
ទីក្រុង សាន សាវ៉ាដ័រ
ក្នុងប្រទេស អែល
សាវ៉ាដ័រ ហើយខ្ញុំ
ចូលចិត្តរៀបចំឈ្មោះ
សម្រាប់ពិធីបរិសុទ្ធ
ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

ខ្ញុំដឹងថាព្រះវិហារស្ទី ប្រទានពន្លឺ
នូវឱកាសដើម្បីជួយរៀបចំឈ្មោះ សម្រាប់
ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ
បានច្រើនជាង 2000 នាក់នៃដូនតា
របស់សាសន៍ សាវ៉ាដ័រ នៅក្នុងពិភព
វិញ្ញាណ ។

រូបថតនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ សាន សាវ៉ាដ័រ អែល សាវ៉ាដ័រ ដោយ ម៉ាថាយ រៀបចំឆ្នាំ ២០១២

ព្រះយេស៊ូវហៅពួកសិស្សរបស់ទ្រង់

ដោយ ម៉ាហ្គោ មែ
មកពីលូកា 5:1-11 ។

សីម៉ូន និង អនត្រេ គឺជាបងប្អូននឹងគ្នា ដែលជាអ្នកនេសាទត្រី ។ យប់មួយ សីម៉ូន និង អនត្រេ នេសាទត្រីពេញមួយយប់ ប៉ុន្តែពុំអាចចាប់បានត្រីសោះ ។

ព្រះយេស៊ូវគង់នៅលើទូករបស់សីម៉ូន ។ ទ្រង់បានប្រាប់បងប្អូនទាំងពីរនាក់នោះ ឲ្យទំលាក់អ្ននរបស់ពួកគេទៅក្នុងសមុទ្រម្តងទៀត ។ នៅពេលពួកគេទាញអ្ននរបស់ពួកគេឡើងមកវិញ នោះពួកគេបានត្រីសន្លឹក !

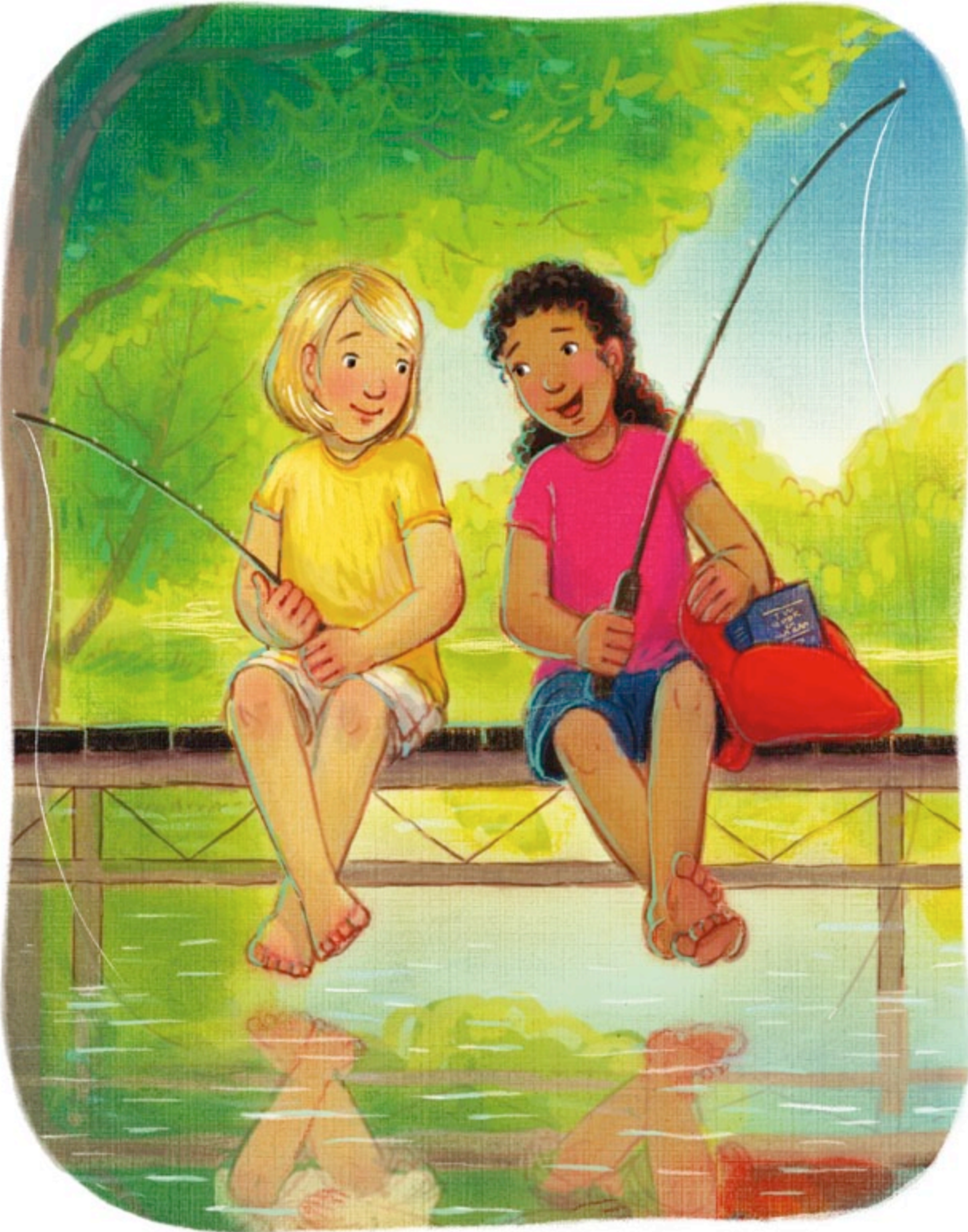

សីម៉ូន និង អនតូ បានហៅមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេ គឺយ៉ាកុប និង យ៉ូហាន ដើម្បីជួយចាក់ត្រីចេញពីអូនចូលទៅក្នុងទូករបស់ពួកគេ ។ មានត្រីយ៉ាងសន្លឹក ដែលពួកគេបានដាក់ពេញទូកទាំងពីរ ! ព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់បុរសទាំងនោះថា បើសិនពួកគេទៅតាមទ្រង់ នោះពួកគេនឹងនេសាទអ្វីមួយដែលលើសពីនេសាទត្រីទៅទៀត ។ ពួកគេនឹងធ្វើជាអ្នកនេសាទមនុស្សវិញ ។

សីម៉ូន អនតូ យ៉ាកុប និង យ៉ូហាន ទុកអ្វីៗទាំងអស់ រួមទាំងទូករបស់ពួកគេ ។ ពួកគេបានក្លាយជាកូនសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ ពួកគេបានដើរតាមព្រះយេស៊ូវ ហើយជួយទ្រង់បង្រៀនដំណឹងល្អដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា ។

ក៏ដូចជាអ្នកនេសាទដែលនាំត្រីមកកាន់ទូក នោះយើងអាចនាំមនុស្សមកកាន់ដំណឹងល្អ
ដោយធ្វើជាគំរូល្អៗ ហើយបង្រៀនពួកគេអំពីព្រះយេស៊ូវ ។ យើងអាចធ្វើជាអ្នកនេសាទមនុស្ស
ផងដែរ ! ■

ព្រះយេស៊ូវហៅពួកសិស្សរបស់ទ្រង់
 « ហើយ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅសិស្សថា កុំខ្លាចអី ពីនេះទៅមុខអ្នកនឹងចាប់មនុស្សវិញ ។
 « ... នោះគេទុករបស់ទាំងអស់របស់ ហើយដើរតាមទ្រង់ទៅ » (លូកា 5:10-11) ។

ព័ត៌មានអំពីសាសនាចក្រ

សូមមើលគេហទំព័រ news.lds.org សម្រាប់ព័ត៌មាន និង ព្រឹត្តិការណ៍បន្ថែមទៀតរបស់សាសនាចក្រ ។

ប្រធានបេសកកម្មដ៏ទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅបម្រើ

សាសនាចក្របានហៅប្រធានបេសកកម្មដ៏ដ្ឋានខាងក្រោមនេះ ដែលពួកគេត្រូវបានហៅបម្រើការបម្រើក្នុងតំបន់ដែលបានចាត់តាំងរបស់ពួកគេក្នុងខែនេះ ។

បេសកកម្ម	ប្រធានដ្ឋាន
បេសកកម្ម សូម្បីប្រើ លូសាកា	លីហ្វដេ. អ៊ីកសុន
អាឡាបាម៉ា ប៊ិរមីងហ្គាំ	វិសាដឌី. ហាងស៍
អង់ហ្គូឡា ខ្មោចរា	ខេនទីអិល. មេរីល
អាហ្សង់ទីន ប៊ុយណូ តែ ភាគខាងជើង	ដាវីឌអេស. អាអ៊ុរី
អាហ្សង់ទីន ប៊ុយណូ តែ ភាគខាងត្បូង	ឡាវីអិល. ស្ទេប៊ីហ្វ
អាហ្សង់ទីន កូឡុម្លូ វិវ៉ាដាវៀរ	ម៉ាកអែហ្វ. រ៉ូដេរីស
អាហ្សង់ទីន ខតដូបា	រ៉ូប៊ែរតី. អាល់លេវ្យង
អាហ្សង់ទីន ជូសាដាស	លីអ៊ី. ឡាផ្លែរ
អាវីហ្សូណា ហ្គីលប៊ែត	ខេ. ប្រែត ណាត់ត្រេស
អាវីហ្សូណា មេសា	យ៉ែកអិល. ជេនគីនស៍
អាវីហ្សូណា ស្តង់ស្តែល	យលអ៊ី. ស្ទីន
អាវីហ្សូណា មេមកេ	ជេមស៍អិល. ធួន
អាមេនី យាវេន	ជេ. ស្ទេវីន ខលសុន
អូស្ត្រាលី ប្រិសប្រា	លុនអ៊ី. ហែនឌើរសុន
អូស្ត្រាលី មែលប៊ែន	ក្រីអេច. ម៉ាកវែល
អូស្ត្រាលី ស៊ីដនី ភាគខាងជើង	ភីលីពអ៊ែស. ហោស៍
អូស្ត្រាលី ស៊ីដនី ភាគខាងត្បូង	ឡាវីដេ. លូ
បូលីវី ឡា ដាស្យូ	ជូលេប្រូអេ. ប៊ីឡាស៊ីអូ
បូលីវី សេនតា ប្រូស្យូ	ចាកសុនអេ. វីឡាដ
បូលីវី សេនតា ប្រូស្យូ ភាគខាងជើង	វិសាដស៊ី. សូម្បាប្រាណូ
ប៊ូតស្វាណា ហ្គាប៊ូន	មេរីលអេ. វិលសុន
ប្រេស៊ីល គីរីទីបា	អែនឌើរស៍អែម. ម៉ុនដេរីអូ
ប្រេស៊ីល គីរីទីបា ភាគខាងត្បូង	លីអូណាល់អ៊ី. ហ្វ្រែណានដែស
ប្រេស៊ីល ប៊ូតាខ្មៅស្យា ភាគខាងកើត	ខាឡុស ហ្វ្រែស្តូ
ប្រេស៊ីល ហ្គាមារី	ដាវីឌ គូសេតិ
ប្រេស៊ីល ជរ កេសសេរា	អាយស្យាអាសកី. ទូហ្គេវ៉ា
ប្រេស៊ីល ហ្ស៊ីរីស ខើរ ប៊ូរ៉ា	ឡូស៊ីអាល្លាណូ ខាសខាឌី
ប្រេស៊ីល ឡានប្រើណា	ស៊ី. អាល់ប៊ែត ខើរ ហ្គេណារ៉ូ
ប្រេស៊ីល ណាតាល់	សេរាឡូ សេរាសែ

ប្រេស៊ីល ភីរ៉ាស៊ីកាបា	ខែនណាឌីអែហ្វ. ខានតូ
ប្រេស៊ីល វិប៊ីអា ត្រីតូ	ម៉េប៊ីដី. ប្រូម
ប្រេស៊ីល សេនតា ម៉ាវា	អាដាល់គុនកី. ដាវីឡា
ប្រេស៊ីល សាន់តូស	សែលសូប៊ី. កាប្រាស
ប្រេស៊ីល សេរា ប៊ូឡូ ភាគខាងលិច	ហូសេ លេប្រូស្យូ ខើរ ហ្គ្រីសូ
កាលីហ្វ័រញ៉ា បាឃើរហ្គេល	ជេមស៍អិម. វិលសុន
កាលីហ្វ័រញ៉ា យាលបេត	ហលស៊ី. ខែនប្រីក
កាលីហ្វ័រញ៉ា អាយវីន	វ៉ៃនឌី. អូហ្គីល
កាលីហ្វ័រញ៉ា ឡង ប៊ិច	វ៉ាយអែនអិម. ធួ
កាលីហ្វ័រញ៉ា ឡូស អេនឌីឡេស	ដេវីឌអិល. ហ្វ្រែតម៉ែន
កាលីហ្វ័រញ៉ា ជីនខូ ឃ្យូសាម៉ុនហ្គា	ប្រូសអ៊ី. ហូស៍
កាលីហ្វ័រញ៉ា ជីដលែន	ដានីឡេលដេ. វ៉ាន ខុត
កាលីហ្វ័រញ៉ា អ៊ីម៉ូនថុន	ឡាវីដី. ម៉ាឡេន
កាលីហ្វ័រញ៉ា ម៉ូនទ្រូល	វិចមីកេ. ផាទ្រីក
ឈីលី អេនតូហ្គាហ្គាស្តា	ក្រេកអិល. ដាលគុន
ឈីលី ខនស៊ីបសិន	ខែនដេ. អារីងគុន
ឈីលី អេនយាហ្គាស	ធួម៉ាសអ៊ី. វ៉ៃន
ឈីលី សេនឌីអាហ្គូ ភាគខាងត្បូង	ដាវីឌអែល. ខុក
ឈីលី សេនឌីអាហ្គូ ភាគខាងលិច	ហូសេអេ. បាប្រូស
កូឡុប៊ី បារ៉ានគីឡា	ខេនអ៊ី. ស៊ីវីល
ខូឡូរីយ៉ា អែនវើរ ភាគខាងត្បូង	ជេ ហ្គេក ម៉េដុក
ខូឡូរីយ៉ា ហ្គីត ខូលីនស៍	ខែលីដុបឃូ. ហ្វ្រេន
សែក/ស្រូវភាគី	ជេមស៍ដុបឃូ. ម៉ាខុនយី III
សាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យនៃ កុងហ្គោ គីនស្យាសា	ដុបឃូ. ប្រិស យុក
អេក្វាទ័រ ហ្គាយាប៊ូល ភាគខាងត្បូង	ម៉ាកស៊ីម៉ូស៊ី. តូវែស
អេក្វាទ័រ ហ្គាយាប៊ូល ភាគខាងលិច	ចេច អែនទីស
អេក្វាទ័រ យ្យីត ភាគខាងជើង	ប្រូសអេ. វិសាដសុន
អែល សាលវ៉ាខើរ សាន សាលវ៉ាខើរ ភាគខាងកើត	ដាវីឌអែល. ហ្គាស្ទើរ
អែល សាលវ៉ាខើរ សាន សាលវ៉ាខើរ ភាគខាងលិច/វិប៊ីស្យូ	កាយឌី. ហ៊ែនស្យូ
អង់គ្លេស លីដស៍	ហ្គ្រាហាំ ភីលគីតគុន
ហ្វីលីពីន ចាកសិនវិលលី	ប៉ុលដុបឃូ. ក្រេក
ហ្វីលីពីន អ៊ីឡេនដូ	ម៉ែយ៉ែលដេ. ប៊ើរ
ហ្វីលីពីន ម៉ាលឡាស៊ីស	ប្រាដលីដេ. ស្ទីដ
ហ្វីលីពីន មេមដា	ម៉ាកឌី. ខុស៊ីក
ចេចចារ ម៉ាកុន	ហ្វ្រេនឌី. គូតថល
ហ្គាណា អាគ្រា ភាគខាងលិច	ណារីម៉ែនស៊ី. ហ៊ែល

ហូតេម៉ាឡា កូធាន	ចន់អែហូ. យើរធីស
ហូតេម៉ាឡា វិភាហូឡូ	ចន់អែហូ. រៀស
ហាវី ហូណូលូ	ស្មៅផាន់អ៊ែ. វិទិន
ហនឌូវ៉ាស សេន ភីប្រូ សូឡា ភាគខាងកើត	ណរមែនអេស. ខ្លែន
ហនឌូវ៉ាស សេន ភីប្រូ សូឡា ភាគខាងលិច	ជេមស៍អែម. ដៃស្មើរ
អែដាហូ ប៊ុយស៊ី	ចន វិនខើរ
អែដាហូ ណាមប៉ា	ស្មៅតប៊ី. ខានុន
អែដាហូ ធ្វិន ហូល	ប្រែនអ៊ែ. យើរធីស
អិលលីណោយ លីកាហ្គោ	ប៉ុលអេស. រ៉ូដបើរ
អិលលីណោយ លីកាហ្គោ ភាគខាងលិច	ជើរឌី. ហ្វិន
ឥណ្ឌា បាងហ្គាឡូរី	ដាវិខអែម. បើរីត
អ៊ិនឌីអាណា អ៊ិនឌីអាណាបូលីស	ស្មៅវិនស៊ី. ខ្លែរីវលែន
ឥណ្ឌូណេស៊ី ហ្សាកាតា	គ្រីសូប៊ែរអែល. ដូណាល់
អែដាហូ ឌីស មូនីស	ចនអ៊ែ. ជេនសិន
អ៊ីតាលី មីឡាន	ប្រុសអែល. ឌីប
អ៊ីតាលី រ៉ូម	ម៉ែយេល វ៉ាងដូតស៍
ចាវីម៉ាកា ប៊ីធីសូន	ទេវិនឌី. ព្រោន
ជប៉ុន ណាហ្គាយ៉ា	កាសូហ្សូហ៊ិកូ យ៉ាម៉ាស៊ីតា
ជប៉ុន តូយ៉ូ ភាគខាងត្បូង	តាខាស៊ីរ៉ូ វ៉ាដា
ខានសាស វីលីតា	ម៉ែយេលអែល. ប៊ែល
កេនយ៉ា ណេប៊ូប៊ី	ហ្គាវីស៊ី. ហ៊ីខេន
កូរ៉េ ដាអ៊ីធីន	យ៉ុង-អ៊ិនអេស. ស្មើន
កូរ៉េ សេអ៊ូល ភាគខាងត្បូង	ម៉ាស្យែលអ៊ែ. ម៉ូវ៉ាយ
លីប៊ែរី មុនរ៉ូវ៉េរ៉ូ	រ៉ូដរីវអែល. តេកហ៊ា
ម៉ាស្យែល អាយលែន ម៉ាឌ្រី	ថូម៉ាសអែល. រ៉ូរ
ម៉ិកស៊ិក អាហ្គោស្កាលេវ្យនទេស	ជ្រៀន វិឡាអៀល
កាលីហ្វ័រញ៉ា ខានលុន	ដៃលប៊ី. យើកហ៊ាដ្រូរ
ម៉ិកស៊ិក លីវ៉ាវ៉ា	យូលីស៊ីស ស្សាវេស្ស
ម៉ិកស៊ិក ស្មីដាដ ជៀវស្ស	រ៉ូដុលហូ ខើវបេស្ស
ម៉ិកស៊ិក ស្មីដាដ អូប្រេហ្គុន	ម៉េរីស៊ីអូ មុនីវី
ម៉ិកស៊ិក ស្មីឡែយេន	ជេស៊ីស វេលេស្ស
ម៉ិកស៊ិក មីដា	ស៊ីដីអូអេ. ហ្គាស្សេវ
ទីក្រុង ម៉ិកស៊ិក ម៉ិកស៊ិក ណាលកូ	ជើរវីលឌី. ត្រេកម៉ែ
ទីក្រុង ម៉ិកស៊ិក ម៉ិកស៊ិក ភាគខាងកើត	ស៊ីដីអូអែម. អាណាយ៉ា
ទីក្រុង ម៉ិកស៊ិក ម៉ិកស៊ិក ភាគខាងត្បូង	ព្រាងអេច. ហល
ទីក្រុង ម៉ិកស៊ិក ម៉ិកស៊ិក ភាគខាងលិច	ចចអែហូ. វ៉ាយហែត

ម៉ិកស៊ិក ម៉ិកស៊ិក ភាគខាងកើត	ឡាវីស៊ី. បើត
ម៉ិកស៊ិក ប៉ាណូកា	អែនឡូអែល. អ៊ុចបើត
ម៉ិកស៊ិក ប្រេនីតារ៉ូ	ចាហ្ស័រអែល. មែផ្លូវ៉ាដា
ម៉ិកស៊ិក វ៉ែណូសា	អាវីប៊ីឡើដូ ម៉ូវ៉ាលែស
ម៉ិកស៊ិក សាលទីឡូ	អែល. ហ្វែណាដូ រ៉ូឡីហ្គេស្ស
ម៉ិកស៊ិក វិឡាហ៊ីមូសា	អ៊ីស្រាអែលឌី. ម៉ូវ៉ាលែស
មីឈីហ្គេន ឌីប្រូត	ណូលែនឌី. ហ្គើបើរ
មីសូរី សេន. ឡូអ៊ីស	ថូម៉ាសអុបប៊ូ. ម៉ែហ្គេន
ម៉ុងហ្គោលី យូឡាតាតា	យ៉ូសែបភី. បេនសុន
នីវ៉ាដា ឡាស វេហ្គាស ភាគខាងលិច	ម៉ែយេលឌី. អាវីលេនឌី
នូវហ៊ាស៊ីរ៉េ ម៉ាន់សែសស្មើរ	ហ្វីលីប៊ីនអែម. ស្មើរ
នូវ ម៉ិកស៊ិក អាល់ប៊ូគីត	ស្មៅវិនដេ. មីលេលី
នូវ យ៉ក រ៉ូសេស្មើរ	អាហ្វើរអ៊ែ. ប្រែនស៊ីស
នូវ ស្មើរឡែន ហាមីលតុន	ឆាលលេសអេ. រ៉ូដ
នីយ៉ាវ៉ាហ្គា ម៉ាណាហ្គី ភាគខាងជើង	ម៉ិនសុប ខូឡាដូ
នីយ៉ាវ៉ាហ្គា ម៉ាណាហ្គី ភាគខាងត្បូង	ព្រាងអែនឌី. វ៉ែសែល
នីហ្សេរីយ៉ា ទីក្រុង បែនទិន	អាឃើតប៊ែតអេ. អូដូ
នីហ្សេរីយ៉ា អិនហូ	ប្រូប៊ីឌីអេ. មែនសា
នីហ្សេរីយ៉ា ឡាហូស	វិដាដេ. អាហាជៀ
អូហ្សេស្ត្រាលី ឈីនឈីនណាទី	ចនភី. ផតតេរ
ទីក្រុង អូស្ត្រាលី អូស្ត្រាលី	ស្មៅជើកអ៊ែ. វីកខែនហ្គាស្ត
អ៊ែរឡាង សាឡើម	ម៉ែយេលអ៊ែ. សាញូអែលលេវ្យន
ទីក្រុង ប៉ាណាម៉ា ប៉ាណាម៉ា	យើតធីស ខាម៉ាក
ប៉ាប៊ូ ទូវ ហ្គេរឡេ ឡេ	ម៉ាកភី. ភីធើរ
ប៉ារ៉ាហ្គាយ អាសាន់ស៊ីអូ ភាគខាងជើង	ហ្គេនអេច. ម៉ាកម៉ូលីន
ជេនស៊ីលវេញា ហ្គីឡាដាហ្គេវ	ធី. ហ្គាវី អែនឌីសុន
ប៊ែរ អារីតប៊ី	វិដាដេ ស្មើរឌីស
ប៊ែរ ស្វីត	រ៉ូដបើតស៊ី. ហាបើតសុន
ប៊ែរ ហេនកាយ	ដាវិខវ៉ាយ. ហេនឌីសិន
ប៊ែរ អាយឃ្វីតុស	អាឡេដេនឡូ ហ្វែស្ស
ប៊ែរ លីម៉ា ភាគខាងជើង	ចនអ៊ែ. អ៊ីកសុន
ប៊ែរ លីម៉ា ភាគខាងលិច	ប្លេកឌី. អាឃើប៊ែល
ប៊ែរ ប្រេដីឡូ	ឌី. យើត ម៉ាឃើរ
ប៊ូលីវី បាហ្គូរ៉ូ	អាឡេ ចន បាណេដូស
ប៊ូលីវី បូតាន	ប៉ាស្មើរឌី. ធើរ
ប៊ូលីវី ខាហ្គាយ៉ាន ឌី អ៊ូរី	អាល់បើតស៊ី. ប៊ុលសេកូ

ហ្គីលីតិន កាម្ពុយ៉ាន	ចចអ៊ែរ. វ៉ាហ្វ
ហ្គីលីតិន កាវិត	ដូហ្គាសស៊ី. ថាយ
ហ្គីលីតិន សេប៊ូ ភាគខាងកើត	វិធានដែល. ធីនទេរ
ហ្គីលីតិន អាយឡូអ៊ីឡូ	ជេមីអ៊ែរ. អាហ្វីណូ
ហ្គីលីតិន ឡេហ្គាស្ត្រី	ចូរិនស៊ីអូអេ. ហ្គោនស្យុន
ហ្គីលីតិន ណាហ្គា	ដែល. បារី រិឌើរ
ហ្គីលីតិន ទីក្រុង ឃ្មីហ្សូន	ខាឡូស វេរីឡូ
ហ្គីលីតិន អឺរ៉ាណេតា	វិល្យែមដេ. ម៉ូណាហ្សាន
ផ្លូវទ្រូន វិសេ	ស្មេរិនស៊ី. អ៊ុចហ្គ្រិន
ពិតភ្នំ ភ្នំ សាន ជួរអាន	ភី. នក់ស្ស៊ី ស្មាត III
រុស្ស៊ី ម៉ូស្កូវ	ហ្គារីអ៊ី. បិចខើរ
រុស្ស៊ី សាម៉ារ៉ា	ម៉ៃឃើលដែល. ស្វាប
រុស្ស៊ី បេរីកាធើនបើក	វិលដេ. ត្រីស្ទីនសិន
សៀវភៅ ឡូទី ហ្វ្រែដេរ	ដាវីឌប៊ី. អូស្តលើរ
អាហ្វ្រិក ខាងត្បូង ខ្លួន	ចនអេ. ស្មាកគ្រីស្ទ
តៃវ៉ាន់ ទីជុង	យ៉េតដែល. ប៊ុកខេនស្តារ
តិចសាស ហ្វូត វ៉ស់	វិតទីអេ. អាមីស
តិចសាស ម៉ាកអាឡិន	ហ្វ្រែដេរ ម៉ាយអែនដា
តិចសាស សាន អាឡិន	ជេមីអ៊ែរ. ស្មាកដើរ
គុងហ្គា ទ្រូអឡូហ្វា	លេប្រូទីអែម. ទូព្វ
អ៊ូហ្គាន់ដា ខេមប៉ាឡា	រ៉ូប៊ែតអែល. ឆាដរ៉ូ
អ៊ុយក្រែន ដែលវីវ	ដានីហ្គ្រែលអ៊ី. ឡាទិន
អ៊ុយហ្គារយ ម៉ុងតេវីដេអូ ភាគខាងលិច	ថូម៉ាសអេ. ស្ទីដ
ប្យូទាហ៍ ទីក្រុង សលត លេក	ស្មេធានដុបឃូ. ហេនសិន
ប្យូទាហ៍ ទីក្រុង សលត លេក ភាគខាងកើត	ចនស៊ី. ដែលបើហាត
ប្យូទាហ៍ ទីក្រុង សលត លេក ភាគខាងត្បូង	រ៉ូប៊ែតអ៊ី. ឆាយប៊ើរស
ប្យូទាហ៍ សេន. ចច	ចចអ៊ែរ. សេនដើរ
វេណេស៊ុយអេឡា វ៉ាលីនស៊ី	ហ្គីលីលើម៉ាយ. ហ្គាដឌេ
វេជិនញា ឆេសាស្យុក	អាឡែនដេ. ប៊ែកយើរ
វេជិនញា វិចមិន	អ៊ី. ប្រេតលី វិលសុន
វ៉ាស៊ីនតោន ឌីស៊ី ភាគខាងជើង	ភីដើរអេស. យុក
វ៉ាស៊ីនតោន អ៊ីរេត	ម៉ាក ប៊ុនហាំ
វ៉ាស៊ីនតោន ហ្វីឌើល វេ	រ៉ូប៊ែតអាយ. អ៊ុតគុន
វ៉ាស៊ីនតោន យេរីវិក	បិយដអេស. វិ
វ៉ាស៊ីនតោន សេតផល	យុន វ៉ាន់ ឈីរ
វ៉ាស៊ីនតោន វ៉ាន់ខូវេរ	ខើរលីនស៊ី. មេលីរ
វិសខ្សសិន មិលវ៉ាតី	ជីមីនអេ. ខាតលើរ

ដែលខើរ យុក ថ្ងៃឯសុទ្ធរកថាទៅកាន់សមាជិក និង សាសនាគន់ការីនៅ អាយុរ៉ូរី ខូស

ដោយ អ៊ែរ.ស្តុក ដែលខ្លួនយើង

ព័ត៌មានសាសនាខ្មែរ

ដែលខើរ យើងចិនអិល. យុក នៃក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានធ្វើដំណើរទៅ
កាន់ អាប៊ីដេចាន កូដ ខើរ អាយុរ៉ូរី (អាយុរ៉ូរី ខូស) កាលពីខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ 2013 ។
អំឡុងពេលទស្សនកិច្ចនោះ លោកបានធ្វើជាគណៈអធិបតី នៅសន្និសីទថ្នាក់ដឹកនាំ
បណ្ឌិតភាព បានធ្វើការប្រជុំពិសេសមួយជាមួយសមាជិក និង សាសនាគន់ការី
ហើយបានជួបជាមួយមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលសំខាន់ៗ ។

ដែលខើរ យុក បានអមដំណើរជាមួយដោយ ដែលខើរ ដែលវ៉ាយនី
ខ្លួន នៃគណៈប្រធាននៃពួកចិតសិបនាក់ ដែលខើរ ចនប៊ី. ឌីកសុន នៃពួកចិតសិប
នាក់ ជាប្រធានគំបន់អាហ្វ្រិក ភាគខាងលិច និង ដែលខើរ យ៉ូសែបដបុលយូ.
ស៊ីតាទី នៃពួកចិតសិបនាក់ ជាទីប្រឹក្សាទីមួយនៅក្នុងគណៈប្រធានគំបន់អាហ្វ្រិក
ភាគខាងលិច ។

ចំនួនអ្នកចូលរួមសរុបនៅសន្និសីទថ្នាក់ដឹកនាំបណ្ឌិតភាព និង ការប្រជុំសមាជិក
និង សាសនាគន់ការីគឺ 9693 នាក់ ដែលរួមមានសាសនាគន់ការីចំនួន 619 នាក់ ។
មានសមាជិកជាច្រើនរូបបានលះបង់យ៉ាងធំធេងដើម្បីចូលរួម ។ វេជិនញា អ៊ុលលៀ
តុងហ្គោ នៃ សាខា មេហ្គី បេសកកម្ម កូដ ខើរ អាយុរ៉ូរី អាប៊ីដេចាន បាននិយាយថា
គ្រួសាររបស់នាងបានសន្សំប្រាក់របស់ពួកគេដើម្បីមក និង មើលឃើញសាវក ។
នាងបាននិយាយថា « យើងបានធ្វើដំណើរមកអស់រយៈពេល 12 ម៉ោង ប៉ុន្តែ
ខ្ញុំសប្បាយចិត្ត » ។

មនុស្សជាច្រើនដែលបានចូលរួមសន្និសីទនេះ បានរៀបរាប់ពីអារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណ
ដ៏ច្រើនបរិច្ឆារណ៍ដែលពួកគេបានទទួល ។ ប៊ីស្ស្តា ឡេអេន តូអាឌីយូ នៃ រូដ ខូក្សេ ស្តេក
កូកូឌី បាននិយាយថា « ខ្ញុំដឹងថា យើងបានមានវត្តមានរបស់អ្នកបម្រើដ៏សំខាន់របស់
ព្រះអង្គសង្គ្រោះក្នុងចំណោមពួកយើង » ។

សមាជិកភាពនៃសាសនាខ្មែរនៅក្នុង កូដ អាយុរ៉ូរី បានរីកចម្រើនតាំងតែពីមាន
តែគ្រួសារមួយ នៅក្នុងឆ្នាំ 1984 រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ មានដល់ទៅប្រាំសែន និង
មណ្ឌលមួយ ។

នៅប៉ុន្មានឆ្នាំថ្មីៗនេះ ភាពស្មោះត្រង់នៃពួកបរិសុទ្ធ អាយុរ៉ូរី ត្រូវបានបង្ហាញជា
ពិសេសនៅក្នុងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ មានស្តេកបី
ក្នុងចំណោមស្តេកទាំងប្រាំរបស់ កូដ អាយុរ៉ូរី ដែលនៅក្នុងចំណោមស្តេកកំពូលទាំង
25 នៅក្នុងសាសនាខ្មែរ ដែលមានភាគរយនៃមជ្ឈិមវ័យជាច្រើន ដែលបានបញ្ចូល
ឈ្មោះគ្រួសាររបស់ពួកគេសម្រាប់ធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អំឡុងឆ្នាំ 2012 ។

អែលឌើរ ប៊ូនចិនអិល. យុក នៃកូរ៉េនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ មានប្រសាសន៍ទៅកាន់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ ដែលបានប្រមូលគ្នានៅទីក្រុង អាប៊ីដាហាន ក្នុង អាយុវីរី កាលពីខែ កុម្ភៈ ។

នៅក្នុងចំណោមស្តេកទាំងអស់ក្នុងសាសនាចក្រ នោះស្តេក កូកូឌី មានចំនួនភាគរយ របស់មជ្ឈិមវ័យខ្ពស់ជាងគេបំផុត ដែលបានបញ្ជូនឈ្មោះសម្រាប់កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ក្នុងពេលមួយ ឬ ពេលផ្សេងទៀត ។

ពួកយុវវ័យក៏បានចូលរួមធ្វើផ្នែករបស់ពួកគេផងដែរ ។ ភាគរយរបស់យុវវ័យ អាយុវីរី ដែលធ្វើលិខិតមកកិច្ចការនេះ គឺមានច្រើនជាងពីរដង បើប្រៀបធៀបទៅនឹងសមាជិក សាសនាចក្រធម្មតា តាមពិតទៅ ទោះបីជា ពួកគេស្ទើរតែគ្រប់គ្នាជុំមុខកុំព្យូទ័រផ្ទាល់ខ្លួន និង គ្មានអ្វីធំធេងណាស់ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវតែទៅមជ្ឈមណ្ឌលពង្សប្រវត្តិស្តេក ដើម្បីធ្វើ កិច្ចការនេះ ។

សមាជិកទាំងឡាយត្រូវបានបង្រៀនថា កិច្ចការពង្សប្រវត្តិ គឺជាផ្នែកមួយសំខាន់

នៃការរស់នៅតាមដំណឹងល្អ ។ ពួកគេខិតខំធ្វើការយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីរកឈ្មោះគ្រួសារ ឱ្យបានរួចរាល់ មុនពេលពួកគេទិញសំបុត្រថយទ្រុក្រុង សម្រាប់ដំណើរដ៏ឆ្ងាយទៅកាន់ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អាត្រា ហ្គាណា—ហើយជាទូទៅមិនត្រាន់តែយកឈ្មោះតែពីរបីទេ ប៉ុណ្ណោះទេ គឺយកបានឈ្មោះជាច្រើនទៅជាមួយផង ។

អែលឌើរ យុក និង អែលឌើរ ខ្លួន បានលើកទឹកចិត្តពួកបរិសុទ្ធឱ្យឈានទៅ មុនលើចំណុចបួនសំខាន់ៗ ៖ ឱ្យបង្កើនសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេលើព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពង្រឹងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយមនុស្ស ដទៃទៀតយ៉ាងសកម្ម និង បន្តកិច្ចខិតខំដ៏អស្ចារ្យនៃកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេទៀត ។ ■

ការទទួលមរណភាពថ្មីៗរបស់ ហ្វ្រែនស៊ីស ចេ ម៉ែនសុន

ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉ែនសុន បានមានប្រសាសន៍ដោយពិពណ៌នាអំពី ការស្រឡាញ់របស់ពួកលោកថា « ថ្ងៃដំបូងដែលខ្ញុំជួប ហ្វ្រែនស៊ីស ខ្ញុំ ដឹងថា ខ្ញុំបានរកឃើញនារីត្រូវហើយ » ។¹ ចំណេះដឹងនោះត្រូវបានបញ្ជាក់ ម្តងហើយម្តងទៀត អំឡុងពេលនៃការបម្រើ និងការគាំទ្រពេញមួយជីវិតរបស់ ហ្វ្រែនស៊ីស ប្រើវិធី ចនសុន ម៉ែនសុនចំពោះស្វាមីរបស់ខ្លួន ។

ជីវិតមែងស្លាប់របស់គាត់ បានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 17 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2013 នៅពេលស៊ីស្ទើរ ម៉ែនសុន មានអាយុ 85 ឆ្នាំ ដោយបានទទួលមរណភាពទៅ យ៉ាងសុខសាន្ត ដោយជរាពាធ ។

ដោយមិនបានគិតពីខ្លួនគាត់ ជាញឹកញាប់ ស៊ីស្ទើរ ម៉ែនសុន បានអមដំណើរ ប្រធានម៉ែនសុនទៅសួរសុខទុក្ខមនុស្សចាស់ជរា និង អ្នកទាំងឡាយដែលមាន ជំងឺ ។ គាត់គឺជាប្រភពកម្លាំងមួយចំពោះប្រធាន ម៉ែនសុន ពេលលោកត្រូវបាន ហៅជាប្រធានទាំងអស់ក្នុង ហើយគាត់បានបម្រើកៀកជាមួយលោក នៅពេល លោកគ្រប់គ្រងបេសកកម្មកាណាដា ចាប់ពីឆ្នាំ 1959 ដល់ ឆ្នាំ 1962 ។ ការ គាំទ្ររបស់គាត់នៅតែបន្ត ខណៈដែល « ថមមី » ជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ ត្រូវ បានហៅបម្រើជាអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចទូទៅ និង នៅពេលលោកបានបម្រើក្នុង ក្លឹបនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ នៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ និង ជាប្រធាននៃ សាសនាចក្រ ។

អាន ម៉ែនសុន ឱប ជាកូនស្រីរបស់ពួកលោកមានប្រសាសន៍ថា « គាត់ ស្រឡាញ់ខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំខ្លាំងណាស់ ហើយបានទទួលស្គាល់ទេពកោសល្យ និង អំណោយទានទាំងឡាយដែលខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំមាន ហើយបានរីករាយនៅក្នុងការ គាំទ្រ ហើយជួយខ្ញុំពុករបស់ខ្ញុំឲ្យលើកតម្កើងទេពកោសល្យដែលលោកមាន » ។²

ហ្វ្រែនស៊ីស កើតនៅថ្ងៃទី 27 ខែតុលា ឆ្នាំ 1927 ជាកូនស្រីរបស់ ហ្វ្រែន អ៊ី ចនសុន និង ហ៊ីលឌី ប៊ូស ចនសុន ។ គាត់បានរៀបការនឹងថូម៉ាស អេស ម៉ែនសុននៅក្នុងព្រះវិហារវិសុទ្ធសលត់ លេក នាថ្ងៃទី 7 ខែតុលា ឆ្នាំ 1948 ។ គាត់បានហៅបម្រើនៅក្នុងសមាគមសង្គ្រោះ និង អង្គការបឋមសិក្សា គាត់មាន អំណោយទានខាងតន្ត្រី មានភាពរូសរាយរាក់ទាក់ ហើយលើសពីនោះទៀត គាត់ចូលចិត្តធ្វើជាករិយា ម្តាយ ជីដូន និង ជីទួត ។

បងស្រី ឱប បានពិពណ៌នាពីម្តាយរបស់ខ្លួនថា « គាត់ជាមនុស្សម្នាក់ដែល តែងតែស្តាប់ ហើយអាចនឹងនិយាយពាក្យពីរបីម៉ាត់អំពីអ្វីដែលគាត់នឹងធ្វើ បើ គាត់នៅក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នានោះ ។ . . គំរូដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់គាត់ . . . បានក្លាយ ជាឥទ្ធិពលដ៏មហិមាបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ គាត់ពុំដែលសង្ស័យចំពោះអ្វី

ប្រធាន និង ស៊ីស្ទើរ ម៉ែនសុន បន្ទាប់ពីសម័យប្រជុំមួយនៃសន្និសីទទូទៅខែមេសា ឆ្នាំ 2010 ។

ដែលគាត់ជឿ អ្វីដែលគាត់នឹងធ្វើ អ្វីដែលគាត់រំពឹងទុកឲ្យអ្នកដទៃធ្វើនោះឡើយ ។ គាត់បានធ្វើជាកូនស្រីដែលអ្នកគួរតែធ្វើ ក្នុងនាមជាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយម្នាក់ និងក្នុងនាមជាគ្រីស្ទានម្នាក់ » ។³

ប្រធានម៉ែនសុន មានប្រសាសន៍ថា « ខ្ញុំពុំធ្លាប់ឮហ្វ្រែនស៊ីស រអ៊ូរទាំងចំពោះ ការទទួលខុសត្រូវក្នុងសាសនាចក្ររបស់ខ្ញុំម្តងណាឡើយ » ។ លោកបាន ពិពណ៌នាពីកិរិយារបស់លោកថាជា « ស្រ្តីស្រគត់ស្រគំ ហើយមានជំនឿប្រកប ដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យ » ។⁴ ■

កំណត់ចំណាំ

1. ថូម៉ាស អេស ម៉ែនសុន « Abundantly Blessed » *Liahona* ខែឧសភា ឆ្នាំ 2008 ទំព័រ 111 ។
2. អាន អ៊ីប នៅក្នុង « Frances J. Monson, Wife of President Thomas S. Monson, Passes Away » (ថ្ងៃទី 17 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2013), mormonnewsroom.org ។
3. អាន អ៊ីប នៅក្នុង « Frances Monson: Through the Eyes of Daughter, Ann Monson Dibb » (Mormon Times video (ថ្ងៃទី 12 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 2013), ksl.com ។
4. ថូម៉ាស អេស ម៉ែនសុន បានដកស្រង់នៅក្នុង ជឿហ្វ្រី អេ ហ្វូលេន « President Thomas S. Monson: In the Footsteps of the Master, » បំពេញបន្ថែមទៅក្នុងទស្សនាវដ្តី *Liahona* ខែ មិថុនា ឆ្នាំ 2008 ទំព័រ 8 ។

រូបភាពដែលបានខ្ចាត់ខ្ចាយនៃស្តេចក្រុង កាតឺន និង អ្នកនិយោជកសាសនាចក្រ

អែលឌើរ វែលស៊ីន អាន់ឌើរស៊ិន (កណ្តាល) នៃក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ធ្វើជាគណៈអធិបតីនៃការបើកស្នាក់សញ្ញា ដែលវត្តក្នុងលើកទី 30 ស្ទើររបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងប្រទេស ហៃទី ។

ប្រទេស ហៃទី ប្រារព្ធខួប 30 ឆ្នាំនៃសាសនាចក្រ

កាលពីបីទសវត្សរ៍កន្លងទៅ ប្រធាន ថូម៉ាសអេស. ម៉ែនសុន—ដែលកាលនោះគឺជាសមាជិកនៃក្រុមនៃសាវកដប់ពីរនាក់—បានទៅទស្សនកិច្ចនៅប្រទេស ហៃទី ហើយបានខ្ចាត់ខ្ចាយផែនដីនេះសម្រាប់ការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដែលបានស្តារឡើងវិញ ។

ថ្មីៗនេះ អែលឌើរ វែលស៊ីន អាន់ឌើរស៊ិន នៃក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានទៅទស្សនកិច្ច ប្រទេស ហៃទី ដើម្បីវិញកប្បដិសន្ធិ ។ អែលឌើរ អាន់ឌើរស៊ិន បានធ្វើជាគណៈអធិបតីក្នុងការបើកស្នាក់សញ្ញាវត្តក្នុង ដែលនឹងធ្វើជាការវត្តជាទីនូវម្លូយនៃការចាប់ផ្តើមសាសនាចក្រនៅក្នុងប្រទេស ហៃទី ។ សមាជិកទាំងឡាយដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នាសម្រាប់ពិធីបើកស្នាក់សញ្ញានេះ បានទស្សនាសារលិខិតតាមទូរទស្សន៍មកពីប្រធាន ម៉ែនសុន ដែលបានថតទុកមុនការចាប់ផ្តើមនោះ ។

សាសនាចក្របានឆ្លើយតបចំពោះគ្រោះធម្មជាតិជាង 100 នៅក្នុងឆ្នាំ 2012

ជារៀងរាល់ឆ្នាំ សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃថ្ងៃក្រោយ បានផ្តល់នូវជំនួយសង្គ្រោះបន្ទាន់ ទៅកាន់មនុស្សជាច្រើននៅពេញពិភពលោក ដែលរងគ្រោះដោយគ្រោះធម្មជាតិ សង្គ្រាម និងគ្រោះទុរភិក ។ អំឡុងឆ្នាំ 2012 នេះសាសនាចក្របានផ្តល់អាហារ ទឹក សង្គ្រោះបំបាត់ គ្រឿងបរិក្ខារពេទ្យ កញ្ចប់អនាម័យ និង ឧបករណ៍សង្គ្រោះផ្សេងទៀត រាប់រយពាន់គីឡូ ទៅដល់ជនរងគ្រោះជាច្រើនក្នុងគ្រោះធម្មជាតិ 104 ដង ក្នុង 52 ប្រទេស ។ លើសពីនោះ សមាជិកស្ម័គ្រចិត្ត

រាប់ពាន់នាក់ទៀតបានចំណាយពេលច្រើនជាង 1.3 លានម៉ោង ដើម្បីបម្រើ ។

កិច្ចខិតខំសង្គ្រោះគ្រោះធម្មជាតិដ៏ធំបំផុតរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងឆ្នាំ 2012 នោះគឺជួយដល់ជនរងគ្រោះនៃខ្យល់ព្យុះសង្ឃារ វែសនឺ នៅឈូងសមុទ្រខាងកើតនៃសហរដ្ឋ ។ ក្រៅពី វែសនឺ ការឆ្លើយតបចំពោះគ្រោះធម្មជាតិដ៏ធំបំផុតរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងឆ្នាំ 2012 នោះបានធ្វើឡើងនៅក្នុងប្រទេស ជប៉ុន ហ្វីលីពីន តំបន់ផ្សេងទៀតនៃសហរដ្ឋ និង ប្រទេស សេរីយ៉ា ។

FamilyTree អាចមានសម្រាប់

សាធារណៈជនទូទៅ

FamilyTree ដែលជាគេហទំព័រព្រឹត្តិវិធីនៃគេហទំព័រ Church's FamilySearch.org ដែលរងចាំជាយូរមកហើយនោះ បានចាក់ផ្សាយផ្ទាល់ជាសាធារណៈនៅក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ 2013 នេះ ។ វាអាចរកបានដោយមិនគិតថ្លៃនៅគេហទំព័រ FamilySearch.org ។

FamilyTree គឺជាគេហទំព័រឱ្យស្រឡាយរបស់ New FamilySearch ដែលពីមុនមកដល់ឥឡូវនេះ អាចប្រើបានតែសមាជិកតែប៉ុណ្ណោះ ដោយចុះឈ្មោះសមាជិកភាព និង លេខសំដាប់ ។

ប៉ុលអែម. ណេតា នាយកផ្នែកទីផ្សារនៃ Family Search បាននិយាយថា ឥឡូវនេះអ្នកទស្សនាគេហទំព័រ FamilySearch.org ផ្សេងទៀត « អាចចាប់ផ្តើមបង្កើតពង្សប្រវត្តិគ្រួសារទាំងមូលរបស់ពួកគេតាមអ៊ីដើរណេត ដោយចាប់ផ្តើមជាមួយពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកឈានទៅដល់ជំនាន់មុនៗ » ។

វាជួយឱ្យខ្ញុំព្យាយាមកាន់តែខ្លាំងថែមទៀត

ខ្ញុំស្រឡាញ់លីអាហ្វណា ! ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ល្អណាស់ពេលខ្ញុំអានវា ។ ខ្ញុំចូលចិត្តយកវាទៅមហាវិទ្យាល័យជាមួយខ្ញុំ ហើយឱ្យវាទៅមិត្តភក្តិខ្ញុំ ។ អត្ថបទទាំងនោះ ជួយឱ្យខ្ញុំក្រោយជាមនុស្សកាន់តែប្រសើរឡើង ធ្វើកិច្ចការអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និង ជ្រើសរើសផ្លូវត្រូវបានកាន់តែប្រសើរឡើង ។ នៅពេលខ្ញុំសិក្សាទស្សនាវិជ្ជា នោះខ្ញុំឃើញថា ខ្ញុំព្យាយាមធ្វើជាមនុស្សកាន់តែប្រសើរឡើងរាល់ថ្ងៃ ហើយព្យាយាមកាន់តែខ្លាំងឡើង ដើម្បីធ្វើតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

អាណាស្តាស៊ីកា ណាប្រាសទីក្រា អ៊ិយក្រែន

ត្រីវិស័យខាងវិញ្ញាណ និង ខាងសាច់ឈាម

លីអាហ្វណាពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំ ។ វាគឺជាត្រីវិស័យមួយ—ខាងវិញ្ញាណ ព្រមទាំងខាងសាច់ឈាមផងដែរ ។ ការអានពាក្យសម្តីរបស់ពួកអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចទូទៅ ជួយឱ្យខិតកាន់តែជិតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ហើយក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ ការអានទីបន្ទាល់របស់ពួកបរិសុទ្ធដែលផ្លាស់ចិត្តជឿ ល្ងង់លោមខ្ញុំ និង ជួយឱ្យខ្ញុំធ្វើជាអ្នកបម្រើកាន់តែមែនប្រសិទ្ធិភាពនៅក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់លោកចៅហ្វាយ ។ អែលឌើរ ហ្គេម៉ែន បេសកកម្ម បែននៃ កូតូន

ការកែលំអ

នៅទំព័រទី 27 នៃលីអាហ្វណា ខែ កុម្ភៈ បានប្រាប់ថា ឱម៉ា អាវ៉ានូរ រស់នៅក្នុងទីក្រុង ភ្នំឱវ៉ិស្តូក ប្រទេស រុស្ស៊ី ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ គាត់រស់នៅក្នុងទីក្រុងយូលែន-យូឌី ប្រទេស រុស្ស៊ី ។

ដើរលើផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹម —ជាមួយគ្នា

ដោយ ឡាន ឆតធើរ ហ្គេន
ទស្សនាវដ្តីសាសនាចក្រ

វា ជិតដល់រដូវផ្កាភ្លើងនៅក្នុងទីក្រុង ណេវ៉ូ នៅពេលខ្ញុំបានដើរលើកដំបូងនៅលើផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹម ។ ពន្លឺនោះពណ៌មាស ហើយម្លប់នៅក្តៅល្មម នៅពេលខ្ញុំបានដើរតាមជួរដើមឈើ ។ ក្នុងនាមជាអ្នកថតរូប ខ្ញុំគ្រាន់តែយកចិត្តទុកដាក់ពីល្បឿននៃសន្ទុះបើកបរទំហំនៃការបើកសន្ទុះ និង ពន្លឺដ៏អស្ចារ្យដែលបានបំពេញលើកញ្ចក់ម៉ាស៊ីនថតរបស់ខ្ញុំ ។

បន្ទាប់មកដោយសន្សឹមៗ គំនិតនៃជួនការរបស់ខ្ញុំដែលធ្លាប់ដើរតាមផ្លូវនេះ បានចាប់ផ្តើមជ្រួតជ្រាបពេញដួងចិត្តខ្ញុំ ។ ដំបូងនោះគឺជា យ៉ាវឌុ និង ខំរណេលា ជាមួយនឹងកូនប្រុសអាយុពីរឆ្នាំរបស់ពួកគាត់ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍រងាញ់ញាក់ពេលដើរកាត់ខ្យល់ ប៉ុន្តែការរងាញ់ញាក់នេះពុំអាចប្រៀបបានទៅនឹងអាកាសធាតុដ៏ត្រជាក់កកដែល យ៉ាវឌុ និង គ្រួសារតូចរបស់គាត់បានជួបប្រទះអំឡុងពេលធ្វើដំណើរឡើយ ។ ខំរណេលា បានស្លាប់នៅកន្លែងណាមួយរវាងទីក្រុង ណេវ៉ូ និង ទីក្រុង សតលី លេក ។ ខ្ញុំបានស្រមៃពីការទូញសោករបស់ យ៉ាវឌុ នៅពេលគាត់បានទទួលកូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ។

ដោយខ្លាចពីការចាកចេញនូវវត្តមានរបស់ពួកគាត់ពីអារម្មណ៍ នោះខ្ញុំមិនបានឈប់ថតរូបឡើយ នៅពេលដែលទឹកភ្នែកបានហូរចេញមក ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំបានចាំពីក្មេងស្រី សារ៉ាដែលបានចាកចេញមកជាមួយម្តាយចុងជាទីស្រឡាញ់របស់នាង នៅក្នុងក្រុមចុងក្រោយនៃពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីចេញទៅទីក្រុងណេវ៉ូ ។ នៅត្រង់កន្លែងមួយនោះ ព្រះវរបិតាស្តីជាទីស្រឡាញ់បានបំពេញជំរុំរបស់ពួកគេដោយសត្វរំពេ ដើម្បីប្រទានអាហារដល់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានពុះពារទៅមុខដោយដួងចិត្តដែលពេញដោយអំណរគុណ ។

ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមរំភើបយ៉ាងខ្លាំង ខ្ញុំហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ថា សារ៉ាបានរួមដំណើរជាមួយខ្ញុំអញ្ចឹង ។ យ៉ាវឌុ

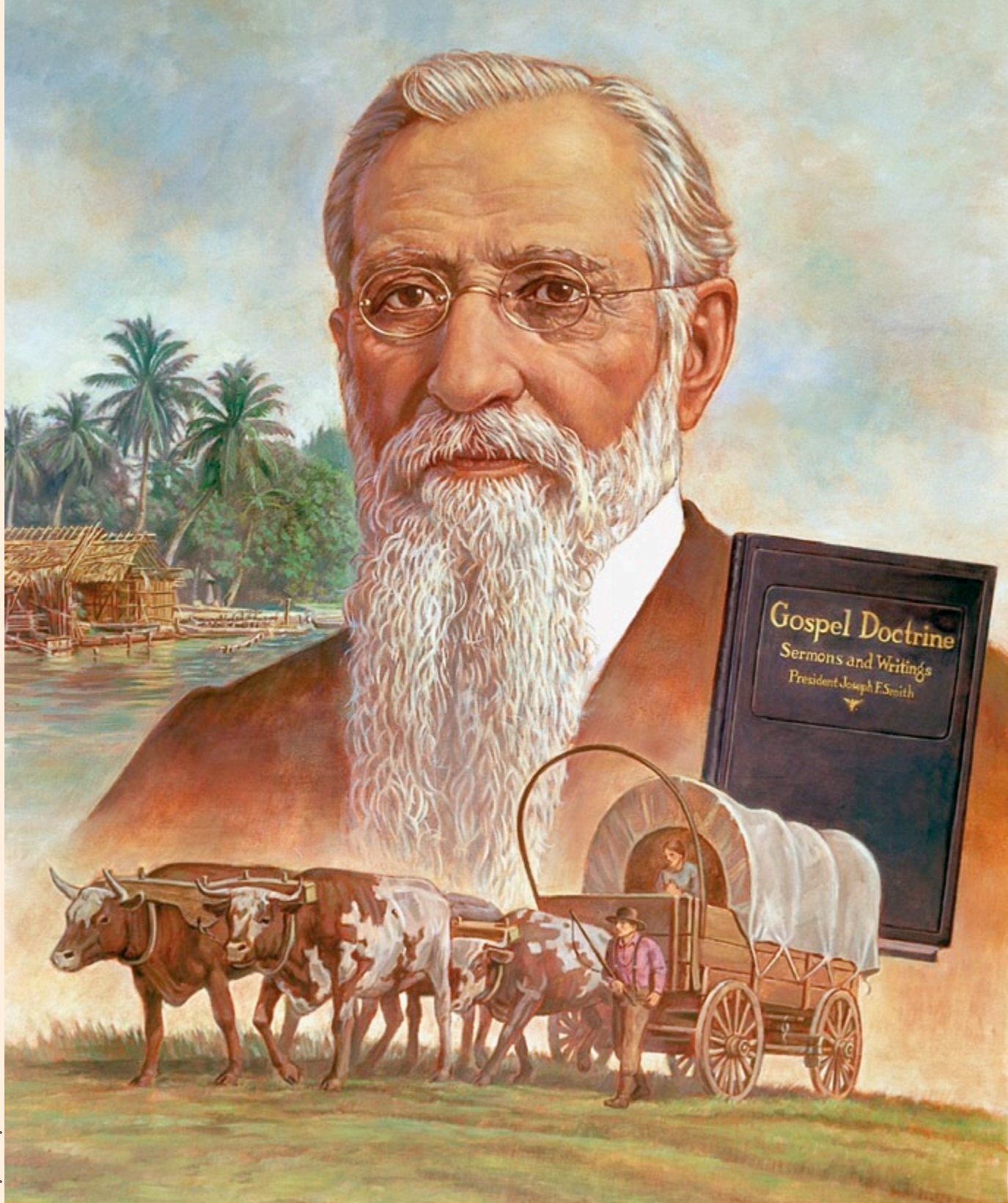
នៅក្នុងខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ 1846
អ្នកគ្រួសត្រាយនៃពួក
បរិសុទ្ធច្រូងក្រោយត្រូវបាន
គេបណ្តេញចេញពីទីក្រុង
ណេវ៉ូ ។ ពេញដោយ
សេចក្តីសង្ឃឹមថា ពួកគេ
នឹងស្វែងរកសន្តិភាពនៅក្នុង
ទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន នោះពួកគេ
បានដើរតាមផ្លូវ ផាលី—
ដែលឥឡូវនេះគេហៅថា ផ្លូវ
នៃសេចក្តីសង្ឃឹម—ហើយ
ឆ្លងកាត់ទន្លេ មីស៊ីស៊ីបពី ។

និង ខំរណេលា ជាមួយនឹងកូនប្រុសតូចរបស់ពួកគេក៏បាននៅជាមួយនឹងខ្ញុំផងដែរ ។ យើងបានដើរជាមួយគ្នាឆ្លងកាត់កម្ពុជាថ្ងៃ និង ម្លប់ ជាការរួមដំណើរមួយនៃមនុស្សនៅអតីតកាល និង មនុស្សបច្ចុប្បន្ននៅលើផ្លូវនេះ—គឺជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹមគឺជាផ្លូវនៃទឹកភ្នែក ។ តាមរបៀបមួយដែលខ្ញុំមិនអាចពន្យល់បាន ពួកគេបាននៅជាមួយខ្ញុំ ហើយបានដាស់រំពងខ្ញុំពី ការចែកចាយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងអំពីដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ខ្ញុំបានដឹងថា ទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំលូលឡើងក្នុងខ្លួនខ្ញុំដោយសារទីបន្ទាល់នោះបានឆាប់រហ័សនៅក្នុងខ្លួនពួកគេ—គឺបន្តពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយទៀត—ជំនាន់នីមួយៗបានដាក់គ្រឹះសម្រាប់ជំនាន់បន្ទាប់ទៀត ។ ខ្ញុំបានយំខ្សឹបខ្សួលដោយអំណរគុណ ។

មិនយូរប៉ុន្មានស្វាមីរបស់ខ្ញុំ ដែលបានថតរូបនៅកន្លែងផ្សេងៗទៀតនោះ បានមកទាន់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានឈរក្បែរគាត់នៅពេលខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ពីបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ ។ ដូចជាពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុង ណេវ៉ូ ទាំងនោះដែរ គាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់មុនគេក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ដែលជឿលើដំណឹងល្អ ។ ហើយដូចជាអស់អ្នកដែលបានដើរនៅលើផ្លូវនោះកាលពីជាង 150 ឆ្នាំមុនដែរ គាត់មិនមែនជាមនុស្សចុងក្រោយដែលជឿនោះឡើយ ។ ទីបន្ទាល់របស់គាត់ និង ទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំបានពង្រីកទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលឥឡូវនេះឆាប់រហ័សនៅក្នុងដួងចិត្តកូនចៅរបស់យើង គឺដូចជាទីបន្ទាល់របស់ យ៉ាវឌុ និង ខំរណេលា និង សារ៉ា បានពង្រីកទីបន្ទាល់ជាច្រើននៃកូនចៅរាប់ពាន់នាក់របស់ពួកគេ ។

ដោយភ្លេចពីការថតរូបរបស់យើង ស្វាមីរបស់ខ្ញុំ និង ខ្ញុំបានដើរយឺតៗរហូតដល់ផុតនៃផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹមជាមួយគ្នាដោយចងចាំយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ពីអស់អ្នកដែលបានដើរកាត់ផ្លូវនេះពីមុន ។ ■

ដំណើរនៃសេចក្តីសង្ឃឹម ដោយ វ៉ែង ប៊ី ម៉ូសស ហាមចតម៉ូស

រូបភាពដោយ រ៉ូប៊ឺត ជី. ហាត

យ៉ូសែប អេហ្វ. ស្មីត

យ៉ូសែប អេហ្វ. ស្មីត មានអាយុប្រាំពីរឆ្នាំ នៅពេលគាត់បានដឹកហ្វូងគោរបស់គ្រួសារគាត់ ពីទីក្រុង ណេវ៉ូ រដ្ឋអិលលីណយ ទៅកាន់ ទីក្រុង សតល់ លេក រដ្ឋ យូថាហ៍ ។ នៅពេលគាត់មានអាយុ 15 ឆ្នាំ គាត់បានបម្រើបេសកកម្មនៅក្នុងរដ្ឋហាវ៉ៃ ។ ក្រោយមក ក្នុងនាមជាប្រធានសាសនាចក្រ នោះគាត់បានខ្លួនសិក្សាដែលត្រូវសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ឡាអិអេ ហាវ៉ៃ ។ យ៉ូសែប បានជឿថាមនុស្សនឹងធ្វើទុក្ខបុកម្នេញសាសនាកាន់តែតិច បើសិនពួកគេយល់ពីសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធច្រូងក្រោយនោះ ។ ការបង្រៀនរបស់គាត់មួយចំនួន ដែលបានពន្យល់ពីជំនឿរបស់សាសនាចក្រ ត្រូវបានចងក្រងជាសៀវភៅមួយហៅថា **គោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អ** ។

វិញ្ញាណប័ណ្ណប្រើប្រាស់ប្រាក់កម្ពុជា គឺជាឧបករណ៍សម្រាប់ប្រើប្រាស់ប្រាក់កម្ពុជា។ វាមានលក្ខណៈសុវត្ថិភាព និងងាយស្រួលប្រើប្រាស់។ វាជាការជំរុញការអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ចជាតិ និងការងារ។ វាជាការជំរុញការអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ចជាតិ និងការងារ។ វាជាការជំរុញការអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ចជាតិ និងការងារ។